

RUCE PRYČ

OD TĚTO KNIHY!

Jan van Helsing

Německý autor Jan Udo Holey je čtenářům znám spíše pod pseudonymem Jan van Helsing.

Narodil se v roce 1967 jako druhé ze tří dětí v podnikatelské rodině ve Švábsku. Od malička mohl při-

vykat samostatnému, na obecném a převládajícím mínění nezávislému myšlení a citění. Většina jeho předků byla spirituálně orientovaná. V rodině byli léčitelé, jasnovidci i osoby, které prostřednictvím channelingu zprostředkovávaly kontakt s „nadsmyslovým světem“. V osmdesátých letech začal autor intenzivně cestovat a dodnes navštěvuje mnohé země světa. Na svých cestách pátrá po faktech osvětlujících pozadí záhadných přírodních jevů a společensko-politických „tajností“. Setkává se s duchovními lidmi nejrozumnějších kultur a náboženství, s osobami z okruhu tajných služeb, a příslušníky tajných, v zákulisí oficiálního světového dění působících lóží. Nashromážděné poznatky, dokumenty, informace a fakta zveřejnil ve svých dosud deseti knihách. Jeho první publikace, v níž se pokusil odhalit fakta na pozadí tzv. konspiračních teorií, vyšla v roce 1993 pod titulem Tajné společnosti. Poměrně rychle se jí prodalo sto tisíc exemplářů a byla přeložena do osmi jazyků. V roce 1995 následoval druhý díl. Jeho obsah však natolik pobouřil jisté kruhy v Německu a Švýcarsku, že musel být pod tlakem soudního rozhodnutí okamžitě stažen z prodeje. V roce 2010 vydal Jan van Helsing knihu Tajné společnosti III, v níž publikuje rozhovor se zednářem vysokého stupně zasvěcení. Obsah knihy odhaluje čtenářům okultní praktiky a plány jednoho z největších tajných spolků našich dějin.

Jan van Helsing

RUCE PRYČ

od této knihy!

ANCH BOOKS

Jan van Helsing
Ruce pryč od této knihy!

z německého originálu Hände weg von diesem Buch!

© AMA DEUS Verlag
www.amadeus-verlag.com

přeložila Ingrid Modory

© ANCH BOOKS 2011
www.anch-books.eu

redakce: Anton Modory
jazyková korektura: Pavlína Špačková, www.korektury.org
obálka: Jan Udo Holey

tisk: ARIMES Bratislava
ISBN 978-3-9814301-1-0

MATRIX KNIHY

PROČ jste to udělali?	11
PROČ jste vzali tuto knihu do rukou?	19
K ČEMU je tato kniha?	23
KDO SE NEPTÁ, ZŮSTANE HLOUPÝ!	31
1. SVĚT PLNÝ ZÁZRAKŮ!	41
2. HRABĚ SAINT GERMAIN – MUŽ, KTERÝ VŠECHNO VÍ A ŽIJE VĚČNĚ!	43
3. TAJEMSTVÍ HIMÁLAJE	65
4. GENESIS – HŘIŠTĚ BOHŮ	93
5. SUMERSKÉ TABULKY	101
6. ARCHA ÚMLUVY	129
7. TAJNÉ ZNALOSTI TEMPLÁŘŮ	145
8. KDO BYL NOSTRADAMUS?	161
9. CO SE STALO S TEMPLÁŘI A ATLANTSKÝMI SPISY?	163
10. NOVÝ SVĚTOVÝ ŘÁD	171
11. KOSMICKÉ ZÁKONITOSTI	209
12. KDO NESE VINU ZA MOJI NEMOC?	225
13. EXISTUJÍ TEMNÉ SÍLY?	231
14. ČÍNSKÉ SUPER-DĚTI	253
15. MÁTE STRACH PŘED NOVÝM SVĚTOVÝM ŘÁDEM?	263

16. MOC DĚTÍ	273
17. HRABĚ SAINT GERMAIN A JÁ	279
18. K ČEMU MI TO VŠECHNO JE?	291
19. MANIFESTOVÁNÍ	295
20. DOKÁŽETE SI PŘEDSTAVIT SEBE SAMA NESMÍRNĚ BOHATÝCH?	299
21. NEJLEPŠÍ CESTA K ÚSPĚCHU	303
22. BŮH JE V POHODĚ!	311
23. VLASTNĚ ano ... SUPERSVĚT	315
24. MOJE SMLOUVA SE STVOŘITELEM	323
25. PROMIŇTE ale – JE TO MŮJ ŽIVOT!	325
26. PROBLÉMY JSOU MÝMI PŘÁTELI!	331
27. POSTAV SE PROBLÉMU TVÁŘÍ V TVÁŘ!	335
28. AŽ SE SPLNÍ TVÁ PŘÁNÍ!	339
29. TO JE ZNAMENÍ!	347
30. HURÁ – JÁ TVOŘÍM!	351
31. TO MĚ ILUMINUJE!	353
32. PRINCIP VÍRU	361
33. PLNOU PAROU VPŘED!	369
 PRAXE: JSEM MALÝ BŮH!	 373

PODĚKOVÁNÍ

Srdečně děkuji Klausovi Donu, který mi umožnil použít v této knize obrázky exponátů z jeho působivé výstavy Unsolved Mysteries. Děkuji i panu Uwe Selkeovi, překladateli a vydavateli spisu Ernsta Muldaševa. Jeho výzkumy se určitě setkají s živou odezvou.

Poděkování a polibek posílám Helmě Hinterstößer, která podnítila vznik této knížky a samozřejmě mé rodině a přátelům, kteří mi v průběhu práce prokázali velkou trpělivost. Mému otci děkuji za kritické impulsy a podněty.

Milá Anya, děkuji ti za redakci a Tobě Wolfgang Sipinski, milý můj příteli, za dlouholetou spolupráci a Tvoje, někdy přespříliš obchodní, 😊 rady.

A konečně se chci poděkovat hlavně mým čtenářům, kteří mě již nějakou dobu provázejí — emocionálně a duchovně (Vy víte, jak to myslím). Bez Vás bych nebyl ten, kdo jsem.

Váš

PROČ jste to udělali?

Proč jste otevřeli tuto knížku navzdory mému varování? Jste snad rebel/ka, myslíte přes kříž, jste pro jiné nepohodlný/á anebo děláte vždycky opak toho, co se vám řekne?

Stává se vám to i v práci? Když po vás šéf něco chce, uděláte to přesto po svém? A jak je to s vaším partnerem, partnerkou? Jednáte i tady jinak, než se od vás očekává? A jak se chováte ve sportovním klubu, ve společnosti?

Anebo jste jen zvědavý/á?

Co když je snad tato kniha o něčem, co ještě neznáte? Není tomu náhodou tak, že i když si myslíte, že víte, co je život, přece jen potají doufáte, že vás osud najednou příjemně překvapí a stane se něco, co vás konečně vysvobodí z nudné rutiny? Že se zčistajasna objeví něco neočekávaného, malý zázrak, to, co postrádáte — úspěch, šťastné manželství, zdraví. Že odhalíte tajemství života, nebo že se vám konečně vyjasní, proč vlastně, z jakého nesmyslného důvodu jste se ocitli na této planetě právě teď, uprostřed samých šílenců?

Pozorujete pubertáky vyvádějící pod vaším oknem a konstatujete, že všechno jde dolů vodou. Pohlédnete na výpis z účtu a udělá se vám špatně; atmosféra ve firmě je na bodu mrazu a vaše politiky byste viděli nejraději na pranýři...

Život tam venku i ten váš se vám pořád víc vymyká z rukou. Kde a v čem je chyba? Proč nedokážete nic změnit?

Dokážete! To nečekané, co jste si tak přáli, je tu!

Leží zde tato kniha. Ve skutečnosti jste dnes zamýšleli něco zcela jiného, ale váš vnitřní hlas vás přivedl právě sem, na toto místo a... zrak vám spočine na této neobvyklé knížce s podivným titulem. Koho už jen napadne takovýto název?!

Mne. I já jsem si kdysi myslel, že nic nezmůžu. Dokud jsem neuzavřel pakt se Stvořitelem prosíc ho, aby mi vysvětlil své Dílo, život — ne slovy ale životem samotným. Oním dnem se všechno začalo hýbat: nahoru a dolů, k chudobě, k bohatství, ke kráse i ošklivosti, křížem krážem přes zeměkouli. Myslím to s vámi dobře a chci jen přetlumočit pár zkušeností a zážitků, které vám na beton pomůžou dál. Bude to jako když otec nebo matka radí svým dětem. Zdali se však budou toho i držet, už věcí rodičů není.

A jak je to s vámi? Myslíte si, že váš názor na svět vychází z vlastních zkušeností a že jím neotřese ani detailní prověrka? Nebo jste toho jen hodně přečetli? Jen si to klidně zodpovězte... a buďte k sobě upřímní.

Vždyť já to neslyším... ☺

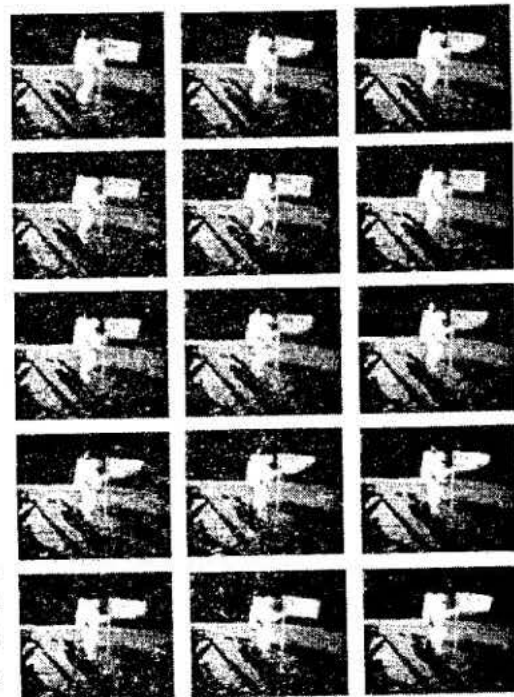
Opravdu věříte hloupostem, které se vám okolí snaží od dětství natlouct do hlavy? Například to, že člověk pochází z opice, nebo že stavitelé pyramid transportovali kameny pomocí dřevěných válců, kvádry, tak těžké, že by je ani dnes nezvedl žádný stroj? Nezamysleli jste se ještě nikdy nad tím, proč například vlajka, kterou Američané zapíchli na Měsíci, povívá ve větru, přičemž NASA tvrdí, že tam není atmosféra a tedy ani vítr? Nepozastavili jste se doposud ani nad zvláštností, že v Německu existuje úřad pro ochranu ústavy, ačkoliv žádnou ústavu nemáme? A proč se naše ústava nenazývá Ústava republiky Německo ale Ústava

pro republiku Německo? Uvěřili jste historkám, které naši „osvoboditelé“ napsali do knih dějepisu, dle principu „dějiny píšou vítězové“, i když si vaši rodiče a prarodiče na ně vzpomínali zcela jinak? Koneckonců vždyť byli při tom! Komu jste věřili více? A proč?

Čtenáři, kteří četli mé knihy, se těmito otázkami zabývali a pravděpodobně dospěli k určitým závěrům. Neočekávám však, že jsou s tímto pozadím obeznámeni všichni. Nejprve se podívejme, jak to vypadá se „všeobecným vzděláním“.

Všechny země světa jsou zadlužené, a proto je na místě otázka: U koho vlastně? Věděli jste, že Spojené státy nemají vlastní měnu, ale že si musí půjčovat dolary od FED, od soukromé centrální banky? A věděli jste i to, že pozemkové nemovitosti Spojených států jsou již desetiletí v zástavě u této soukromé cedulové banky? No — je vám to jasné teď?

Možná nyní pochopíte, co nám chtěl přetlumočit redaktor německého deníku Süddeutsche Zeitung, když před

Obr. 1: Na Měsíci není vzduch, tvrdí NASA, vlajka však povívá ve větru. Klame nás NASA? Nesedí snad údaje o Měsíci anebo na něm Američané vůbec nepřistáli a zhotovili fotografie ve studiu?

loňskými volbami v USA napsal: „Je nepodstatné, zda bude prezidentem George W. Bush nebo Al Gore — šéfem americké centrální banky je Alan Greenspan...“

A věděli jste, že John F. Kennedy krátce před smrtí zamýšlel vydat zákon, jenž by zaručil Spojeným státům vlastní měnu? Jak víme, byl zavražděn. Myslíte si, že šlo o náhodu, když prvním úkonem jeho nástupce, Lyndone B. Johnstone, v prezidentském úřadě bylo zrušení návrhu právě tohoto zákona, který měl umožnit zavést od centrální banky nezávislý dolar?

Opravdu jste uvěřili domnělým zprávám, že německý, svobodně demokratický politik Jürgen Möllemann (FDP) spáchal sebevraždu? Anebo že někdejšího mluvčího představenstva Deutsche Bank a poradce exkancléře Helmuta Kohla, Alfreda Herrhausena, zavraždili teroristé RAF?

Několik dní před smrtí v rozhovoru pro Wall Street Journal mluvil Herrhausen o svých plánech „znovu výstavby východního Německa“. V průběhu jednoho desetiletí se východní Německo mělo proměnit v nejpokrokovější evropskou zemi. Mluvil také o programu konverze dluhů třetího světa. Vyjádřil se o tom i v roce 1988 na konferenci Bilderbergerů, setkání největších hospodářských magnátů západní hemisféry.

Nepozastavili jste se tehdy nad tím, že atentát mohl mít úspěch jen proto, že auto Herrhausena prošlo světelnou rampou, která spustila výbušninu, jako první a že tedy v konvoji před ním nebylo již žádné jiné auto? Tehdejší prezident Spolkového úřadu pro ochranu ústavy Dr. Richard Meier týden po atentátu ve Spolkovém sněmu řekl, že první vůz byl z konvoje, který za normálních okolností tvoří tři

auta, stažen. Že by to byla tak šikovně zařídila RAF?

A jak je to vůbec s vaší důvěrou k politikům? Proč kráčíte ještě stále k volební urně?

Ach tak! Že vy jste křesťan/ka..., tudíž věříte, že Ježíš opravdu existoval? Ok. A jste skálopevně přesvědčen/a, že ten, kdo stvořil vše živé, miliardy hvězdných soustav, vtiskl na jednom z pahorků, někde v Palestině, jistému panu Mojžíšovi osobně do rukou dvě kamenné tabulky? A nyní vážně — prohlásili byste něco podobného i na veřejnosti?

Ach tááák, vy jste mohamedán/ka? Tedy, kladu si otázku, zda jste si jist/a, že Alláh považuje za správné, aby se dívkám vyřezával klitoris, aby ženy kráčely s odstupem za mužem a že atentátníka, sebevraha odmění v nebi premii?

Anebo snad patříte k těm, kteří se pousmějí nad zážitky lidí, kteří přežili klinickou smrt, nebo těch, jež tvrdí, že léčí kladením rukou? Nepůsobí to velmi seriózně, však? A jak léčil vlastně Ježíš?

Co si myslíte o lidech, kteří meditují den co den? Úsměv? Bylo by vám do smíchu i kdyby si někdo utahoval z vaší babičky, která se denně modlí růženec?

Nechte nás konstatovat, že rádi hodnotíme druhé, jejich světonázor, víru, ba dokonce se z něj někdy i vysmíváme. Ale to, čemu sami věříme — například že Ježíš krácel po vodě, nebo že Marie otěhotněla jako panna — jsou rovněž jen hypotézy. Souhlasíte? Představy, které jsme převzali jako děti, jsou v podstatě zcela nedůvěryhodné, neseriózní, neuchopitelné, a nejsou ani vědecky podložené. Kdyby se tu dnes objevil Ježíš a tvrdil, že dokáže to, co se o něm píše v Novém zákoně, mnozí z nás by se mu vysmáli a někam ho poslali, není to tak? Věříte tomu, co se píše v Bibli, nebo ne? Ne? A proč pak tedy z církve nevystoupíte?

Ruku na srdce..., konáte důsledně...?

Budu mluvit otevřeně. I já jsem byl donucen poznat věci, které se mi vůbec nelíbily. Musel jsem uznat, že to, co nám od dětství vtloukali do hlav, ne vždy odpovídá skutečnosti. A přece mnozí věří tomu, co vidí v televizi, co jim řekli například o útoku na World Trade Center, o vzniku AIDSu a o „úžasných“ účincích chemoterapie anebo očkování. Ale... byli jste někdy tam venku, ve světě? Myslím tak opravdu, zcela sám, sama, s batohem na zádech, v Singapuru, Aténách, Dallasu, Káhiře nebo v pralesích Yucatánu, v Sydney, Džakartě či New Yorku...? A nemám na mysli pracovní pobyt, ale jenom tak, že byste třeba odtud vystartovali někam na cestu, mimo virtuální realitu internetu, bez knih a televize, uprostřed života, tam, kde je skutečný život.

Že ne? Já ano. A na svých cestách napříč zeměkoulí jsem se v nespočetných rozhovorech s lidmi, o nichž se v televizi nikdy nedozvíte, doslechl o věcech, které změnily nejen můj pohled na svět, ale i mé chování a způsob života.

Nepoložili jste si ještě nikdy otázku, proč musíte vlastně platit daně z toho, co jste získali vlastní prací? A proč zlato světa patří jenom pár rodinám, které si rovněž z obchodu s diamanty a nerosty udělaly monopol? Rodiny, které před dávnými časy prohlásily, že jim tato Země patří, a od těch dob těží, kolik to dá... A vy přitom i nadále platíte daně a zlobíte se nad neschopností politiků, kteří úspěšně potápějí jednu věc za druhou. Kdysi v Japonsku by tito politici, v případě, že by za sebou zanechali takovou ostudu, sami spáchali harakiri. Dnes je za to odměňují vysokými důchody a pozicemi v koncernech.

Zvláštní svět, ne? A uprostřed toho všeho jste VY.

Já však také, a proto to tady bude ještě legrace. Ne všichni jsme totiž rezignovali, ne všichni se vzdali. Jedni si otevírají ústa, jiní se činí perem, nebo prostě pracují na sobě a mění se.

Protože jen když se změní člověk sám, změní se i svět!

Nezamysleli jste se ještě nad tím, proč vlastně jen pracujete a pracujete a nevyberete se do světa jako kdysi vaši předkové? Mimochodem, proč jste vlastně chtěli udělat kariéru? Opravdu jste po tom toužili anebo jste snad chtěli jen imponovat vašemu otci, rodině nebo okolí?

Zeptejte se sami sebe: Kdo jsem JÁ, co chci JÁ? Co mi říkají moje city, co bych dělal nejraději já a co mi namlouvá moje „dobrá“ výchova? Je moje práce to, co chci opravdu dělat? Rozhodl jsem se pro ni zcela vědomě anebo zde pracuji jen proto, že mě nenapadlo nic lepšího, anebo si to tak vyžádala rodinná tradice?

Zamyslete se, prosím, hluboce a upřímně!

Dopřejte své mysli teď malou přestávku, kniha vám neutče. Nikdo jiný se jí beztak nedotkne...

No, vraťme se zpět ke knize:

Zdá se vám, že má provokativní název?

Správně! Chci vás vyprovokovat - tak, jak provokuji i sám sebe -, abyste zjistili, zdali váš světonázor, pohled na okolnosti vašeho života, stojí na vlastních zkušenostech, doporučeních rodičů, učitelů, anebo jste je snad jen nekriticky probrali z knih dějepisu a vlivu masmédií. Chci vás vyzvat, abyste si zrekapitulovali váš život.

Proč?

Přál bych si, abyste svůj život využili co nejlépe, abyste byli opravdu šťastní a spokojení. Jak to uděláte, rozhodnete sami. Já vám mohu poskytnout informace a vysvětlit mechanismy, pokud je ještě neznáte. A mám pro vás i několik tipů, jak je účinně využít.

Dovolte mi však ještě chvílku provokovat:

Proč je na světě kolem tří set rodin, které ve svých rukou soustředily více peněz než zbytek lidstva? A někteří z vás se možná i zeptají: Proč nepatřím já k jedné z těchto rodin? Proč jsem se v tomto životě na Zemi rozhodl pro běžnou rodinu střední vrstvy nebo dokonce chudobu?

Člověče, proč mi tyto otázky nikdo nezodpověděl? Proč mám dojem, že církev mě nechává na holičkách? Proč bych se měl cítit jako hříšník, přestože jsem nikdy nikomu neublížil? Čím jsem se provinil?

Postil jsem se, meditoval, absolvoval autogenní trénink, putoval za svatým Jakubem, roky se modlím Otčenáš — a přece se nic nemění. A bohatí tohoto světa žijí v hojnosti, v ohromných vilách, vozí se v nejlepších autech a létají vlastními letadly, jsou zdraví, a když onemocní, starají se o ně nejlepší lékaři... A kde jsem já?

To vše přece nemůže být pravda!

Něco tu nesedí. Jiný lže a podvádí a žije si v luxusu a já, neustále se snažím, abych nikomu neublížil, zasazují se o ochranu životního prostředí a zvířat, a přitom se sotva „protloukám“ životem.

Proč je tomu tak?

PROČ jste vzali tuto knihu do rukou?

Opravdu to bylo jen ze zvědavosti? Tak tedy dobře — zvědavost... Budete mít zájem, i když půjde o jiné náhledy? Přijmete i stanovisko onoho boháče, jednoho z nejbohatších lidí na světě? Opravdu chcete pochopit i jeho způsob uvažování, vědět, v co věří? Jak smýšlí o úspěchu a zisku, zda pokleká před svým Bohem a zda je pokorný tak, jak jste někdy vy?

A nakolik jste ochotni přijmout názory vašeho protivníka, souseda nebo konkurenta v práci? Musíte mít pravdu vždycky vy? A co váš protějšek, je snad jeho pohled nejspравný? Kam až sahá vaše zvědavost?

Pokud jste zbožný křesťan, ptám se vás, zda byste nechtěli někdy prozkoumat tajné vatikánské archivy, a zjistit, jak je to s vaší církví ve skutečnosti? Jestli bylo o životě a rodinných poměrech Ježíše vše zveřejněno, netřeba nic tajit, není tomu tak? Jste dostatečně odhodláni vsadit všechno, čemu jste celá léta v klidu věřili, na jednu kartu? Riskujete ale, že se možná budete muset vzdát vašich dosavadních přesvědčení a naservírovaných hypotéz, které jste se učili nazpaměť a přidržovali se jich.

A jak je to s židovským náboženstvím? Proč existuje tajná nauka Kabala? Jsou-li si všichni Židé rovni, proč učenci tajné nauky tyto vědomosti před ostatními skrývají? Co jsou to za tajnosti?

A islám? Proč jsou islámští súfiové „lepší“ muslimové a umějí dělat „zázraky“, přičemž běžný mohamedán ne? Co zná súfi navíc, o čem normální věřící neví?

A jak je to s derviši? I oni si po staletí zachovali tajné

znalosti a předávají je pouze zasvěceným. Pokud jste tedy muslim, ptám se vás, zda byste také nechtěli proniknout do poznání dervišů?

Obětovali, vzdali byste se kvůli tomu něčeho? Opravdu byste byli ochotni zpochybnit váš starý světonázor? Pokud by se ukázalo, že je neúplný nebo nedokonalý, změnili byste jej?

Nebo se vás to zeptám jinak. Předpokládejme, že jste bankéř/ka odchován naším finančním systémem, nebo úspěšně studujete ekonomiku. Je vaše hlava „dostatečně otevřená“ a zajímáte se i o peněžní, snad úplně jinak fungující a možná i úspěšnější systémy? Co kdyby ale znivelizovaly hodnotu toho, co jste se doposud tak dlouho a snaživě učili?

Nuže, očekáváte-li na tyto otázky jasnou odpověď a chcete-li mít v životě konečně úspěch, být zdraví a hledět pozitivně do budoucnosti, samozřejmě, je zde možnost.

Přečtěte si následující věty a pozorujte se přitom. Naslouchejte, co vám říká srdce, vaše duše, narůstá-li s počtem přečtených stran vaše odvaha, ochota riskovat, chuť a odhodlání vzít život do vlastních rukou, najít sám/sama sebe, a ještě jednou to pořádně roztočit.

Kniha, jenž držíte v rukou, vám může pomoci obrátit naruby zastaralé světonázory — to dokáže na jedničku! Dostatečně to prokázaly mé předchozí publikace. No, jsem-li také schopen pomoci vám postavit na nohy nový pohled na svět, založen na vašich zážitcích a zkušenostech? Novou matrix, jež by vám během dalšího života pomohla správně zhodnotit situace a odvážně se rozhodovat?

Neboť o to nám tu jde: aby se z vás stal suverén, nezávislý na politických doktrínách, cenzurovaných dějinách, na poměrech, organizacích nebo stranách, na názorech rodičů nebo svém okolí. Zkrátka, abyste se osvobodili, samostatně rozhodovali a vyvíjeli — konečně!

To jsou nároky, které kladu na sebe a na tuto knihu — aby vám pomohla osvobodit se a abyste dokázali řídit svůj život sami. Přitom je nepodstatné, zda se to jiným líbí nebo ne!

Neposlouchá se to špatně, že? Nebo se vám tyto nároky zdají příliš hezké na to, než aby se daly uskutečnit? Nechtěli jste se náhodou stejně zbavit všeho tohoto haraburdí, tradic minulých generací, „politicky korektních“ odrhovaček a názorů jiných lidí, které vás jen zatěžují? Nechtěli jste to svému okolí beztak jednou dokázat? Projevit to, co se ve vás skrývá? No ale kdoví, proč jste pak od tohoto předsevzetí upustili nebo své plány přesouvali na neurčito až do dnešního dne...

Zdá se vám, že je už pozdě?

Nikdy, příteli, nikdy není pozdě! Právě dnes je ten nejlepší den začít s něčím novým a já vám přitom rád pomohu.

Přirozeně za předpokladu, že budete ignorovat mou radu a knihu neodložíte a pocítíte touhu stát se mistrem — mistrovat svůj život. Pryč se závislostmi na lékařích, církevních organizacích, stranách a fotbalovém klubu! Vysvobodte se z iluzorních závazků, nebo řečeno slovy vědomého člověka — pryč se starou karmou! Vždyť karma zní podobně jako krám...

„Žádám“ od vás, jen abyste jedinkrát opomněli vaše zaži-

té postoje a uposlechli hlas srdce. Jen to, nic víc!

Nejhorší, co se vám může stát, je, že si na konci knihy pomyslíte nebo řekněte: „Ach, kdybych ji raději nebyl vzal do rukou!“

No to si nemyslím...

Tak jako? Jste připraveni? Odpovězme si tedy na otázku...

K ČEMU je tato kniha?

V posledních letech se v Německu a ve světě něco pomulo. Zaplavily nás knihy zaměřující se na politické pozadí. Některé pak opět zmizely, díky soudnímu zákazu jejich dalšího prodeje... V těchto knížkách se mluví o i tom, že ne všechno, co se nám politici a masmédia snaží namluvit, je opravdu tak. Zdá se, že dlouholeté omývání mozků, pomocí učebnic, vědeckých i náboženských spisů, nemusí nutně zanechat otisky v našich hlavách navždy. Důležitou roli při vyhledávání a šíření alternativních informací hraje internet.

Například smutně proslulý datum 11. září 2001. Sotva ještě někdo věří oficiálním zprávám a stanoviskům, která se nám média přímo hypnoticky snažila vlévat do mozků. Podobně je to s veřejným prohlášením vlády Spojených států o vpádu do Iráku. Lidé se dnes nad touto variantou „pravdy“ už jen usmívají. A u tématu zavedení eura se všichni zase mračí...

Společnost se postupně probouzí a nenechá se už tak lehce obelhávat. Lidé přehodnocují knihy dějepisu, zamýšlí se nad věrohodností snímků o přistání na Měsíci a kvantové fyzice se podařilo zpochybnit teoremy prakticky všech vědních oborů.

Je čas na změnu smýšlení!

Nyní uvedu moje osobní pohnutky. Navzdory tomu, že je pořád víc a víc lidí lépe informovaných o pozadí historických událostí, — přičemž se učí myslet i za roh dle principu *Qui bono?* (=lat.: *Komu to poslouží?*) — konstatuji, že málo-

kdo dovede integrovat do svého života nabyté informace a nový způsob myšlení.

Odhalili jsme, že tajné lóže hrají ve světové politice velmi důležitou roli, a naši politici jsou více méně jen loutkami. Dozvěděli jsme se, že člověk, neboli jeho duše, přichází na Zemi nejen jednou ale víckrát, aby se zde učil jako ve škole. A uvědomili jsme si, že „tam venku“ je zjevně přece jen život a má na nás vliv (matrix...).

Zjistili jsme, že Vánoce a Velikonoce ve svém původu nemají nic společného s Ježíšem, ale souvisejí s přírodními cykly, že Mojžíš a faraón Echnaton jsou tatáž osoba a že se lidský mozek dá ovlivnit vysokofrekvenčními vlnami...

Ale co si s těmi všemi poznatky počít? Jak je začlenit do svého života? Jaký mají pro nás osobně význam?

Běžně je to tak, že lidé zabývající se podobnými tématy, kteří experimentují s výživou a mají kritický postoj ke školní medicíně, jsou otevření vůči novému a ochotni vydat se alternativními cestami, právě oni klopýtají na cestě vlastním životem. Málokterí z nich dokážou tyto vědomosti konstruktivně začlenit do svého každodenního života. Okolí se jim vysmívá a narážejí na nepochopení. Jiní si zase myslí, že na základě útržků znalostí, které pochytili, jsou povoláni vykonávat misionářské aktivity a tak od sebe odpudí i své přátele, neboli ty, kteří jim možná ještě zůstali...

Většině těchto lidí chybí peníze a musí provádět práci, která je neuspokojuje. Mají pocit, že jsou utlačováni, a proto je to s nimi všelijak — nestojí pevně na zemi...

To přece není ono — nemyslíte?

No, je to ještě horší, láska a srdečnost chybí právě těm,

kterí si myslí, že se musí vydat novými cestami. A proto opět sedím u počítače... Na jedné straně prohlašují důležitost meditací za světový mír a na druhé straně se sváří s tchánem nebo kolegou, nebo se mění ve fanatiky.

Mnozí z těch, kteří dychtí po informacích a celé noci surfují po internetu, nejsou schopni vidět věci z nadhledu a chápat jejich komplexitu. Vybírají si jednotlivé aspekty a instalují je do vlastního, již existujícího světového názoru.

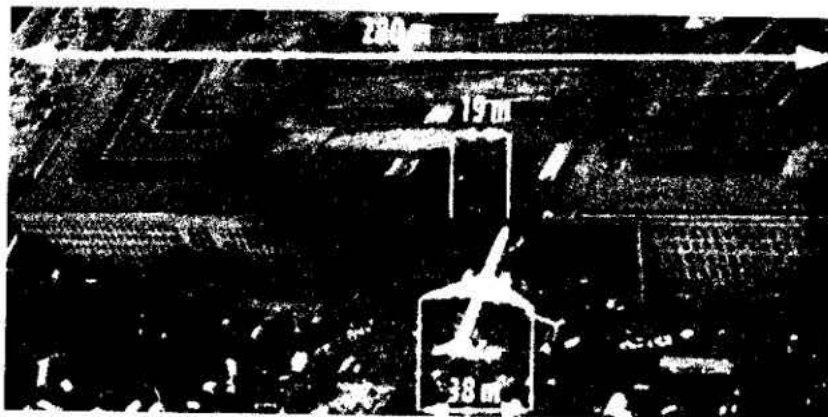
A tak si jeden vyloví z hromady poznatků tematiku úrokového systému, další zase volné energie a třetí životní prostředí nebo Nový světový řád, neboli ilumináty, mimozemšťany, patriarchát, Vatikán, předpovědi třetí světové války... Omezeným pohledem na specifický předmět svého zájmu pak „vypitvá“ viníka na kterého pak ukazuje prstem a udělá z něho obětního beránka za neúspěch v životě a vlastní neschopnost.

Většina lidí ukazuje s oblibou prstem na jiné, na „zloduchy“, protože sami, z jejich pohledu, stojí samozřejmě na *dobré* straně a před vlastními dveřmi si zaměst nechtějí.

A tak definitivně míjejí svůj životní cíl. Neboli řečeno ve smyslu německého spisovatele Ericha Kästnera: Dobré (zlé) neexistuje, pokud to člověk neučiní! Nebo jinými slovy: Poznáte je po ovoci!

Je tragické, že většina lidí hledá viníka odpovědného za svou neblahou situaci, za vlastní finanční problémy, špatný zdravotní stav, nebo rodinné poměry, mimo sebe. A následně pak hledají venku i řešení — ať se s tím zabývá stát, zdravotní systém, nebo to vyřeší nová vakcína či sociální systém, možná dokonce UNO.

Představy, že žijeme jen ve vnějškovém světě, se nám

Obr. 2: Díra v budově Pentagonu je široká 19 metrů. Křídla letadla, které do ní údajně vlétlo, mají však rozpětí 38 metrů. Otvor by musel být tedy široký nejméně 38 metrů! Proč jsou ale části budovy nepoškozené právě v místech, která musela zdemolovat křídla letadla?

Obr. 3: Budova je na místech, která měla zasáhnout křídla letadla, neporušena. Nejsou vidět ani trosky anebo části letadla a dokonce i trávník je nepoškozený. Mám vám říct já, co to znamená, anebo máte dost odvahy, abyste si to domysleli sami?

snázi vtlačovat i média. Ducha působícího na hmotu, lásku, intuici, duši, božské, to naše společnost zapírá, je to překonané, pouze pověřivost, fantazie a sny.

A přesně v tom se odlišuje „zasvěcenec“ od takzvaných normálních občanů, ateistů nebo materialistů, kteří mechanismy života neznají a proto se nechají utlačovat jinými. Přitom však obdivují život bohatých, velkých a mocných.

Rozlišujeme dvě kvality životních mechanismů:

- slabosti, nedostatky, které jsou snadno použitelné proti člověku a jeho individuálnímu rozvoji
- a schopnosti, dovednosti, potenciály, umožňující duchovnost a neomezený úspěch, pokud jej využíváme vědomě.

Autor Jordi von Lohausen ve své knize *Odvaha k moci* uvádí deset, dvě a půl tisíce let starých pravidel čínského mistra Sun-Tsua, která jsou důkazem toho, že někteří lidé již v dávných časech studovali psychiku a slabosti jiných. Když někdo zná skryté mechanismy života — na tomto místě uvádíme ty negativní — je v mnoha případech pravděpodobné, že je využije pro své vlastní výhody:

1. Všechno, což je v zemi vašeho nepřítele dobré, zničte.
2. Zesměšněte jejich bohy a věci, a očerněte jejich zvyky.
3. Využijte veškeré prostředky k podvrácení vážnosti vládnoucích vrstev a nakolik je to jen možné, zatáhněte je do černých obchodů; pak, ve vhodném okamžiku, odkryjte tyto jejich přestupky.

4. Podporujte sváry a nejednotnost mezi občany.
5. Štvěte proti sobě mládež a starší generaci.
6. Veškerými možnými způsoby braňte úřadům v plynu-
lé práci.
7. Všude rozmístěte své špicly.
8. Neštitte se spolupracovat i s těmi nejpodlejšími krea-
turami.
9. Kde jen můžete, narušujte vzdělávání a zásobování
nepřátelských vojenských sil. Jejich disciplínu a od-
hodlání oslabujte plytkou hudbou a pak pošlete do
jejich táborů lehké ženy a umožněte jim dokončit dílo
rozpadu.
10. Nešetřete sliby, penězi ani dary, neboť to vše vám při-
nese bohaté ovoce.¹⁾

Je jisté, že panovníci, kteří dosáhli svých cílů, se podle těchto „desater“ i řídili. Některá z „pravidel“ jsou součástí Testamentu Petra Velikého, dokumentů bavorských iluminátů, a naleznete je i v Machiavelliho spisech. Když chce někdo pochopit podstatu fungování politiky, měl by si přečíst Machiavelliho.

Niccolo Machiavelli (1469-1527) byl, svým způsobem, geniální italský politik a historik. Ve spise *Kníže zkoumal* příčiny politické bezmocnosti Itálie svých dob. Popisuje v něm typ panovníka, řídícího se výhradně mocenským chtíčem. Podle Machiavelliho teorie musí vladař umět vytvářet a podporovat pravicově a levicově orientované, proti sobě bojující strany. Ty se pak zabývají samy sebou a obyvatelstvo bude hledat ochranu u mocnáře.

Hledá se vám, že jsou tu jisté paralely v souvislosti se-
tuchem z terorismu, který momentálně šíří masmédia?
Na koho se pak obrací občan hledající ochranu? A jelikož
na toto nebezpečí prý celosvětový dosah, kde pak hledá
ochranu obyvatelstvo naší zeměkoule?

Více si na toto téma pohovoříme v kapitole Nový světový
rad. Pozitivní aspekty a mechanismy života osvětlím na
následujících stránkách.

KDO SE NEPTÁ, ZŮSTANE HLOUPÝ!

Vraťme se ještě jednou k otázce, zda jste se již někdy zamysleli nad tím, jak je to možné, že ekonomiku a pohyb kapitálu ve světě kontroluje přibližně jen tři sta rodin? Jak a s čím zbohatla tato hrstka lidí? A proč nejste mezi nimi i vy? Je k vám život nespravedlivý? Přerozděluje nespravedlivě snad Bůh? Nebo mají tyto kruhy znalosti o věcech, o kterých vy nic netušíte?

Část hádanky rozluštíme v této knize.

Odkud tyto znalosti mám? Inu, nejen že léta o nich píšu, ale potkal jsem i mnoho lidí, kteří pro těchto tři sta rodin pracovali, no především... a teď to přijde: mám jednoho zajímavého přítele, budu vám o něm vyprávět později, který mě od dětství podporuje ve studiu života a jeho mechanismů!

Tato kniha je o tajemstvích.

Existuje totiž množství poznatků, které před kolektivem skrývají ti „zlí“ ale i ti „dobří“. Ti první je nezveřejňují, aby nezmařili dosažení svých cílů, a ti druzí zase proto, aby situaci nezhoršovali, neboť všechno potřebuje svůj čas, a tedy i čas konfrontace s těmito informacemi musí dozrát. Podobně jako rodiče, kteří před svými dětmi schovávají nabroušené nože. Nůž je dobrá věc, ale malé dítě by si s ním mohlo ublížit.

Asi tak podobně je to i s pravdou a informacemi. I ty se dají použít jako zbraň. Proto se informace často zdržovaly, anebo se ve válečných taženích cíleně využívaly.

Prostudujme si dva příklady.

Pearl Harbor

Připomeňme si fakta: Roosevelt, prezident Spojených států, stanovil 26. listopadu 1941 Japonsku ultimátum, aby stáhlo veškerá svá vojska z Indočíny a Číny (Mandžusko) a vyprovokoval ho tím k vstupu do války.

To je historický fakt a zároveň velmi dobře střežené tajemství. O ultimátu se totiž americký kongres dozvěděl až po útoku na Pearl Harbor, do té doby byla tato informace zadržena.

Všichni se shodli na tom, že když Japonsko nebude mít jinou možnost, začne válku. Japonsko přitom využilo téměř všechny příležitosti, aby válce se Spojenými státy zamezilo.

Princ Kenoye, japonský velvyslanec ve Spojených státech, se opakovaně ale neúspěšně pokoušel o setkání s Rooseveltem. Později dokonce souhlasil s požadavky USA, ale Roosevelt odmítal každý pokus o dohodu.

Válka s Japonskem byla totiž již dávno naplánovaná, podobně jako dříve s Německem. Roosevelt před americkým lidem tehdy prohlásil:

„Obrácím se k vám, matkám a otcům, a mohu vás ujistit o jedné věci — řekl jsem to již dříve a budu to tvrdit znovu a znovu: vaše děti nepošlu do žádných válek mimo naší hranice!“

Američtí důstojníci nepochybovali o tom, že Japonci napadnou Pearl Harbor, že zaútočí jako první. Svědčilo o tom několik okolností:

- Velvyslanec USA v Tokiu, Joseph Grew, 27. ledna 1941 napsal Rooseveltovi, že v případě vypuknutí války mezi Spojenými státy a Japonskem bude Pearl

Harbor prvním cílem útoku.

- Člen kongresu Dies předal prezidentovi Rooseveltovi v srpnu 1941 strategický plán útoku s podrobnou mapou a byl pak zavázán mlčením.
- Americké tajné službě se navíc podařilo rozluštit japonský diplomatický a vojenský kód. Roosevelt a jeho poradci tak dopředu věděli přesný datum, hodinu a cíl útoku.

Al Bielek, jeden z účastníků Filadelfského experimentu, mi v září 1991 řekl, že v té době byl členem vojenské jednotky v Pearl Harbor. Týden před útokem ho však odvolali, protože měl později spolupracovat na zmíněném experimentu s Nikolou Teslou. Řekli mu pak, že to bylo kvůli Japoncům. Byl příliš vzácný na to, aby tam zemřel.

Základně Pearl Harbor to však oznámili jen dvě hodiny před úderem, takže vojensky nebyla na to vůbec připravena. Přesně to zamýšlel Roosevelt. Nyní mohl Japonce označit za „úskočné svině“ a Spojené státy se pak „musely mstít“.

A teď hádejte, co řekl George W. Bush ve svém prvním projevu k americkému lidu po útoku na World Trade Center: „*Toto je druhý Pearl Harbor!*“

Co tím asi tak chtěl naznačit?

To jsou pouze dva příklady z reálné politiky. Umíte si představit, že existují i nezveřejněná „tajemství“ týkající se vzniku člověka nebo technologií, jakými jsou například magnetické anebo motory pracující na vodu?

Že jste doposud o tom ještě neslyšeli?

V tom případě vám trochu vypomohu...

V roce 1992 jsem byl půl roku na cestách přes jižní polokouli — Nový Zéland, Austrálie a Asie. V jednom knihkupectví na jihu Nového Zélandu jsem se setkal s člověkem jménem Ross, který mě pozval, abych jemu a několika jeho přátelům vyprávěl o svých výzkumech a zkušenostech týkajících se tajného vývoje zbraní v Německu (létající talíře). Tento muž vedl spolek ufologů v Dunedine. Souhlasil jsem.

Na druhý den mi zatelefonoval a pozval mě do Invercargill, ležícího na jižním výběžku Nového Zélandu, kde se jednou týdně setkávalo několik zájemců o tuto tematiku.

Když jsem v onen večer vyložil na stůl svoje informace, obrátil se hostitel ke mně se slovy: „*Vám Němcům tedy řádně vymyli mozky.*“ V té době jsem jeho slova vůbec nepochopil, právě naopak, myslel jsem si, že po překonání nacismu jsme snad ta nejsvobodnější země světa. Nuže, s tímto přesvědčením jsem se v ten večer rozloučil. Dotyčný muž mě odvedl do jedné místnosti, od země po strop přeplněné knihami, videokazetami a audiokazetami, které se zabývaly věcmi oficiálně neexistujícími. Vysvětlil mi, že téměř všechny tyto knihy jsou v Německu zakázány. Byly tu knihy o německých vynálezech z oblasti antigravitace, utajená fakta o údajném přistání na Měsíci, spisy osvětlující pozadí Třetí říše, svobodného zednářství, jedů v potravinách, knihy o lidech, kteří se vyléčili z takzvaně smrtelných nemocí sami, o volné energii, podzemních světech a podzemních vojenských základnách a kontaktech světových vlád s mimozemšťany.

Seznámil jsem se zde i s člověkem, který mě na druhý den pozval do svého domu. Přijel pro mě autem a po dvouhodinové jízdě džunglí jsme dorazili k malému domečku. Vysvětlil mi, že nikdo o tomto domě neví a pokud bych někdy potřeboval úkryt, najdu tam útočiště. Řekl mi také,

že kdybych někdy v životě chtěl zkonstruovat létající talíř, mohu to udělat tam. Zvláštní nabídka, pomyslel jsem si tehdy.

Když jsme vstoupili do domu, zapnul světlo. Jelikož jsem neviděl žádný přívod elektřiny, podivil jsem se. Když jsem se ho na to zeptal, odpověděl: „*Nyní se dostaneme ke skutečnému důvodu našeho výletu,*“ a vyzval mě, abych ho následoval. Sestoupili jsme do sklepa, kde mi ukázal malý bzučící přístroj. Hledal jsem kabel a zásuvku, ale můj hostitel mi vysvětlil, že se jedná o magnetový konvertor, který si sám vyrábí proud a aktivuje se po umístění pouhým impulzem. Tímto „impulzem“ bylo jednorázové otočení kotouče na boční straně konvertoru. Konvertor pak vyrábí dostatek energie pro celý dům nebo auto.

Tento muž byl Angličan a žil na Novém Zélandě. V Británii byl kvůli svému vynálezu, který se snažil dostat na trh, pronásledován a dokonce mu vyhrožovali vraždou. Neměl tedy jinou možnost než odejít a mlčet.

Tolik, co se týče techniky...

Teď si možná pomyslíte: „*No to je něco fantastického, takový magnetový motor. Kdybych si ho zkonstruoval, nemusel bych už nikdy platit za elektřinu. Topil bych si zdarma a měl bych také teplou vodu. Navíc bych si mohl do zahrady postavit skleník, po celý rok ho vytápět a pěstovat si vlastní zeleninu...* Pak bych si koupil elektroauto a zabudoval do něj konvertor. Nemusel bych kupovat benzín a navíc by to prospívalo i šetřilo životní prostředí. Když si spočítám, kolik z mých příjmů jde na elektřinu, vodu, topení, benzín a potraviny, asi bych pak nemusel tolik pracovat... A s přáteli bychom si koupili starší raketu, zaletěli si na Měsíc a přesvědčili se, jak to s tou naší atmosférou opravdu je...”

Fantazírování zde nemá hranic. To všechno je možné. Avšak zvážili jste v nadšení, v rozletu, i skutečnost, že miliony lidí by zůstaly bez práce? Zaměstnanci ropného průmyslu, výrobci motorů, topenáři, solární technici... a tak dále, a tak dále...

Uvědomili jste si také, že byste sloužili síle, která dobro chce, a zkázu činí? Spustilo by se nekonečné utrpení, zruinovaly by se mnohé životy a masy by vás nenáviděly. Já vím, chtěli jste přece jen dobro...

Vůbec vás nechci odvádět od myšlenky využití volné energie, právě naopak. Je to naše budoucnost a jednoho dne — čím dříve, tím lépe — se dostane na trh, změní a obohatí svět. Jde jen o to, abyste zvážili, že všechno má dvě stránky. A někdy je důležité rozhodnout se pro alternativu, která většině lidí přináší sice mnoho výhod, ale zároveň může znamenat zánik těch, kteří jsou spojeni se starými technologiemi, pokud nezmění své myšlení a jednání.

Podobně to bylo i tehdy, když se zaváděly počítače. Uspadnily nám sice práci a život, ale zničily a v budoucnosti taky ještě i zlikvidují mnohá povolání. Chtěli byste se však dnes počítačů vzdát?

Vidíte — to je zákon polarity.

Tyto příklady uvádím, abychom si uvědomili, že kteroukoli cestou se vydáme, vždy někomu uškodíme nebo ublížíme, nechť již jsou naše pohnutky jakkoli idealistické.

A tak se promění malý motorek, který jsem objevil v džungli Nového Zélandu, ve zbraň, která změní miliony osudů. Rozumíte nyní, proč mohou být znalosti o tajemstvích velmi nebezpečné? Naivní člověk tak může spontánně a s dobrým úmyslem způsobit hodně neštěstí.

A já teď tvrdím, že těchto tři sta rodin, je tak bohatých a mocných proto, že mají znalosti o něčem, co existuje v našem vnějším světě a také o něčem, co máme uvnitř sebe, a tyto vědomosti před lidstvem ukrývají.

Naivní lidé si možná myslí, že v našem světě už žádných tajemství není, že všechno již bylo prozkoumáno a dějiny Země jsou jasné. Když je tomu tak, proč tedy existují tajné služby, které zaměstnávají tisíce lidí na celém světě? K čemu jsou tajné služby, je-li všechno úplně jasné?

Vzpomínám si na rozhovor s jedním intelektuálem, který nevěří ani v Boha, ani v ďábla nebo existenci duše, intuici a kosmické zákony zamítá úplně. Nic z toho není podle něj vědecky dokázáno a všechno považuje za blud.

Zeptal jsem se ho, jestli miluje svou ženu, a on mě o tom s vážnou tváří ujistil. Zdánlivě jsem mu oponoval jsem mu a řekl, že mě klame, načež se zamračil a reagoval velmi pobouřeně. Jenže já jsem mu argumentoval dál. Že láska neexistuje, že je to jen jeho klamná představa a bude lepší, když se opět vrátí do reality. Vědecký důkaz lásky přece není, a co se nedá vědecky prokázat, nemůže pak ani být.

Pochopitelně jsme si později vysvětlili, že šlo pouze o provokaci a že jsem na něj použil jen jeho vlastní omezenou argumentaci. Pak se mi přiznal, že občas mívá předtuchy, ale vysvětlit si je nedokáže...

Ani nemusí. Avšak rovněž není férové odmítat něco jen proto, že se to nedá okamžitě vysvětlit rozumem.

Tak je to i s tajemstvími.

Přemýšlejte: Existují stovky výzkumných center, jejichž náplní práce je jen studium člověka, způsoby jeho chování, jeho potřeby a zvyky. Jen v Evropě je několik institucí

zabývajících se vedením psychologických válek (například Tavistock Institut). Co myslíte, co se pak děje s výsledky těchto studií a experimentů? Hodí je do koše, nebo je posílají zakladatelům a donátorům institutu?

A zase jsme se ocitli u bohatých a mocných!

Myslíte si, že mechanismy lidského života a myšlení jsou již dávno rozluštěny? To tedy jsou, definitivně. A využívají je pochopitelně oni, magnáti, monopolisté, ve svůj prospěch a váš neprospěch. Jenom se vás ptám, proč jste o tom dosud nevěděli a co si s těmito informacemi počnete?

A to nás přivedlo zpět k tematice této kapitoly: Nač jsou mi všechny tyto informace, když netuším, jak je použít ve vlastním životě?

A proto bychom se o tajemstvích života měli dozvědět více.

Doposud jsem ve svých knihách publikoval hlavně negativní, hrozivá a nepříjemná tajemství. Chci to teď vyvážit opakem — uvedu ty, které nám mohou pomoci být svobodnějšími, dají nám impuls a povznesou nás. Neboť — všichni přece toužíme po štěstí, zdraví, dostatku a míru...

Je to tak a můžeme toho dosáhnout. Vyžaduje to však ochotu vpustit do našeho zažitého obrazu světa něco nového, vytvořit příležitost lépe si toho všimnout a prozkoumat to a dále důvěru, že život nám nabízí více, než jsme si mysleli dosud. Tento svět je totiž...

SVĚT PLNÝ ZÁZRAKŮ

Mnozí, hlavně v západním světě, už v zázraky nevěří. Diví se však, když si zlomí nohu, ztratí zaměstnání, opustí je partner nebo jim někdo nabourá auto. Je to proto, že se nezajímají o život jako takový. Poznali sice cesty, jak se jím probít, ale jeho smysl, proč a nač tady jsou, kým byli předtím a co s nimi bude po smrti, nevědí.

Nejhorší je, že se to týká většiny obyvatelstva zeměkoule. Neznalý věci zde opět namítne, že žádné životní a duchovní zákony nebo životní plán neexistují a zázraky už vůbec ne.

Jak je to například s lidmi, kteří dovedou chodit po žhavých uhlících? Proč se přitom nespálí? Díky své víře sice nepřenášejí hory, ale daří se jim na čas zrušit přírodní zákony. Jsou mentálně trénovaní a nespálí se. Pokud však nejsou dostatečně přesvědčeni a mají jen jiskřičku pochyb, všechno bylo nadarmo a spálí si chodidla. Proč někteří lidé ohýbají lžičky pouze mentální energií, a to i před kamerou? A co placebo efekt? V roce 2003 byl v různých německých časopisech zveřejněn na toto téma článek. Jednalo se o lékařskou studii, při které byl částí pacientů, probantů, operován meniskus. Ostatní dostali jen narkózu, a na kolena jim udělali malý řez, aby si mysleli, že „byli operováni“. A hle, stal se zázrak — vyléčili se i neoperovaní pacienti! Studie tak dokázala platnost placebo efektu. A co je pak placebo efekt? Nic jiného než jeden z kosmických zákonů v akci.

Duch ovládá materii!

V Palestině žil jednou jeden mladý muž, který řekl: „Po-

dle víry vaší staň se Vám. "(Nový Zákon; Matouš 9, 29) — a to je v podstatě totéž.

Mohu vám to prozradit i z mé zkušenosti: Život je plný zázraků! A vytváříme si je sami. Jak? To vám svěřím na následujících stranách. Dám vám k tomu i mnoho praktických tipů a rad, které můžete okamžitě použít.

Ve skutečnosti však „zázraky“, tak jak je chápe většina, neexistují. Divíte se tomu? Prostě se tu jen praktikují univerzální zákonitosti, které podobné jevy umožňují.

V dalších kapitolách se dočtete i o „zázračných“ lidech. Na příkladech jejich neobvyklých činů pronikneme do oblastí, kterými jste se doposud možná ještě vůbec nezabývali. Dozvíte se o věcech, které se vám mohou zdát neuvěřitelné. No, vzápětí vám objasním, jak tyto zázraky fungují a jak je můžete začlenit do vašeho života.

Teď ale konkrétněji:

Jde tedy o otázku, jsou-li zázraky nebo ne? Zabývejme se nyní jistým člověkem, podle mě nejzajímavější osobností minulého tisíciletí, bytostí vzbuzující údiv... Před očitými svědky předvedl alespoň tolik zázraků jako kterýkoliv ze známých světců.

HRABĚ SAINT GERMAIN - MUŽ, KTERÝ VŠECHNO VÍ A ŽIJE VĚČNĚ!

V Encyklopedii Britannica se o hraběti Saint Germainovi píše jako o slavném dobrodruhu 18. století, který po celé Evropě prováděl divy. O jeho původu se neví nic konkrétního a rovněž o jeho smrti se vedou pouze dohady. Voltaire, který byl svým charakterem cynik, se před Fridrichem II. Velkým, o něm vyjádřil: „*Je to člověk, který všechno ví a neumírá.*“ Pokud uvěříme jeho současníkům, žil hrabě alespoň dvě stě let, přičemž vypadal stále stejně.

Saint Germain se v dějinách objevil najednou a jakoby z ničeho. Pověsti o něm jsou opředeny vyprávěním o jeho magických schopnostech a také intrikami současníků. Používal prý osmdesát pseudonymů a ani Saint Germain není jeho pravé jméno.

V rozhovoru s Madame Pompadour, metresou Ludvíka XV., o tehdejšímu způsobu života údajně řekl: „*Všechny ženy touží po věčném mládí a všichni muži po kameni moudrosti. Jedni chtějí věčnou krásu a druzí věčné bohatství.*“

Mnozí, kteří se s hrabětem poznali, tvrdili, že vlastnil obojí. Fridrichovi II. jednou řekl, že objevil elixír, který dokáže prodloužit život do nekonečna. On sám prý už žije dva tisíce let. Ve společnosti barona z Alvensleben zase při jisté příležitosti prohlásil: „*Vládnu přírodou a stejně tak jako Bůh stvořil svět, mohu i já z ničeho vykouzlit všechno, co chci.*“

Jindy zase prý naznačil, že je možná starší než Matuzalém...

Podívejme se však na záznamy o hraběti v chronologickém sledu.

LE COMTE DE ST GERMAIN
CÉLÈBRE ALCHEMISTE

*Il est que d'immortaliser et de le faire [?] de la Nature a sa venue et se sent
Par que le [?] il est que tout [?] il est que tout [?] il est que tout [?] il est que tout [?]*

Obr. 4:

Hrabě Saint Germain. Podobizna byla původně vlastnictvím Markýze de Urfé a je dílem N. Thomase.

Podle výpovědi svědků se poprvé objevuje na veřejnosti v roce 1710. Hudební skladatel Jean-Philip Rameau a mladá hraběnka von Georgy ho popisují jako čtyřiceti až pětadvacetiletého muže. V průběhu dalších dvaceti let se o něm, kromě faktu, že byl důvěrníkem Madame Pompadour a měl výrazný vliv na zednářské lóže a jiné tajné spolky, více nedočteme. Tehdy vládl v lóžích a spolcích jiný duch jako dnes. Scházeli se v nich duchovně založení lidé a jejich cíle byly také spirituální. Podle mého názoru se dnes členové těchto spolků, na hierarchicky vysokých stupních, vydali přesně opačnou cestou.

V letech 1737 a 1742 přebýval Saint Germain na dvoře perského šacha, kde pravděpodobně nasbíral část svých arokých znalostí o diamantech. V roce 1743 se znovu objevuje na dvoře Ludvíka XV. V kuloárech se povídalo o jeho enormním bohatství a alchymistických schopnostech. Samotný Saint Germain hovořil o tom, že našel kámen mudrců, že dokáže vyrábět diamanty a procestoval Himaláje, kde údajně potkal „vševědoucí“ lidi. A také pravil, že pokud by někdo chtěl odhalit jeho tajemství, „musí studovat v pyramidách tak, jak jsem tam studoval já“. Své současníky prý udivoval výroky: „Dlouho jsem letěl vesmírem. Viděl jsem země, které se točily kolem mě a světy mi ležely u nohou.“ Na jiném místě prohodil: „Cestoval jsem časem a znenadání jsem se objevil ve vzdálených zemích.“

Hrabě byl také vizionář a mluvil i o vynálezech budoucnosti. Očití svědkové pravili, že dokázal zmizet a naopak, kdykoli a kdekoli se zase nečekaně objevil.

Mnozí lidé, s nimiž přišel do styku, například již zmíněná Madame Pompadour nebo německý filozof Grimm, ve svých dopisech a denících vyzdvihují jeho vypravěčský

talent a široké a detailní znalosti historických událostí týkajících se Kleopatry, Pontia Piláta, Marie Tudorovny, Jindřicha VIII. a Františka I. Popisoval je tak podrobně a barvitě, jak to zmůže jen očitý svědek.

V kartotékách současných psychiatrů by se jistě našly případy, které by s touto podmanivou osobností měly jisté podobnosti. Ale na rozdíl od těchto pacientů přesvědčoval Saint Germain evidentními fyzickými „zázraky“.

Vraťme se k historickým dokumentům.

V roce 1744 byl hrabě v Anglii obviněn ze špionáže. V letech 1745 až 1746 se zdržoval na rakouském císařském dvoře, kde měl pověst vtipného a mimořádně nadaného člověka. Víme i to, že výborně hrál na housle a klavír a plynule mluvil několika evropskými a orientálními jazyky. Byl vegetarián a čas od času si dopřál i pohár vína.

Mezi lety 1747 a 1756 navštívil nejméně dvakrát Indii. Zachoval se i dopis, v němž píše, že nabyl poznání o rozpouštění drahokamů.

Kolem roku 1760, na vrcholu své slávy, před očima Ludvíka XV., zvětšoval a rozmnožoval diamanty. Panovník mu poskytl pro alchymistické experimenty laboratoř. Z tohoto období pochází od sedmdesátileté hraběnky von Georgy rovněž doklad, v kterém vyjadřuje svůj údiv nad tím, že se vzhled Saint Germaina za uplynulých padesát let vůbec nezměnil. Hraběnka se s ním setkala poprvé v roce 1710 v Benátkách. Tehdy prý vystupoval pod jménem markýz Balletti. Přisahala, podobně jako o něm píše i skladatel Rameau ve svých pamětech, že hrabě tehdy vypadal dokonce mladší.

Madame du Hausset jej v roce 1760 popsala takto: „Vy-

padal na padesátníka. Nebyl ani hubený ani tlustý a měl bezchybné manýry. Působil moudře a oblékal se vkusně a jednoduše. Na prstech i v tabatěrce se třpytily diamanty nejvyšší kvality a ty, které zdobily podvazky a přezky bot, měly hodnotu asi 200 000 franků. Ve zřaseném límci svítily rubíny nevídané krásy...“³⁾

V roce 1757 se Saint Germain znovu objevil na francouzském dvoře, kde požíval vážnost a vliv a svobodný přístup k mocnářům. No, nelíbilo se to dvorním úředníkům.

V letech 1760 a 1762 se v Nizozemsku pokoušel dojednat s Anglií mírové podmínky. Politici a panovníci se však k jeho návrhům stavěli odmítavě. Jeho přechodný pobyt na nizozemském dvoře měl za následek, že Ludvík XV. přestal mít o něj zájem. V té době napsal Voltaire pruskému králi: „Říká se, že tajemství míru zná jeden pán, jistý Saint Germain, který kdysi večerel s otci koncili. Je to věčně žijící muž, který ví vše.“

V letech 1762 až 1773 se v celé Evropě psalo o jeho vědeckých a politických aktivitách: „...výjimečný člověk, jenž prý dokáže proměnit železo na kov, mezi zlatníky alespoň tak vzácný a krásný jako zlato.“

V Benátkách měl Saint Germain továrnu na výrobu lnu s hedvábným vzhledem a zaměstnával v ní sto lidí.

Ludvíka XVI. a Marii Antoinettu varoval před „velkým spiknutím“, o němž věděl i od zednářů a iluminátů.

Během dalších let se zdržoval převážně v Německu. Jistý svědek tvrdil, že hraběti bylo tehdy šedesát až sedmdesát let. Se svým žákem a příznivcem, princem Karlem von Hessen-Kassel, se angažoval v zednářských, rozenkruciánských a templářských kruzích. Pracovali na projektech „užitečných

pro celé lidstvo". Výsledkem této práce bylo mimo jiné několik vynálezů v oblasti chemie, které nabídl Fridrichovi Velkému. „Kdyby je byl monarcha vzal vážně, zajistil by s tak pro svou zemi prvenství v průmyslové revoluci a německé země by se staly pánem Evropy.“⁴⁾

Na dvoře Karla von Hessen-Kassel hrabě prý poprvé konstatoval, že stárne. Údajně pak náhle zemřel a byl pohřben 2. března 1784. Tak je to zaznamenáno v kronice v Eckernförde. Když však za několik dní otevřeli rakev, byla prázdná!

V čase, po své domnělé smrti, 15. února 1784, se hrabě zúčastnil setkání okultistů ve Wilhelmsbadu, kde před přítomnými také promluvil. Potvrdili to mnozí očití svědkové z řad zednářů, iluminátů a nekromantů. Na setkání šlo o různé náhledy jednotlivých lóží. Saint Germain přijel v doprovodu známého italského dobrodruha a alchymisty Cagliostro, vídeňského lékaře Franze Mesmere, zakladatele „živočišného léčivého magnetismu“ (=mesmerismus) a francouzského spisovatele a filozofa Louis-Claude Saint Martina.

V roce 1788 varoval hrabě francouzskou šlechtu před blížící se revolucí, avšak opět ho nebrali vážně. O rok později zamezil, neboli odvrátil onemocnění švédského krále Gustava III.

Hrabě Saint Germain učil ty, s nimiž přicházel do styku, skrytému smyslu života. Marii Antoinettě předpověděl den i hodinu její smrti. Mladičká královna se vyjádřila, že ji hrabě navštívil ve vězení v nehmotném těle (=astrálním těle) a vyléčil její duši tím, že jí zprostředkoval jistotu překrásného života na druhém světě. To jí propůjčilo na cestě

ke vražedné gilotině mimořádnou důstojnost.

Později se Saint Germain objevoval především mezi okultisty, no zdá se, že se o tom dochovalo jen málo záznamů. V roce 1821 se prý ve Vídni setkal s Madame de Genlisovou a 52 let po své domnělé smrti, v roce 1836, se objevil na pohřbu Karla von Hessen-Kassel, kde ho vidělo mnoho lidí.

Ve čtyřicátých letech osmnáctého století se přátelil s Lordem Lyttonem.

V roce 1867 byl v Miláně přítomen na setkání Velké Lóže. Saint Germain inspiroval Chopina a Čajkovského a seznámila se s ním i známá teozofka dr. Annie Besant.

Obr. 5: Hrabě Saint Germain s dvěma mnichy v alchymistické laboratoři.

Kdo je hrabě Saint Germain?

Odkud toho věděl tolik o alchymii? Jak nabyl takové bohatství a proč nezestárnul?

Bezděčně nás zde napadne filmový hrdina Highlander, který rovněž po staletí neztrácí svůj mladistvý vzhled.

Jde o nesmrtelnost nebo cestování v čase? Kromě hraběte samotného to asi nezodpoví nikdo. Faktem však zůstává, že své posluchače udivoval popisy přístrojů, které byly v osmáctém století úplně neznámé. Odkud o nich věděl?

Pak jeho jméno na jistou dobu upadlo do zapomnění. Na scéně dějin se znovu objevil v třicátých letech minulého století. Zjevil se Američanu jménem Godfre Ray King na vrchu Mount Shasta v Severní Kalifornii. Materializoval se před jeho očima a řekl mu, že je členem Bílého bratrstva. Vysvětlil mu, že Bílé bratrstvo je skupina bytostí z vyšší dimenze, které hlídají vývoj naší planety a podporují duše v jejich spirituálním vývoji. Navštívil jsem tento vrch čtyřikrát a mluvil jsem s mnoha domorodci, ale nikdo nevěděl o Saint Germainu říci něco určitého.

Godfre Ray King referuje mimo jiné i o tom, že Saint Germain se vyjádřil i na téma duté Země. Podle této teorie je Země duté těleso, v jejímž středu žijí bytosti. Lze do ní vstoupit otvory na severním a jižním pólu. Země je organizmus podobající se buňce, v jejímž středu je nukleus (=jádro) a v jeho centru další nukleus v podobě Centrálního slunce; takto o tom mluví lidé, kteří tam prý byli. Země dýchá, přičemž se její póly otvírají a zavírají.

Na otázky vědců o původu Eskymáků odpovídaly různé kmeny, že pocházejí z kraje, kde Slunce nikdy nezapadá;

ukazovali přitom směrem na severní pól. Také Scott, Peary, Amundsen, Nansen a Byrd zjistili, že za 77. stupněm zeměpisné šířky se otepluje a najednou se objevuje čerstvá mořská voda. V jistém časovém úseku viděli všichni dvě Slunce. Ve svém slavném deníku píše admirál Byrd, že dorazil do zlatého města, kde se setkal s jakousi prastarou civilizací, kde ho panovník a obyvatelé přátelsky přivítali.

Na tomto místě máme málo prostoru, abychom se zabývali s těmito teoriemi blíže. Je však faktem, že Země je prozkoumaná prastarými tunelovými systémy, které byly kdysi obývané a našli se v nich přístroje a jiné artefakty. Takové tunely, které prý vedou k obrovským podzemním městům dodnes obývaným starými civilizacemi, jsem navštívil i já. Ve Střední Americe mi o těchto městech a jejich obyvatelích vyprávěl mnoho zajímavého jistý člověk, který má k nim přístup.

V roce 1989 se mi přihodilo něco pozoruhodného. Navštívil jsem Sedonu, hezky ležící městečko v Arizoně, obklopené červenou skálou. Sedona je Mekkou aspirantů duchovna a sídlí tam i hodně milionářů. Ze západní strany Sedony se rozprostírá údolí Boynton-Canyon. O tomto kaňonu mi medicinman kmenu Lakota Sioux vyprávěl následující historku.

Odehrála se prý v dobách, kdy byli indiáni pronásledováni bělochy. Jistý generál, jehož jméno jsem bohužel zapomněl, prý pronásledoval se svým vojskem skupinu indiánů a zahnal je do kaňonu. Protože z druhé strany Boynton Canyonu není úniku, byl si svým úspěchem jist. No když pak vojáci sešli do údolí, nikoho tam nenašli.

Podle medicinmana je tam vchod do tunelu, který se táhne až do Kalifornie a je tedy dlouhý tři sta mil. Tento tunel

však nepostavili indiáni, ale jiná civilizace. Předmětů, které se v něm nacházejí, se prý nesmějí dotýkat.

Co je však posvátné pro indiány, není překážkou pro bílou rasu. Nejdříve postavili v kaňonu luxusní hotel, rezort s tenisovými kurty a pak postupovali směrem k tunelu.

Zvědavý, jaký už jednou jsem, vybral jsem se jednoho dne se dvěma přítelkyněmi prozkoumat terén. Nejprve jsme proběhli kolem hotelu, odchytily nás ale strážníci, a tak jsme se nedostali dál.

O několik dní později jsem strážníka náhodou potkal a dal jsem se do řeči. Když jsem řekl, že přicházím z Německa, potěšil se, protože jeho prarodiče prý byli Němci. Rozvinu se mezi námi živý rozhovor a já jsem se zmínil i o Boynton Canyonu. Řekl mi, že se tam dějí zvláštní věci. Objevili tam obrovský tunel, do něhož vcházejí a vycházejí nákladní auta americké armády a vyvážejí odtud jakési věci. Také tam prý mnohokrát pozorovali UFA. On sám viděl létající talíř, kter-

Obr. 6: Jan van Helsing (vlevo) s domorodými vůdci při hledání vchodů do jeskyní v Brazílii

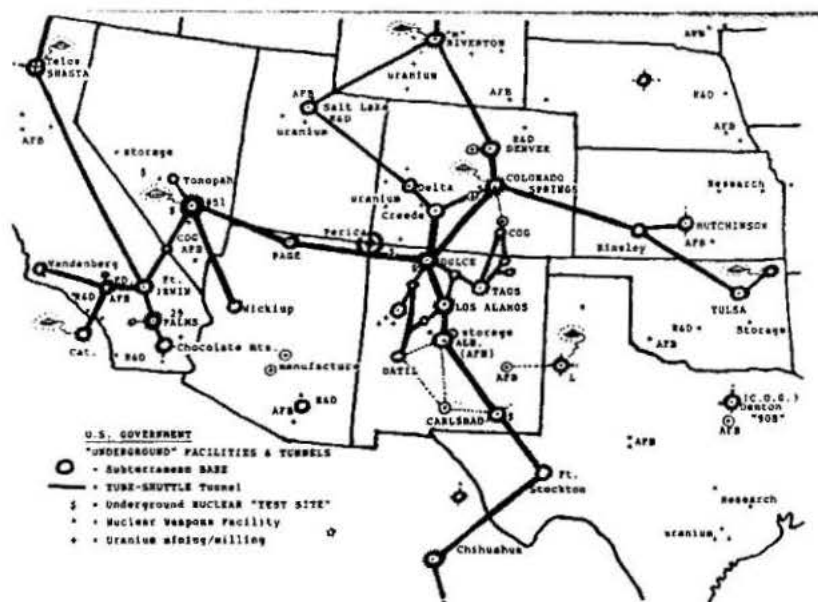
Obr. 7: Asi takto by mohl vypadat dutý vnitřek Země. Ve středu je Centrální Slunce, které prý viděli polární vědci.

Obr. 8: Satelitní obrázek (Apollo 16) Země. Měla by na něm být vidět díra v zemském povrchu

rý vletěl přímo do středu vrchu — to bylo ale o něco dále na Bell Rocku. V noci, když je ve službě, slyší zpod země zvláštní zvuky. Jakoby tam pracovaly nějaké stroje...

O rok později mi jeden přítel, generál, zprostředkoval setkání s členem CIA, který se zúčastnil prací v tomto tunelu. Řekl, že nově postavený hotel měl zpočátku sloužit pouze jako kamufláž skutečných prací uvnitř. Našly se tam obrovské stroje z kovu, který se na Zemi nevyskytuje. Odvezli je do oblasti „Area 51“, kde je zkoumají. Ukázal mi fotografii jednoho z těchto strojů, připomínajícího sextant o průměru čtyři až pět metrů. Tak trochu mi to připomínalo hvězdnou bránu ze seriálu Stargate.

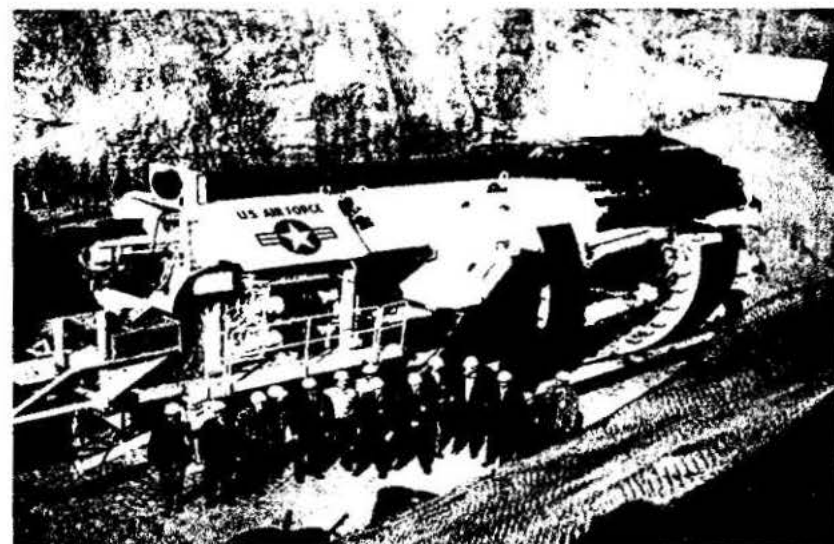

Obr. 9: Mapa, údajně byla zhotovena očited svědkem. Podle Williama Hamiltona jsou na ní podzemní města v západní části Spojených Států.

Dále mi řekl, že tunel vrtali obrovskými vrtáky vyrobenými v Rand-Corporation. Mezitím jsou již tunely pod celými Spojenými státy, a postavili dosud osmdesát podzemních měst vzájemně propojených železnicí. Měli v úmyslu propojit tunely minulých civilizací s novými.

Podzemní města jsou vybavena moderní technikou a v případě globální katastrofy mají sloužit elitě tohoto světa.

Tento člověk navštívil podzemní města již několikrát a říká, že vstupy do sítě tunelů jsou téměř ve všech velkých amerických metropolích. Jsou k tomu přizpůsobené dokonce výtahy některých veřejných budov. Jakmile se jednou člověk ocitne v systému, víc se neptá. Systém je úplně autarkní (=nezávislý) a využívá se tam technologie připomínající science fiction.

Obr. 10: Přístroje s nukleárním pohonem (patent USA č. 3 693 731) vrtají v USA a jiných částech světa tunely spojující podzemní města. Vrtáním vzniká teplo, kámen taje a zůstávají hladké stěny sklovité konzistence. Přístroj na obrázku však pracuje ještě konvenčním způsobem.

Toto vyprávění se shoduje s mými výzkumy v Austrálii. Jižně od Ayers Rock se nachází pravděpodobně největší vojenská základna na světě — Pine Gap.

V dubnu 1992 jsem mluvil s jistou paní v Sydney, která nechce být jmenována. Pracovala pro jednu australskou úklidovou službu a uklízela i na letecké základně Pine Gap. Řekla mi, že Pine Gap se nachází asi v 13 kilometrové hloubce, funguje na principu volné energie, jsou tam podzemní jezera a svahy a pěstují tam i ovoce a zeleninu. Podle zpráv z oficiálních míst přetrvá Pine Gap bez problémů i výbuch atomové bomby.

O tři týdny později, ve smyslu fungování zákona rezonance, jsem v jednom kempu potkal jistého Brita, člena tajné služby, který dva roky v Pine Gap sloužil a chystal se opět domů. Řekl mi, že tam viděl věci, které ho téměř zničily. V ten večer vypil několik piv. Mluvil o něčem jako o klonování lidí a kosmických technologiích. Když jsem se ho následující ráno chtěl na to zeptat podrobněji, byl pryč.

Vraťme se však k St. Germainovi. Godfreyovi Ray Kingovi hrabě tehdy řekl, že se zdržuje převážně v podzemních prostorách, vybavených počítačovými systémy. Pomocí nich prý komunikuje s Venušany.

Zajímavé, že?

Nebyl i Ježíš tři dny v podzemí, poté co ho sňali z kříže?

Osobností St. Germaina se intenzivněji zabýval i můj přítel Al Bielek, který se svým bratrem a otcem sloužili desetiletí v americké tajné službě. Je přesvědčen, že hrabě žije ještě i dnes, a sice ve Spojených státech. Ujišťoval mě, že se z jistého, mně neznámého pramene dozvěděl, že se St. Germain každých padesát let podrobuje omlazovací kůře, která trvá dva týdny.

Al Bielek sám o sobě říká, že během Filadelfského experimentu, který předvedlo americké námořnictvo US-NAVY v roce 1943, jej přesunuli v čase. Americké námořnictvo mělo tehdy tímto experimentem v úmyslu nechat zmizet z dosahu radarů loď jménem USS Eldridge. Al Bielek tvrdí, že tato událost zároveň odstartovala pokusy cestování v čase, které přetrvávají dodnes.

Možná se vám zdají tyto argumenty odvážné. Faktem však zůstává, že v tomto smyslu se o sobě vyjádřil i hrabě St. Germain. V publikaci autora Petra Krassase jsem na toto téma objevil velmi zajímavou epizodu.

Sandra Grabow objevila deník jistého landknechte z roku 1618, v němž tento píše o člověku jménem Montsalveri, což byl pravděpodobně jeden z pseudonymů hraběte St. Germaina.

Cituji z knížky Petra Krassase:

„V deníku se dočteme, jak jednou v hostinci Montsalveri svým vystupováním a výroky vzbudil u hostů velký rozruch. Nakonec se ho zvědavá hostinská zeptala: ›Jste snad kouzelník?‹ Montsalveri se při této naivní otázce jen pousmál a odvětil: ›Můžete to tak nazvat, madame, no nenajdete mě na trzích a jarmarcích. Moje umění provádím svobodně. Můžete mi říkat šoumen, televizionář, nebo jak se vám zlíbí. Jméno, to je pouze klam a mam...‹

Kdyby někdo odpověděl tímto způsobem v naší době, zaplavené elektronikou a hromadnými sdělovacími prostředky, moderní člověk by tomu jistě rozuměl. No tento prostý landknecht psal svůj deník před 380 lety! Jak přišel tehdy ke slůvku televizionář?

No nebylo to vše, nad čím přítomní žasli. Montsalveri jim vyprávěl o různých událostech z roku 2000. Zda mu uvěři-

li, nebo se na jeho historkách jen bavili, je sporné. Někteří se chtěli o osobitém hostu dozvědět více: ›Řekněte nám ještě něco o Vašem životě‹, naléhali, a on neotálel s odpovědí: ›Rád vyhovím Vaším prosbám, vždyť za pár tisíciletí se toho něco nasbírá...‹

A tak se Montsalveri rozmluvil o vozech, které se hýbou z vlastní síly, bez toho, aby je museli táhnout koně a o dalších, které se vlastní energií zase zvedají a plují vzduchem všemi směry. A vyprávěl jim i o strojích, které samostatně myslí.

A to ještě nebylo všechno. Sotvaže ukončil své fantastické rozpravy, požádal udivené publikum, aby se každý podepsal na pergamenový papír. Ne však obyčejným brkem. Vytáhl z kabátu jakousi neznámou věcičku a vyzval své posluchače, aby se s ní podepsali: ›Pište s tímto, je to z roku 2000!‹ řekl, a jeden po druhém tak i učinili. Montsalveri se pak zdvořile poděkoval a strčil pergamen a pero do kapsy. Nato beze stopy zmizel. Jako kdyby ho pohltila zem. Přihlížející prohledali celý hostinec, ale jakkoliv se ho snažili najít, zdálo se, že se vypařil ve vzduchu.“⁵⁾

Al Bielek rovněž tvrdí, že v současnosti probíhá ve Spojených státech tajný projekt, takzvaný Projekt Montauk, ve kterém jde o cestování lidí časem a prostorem, ale veřejnost se nad takovými zprávami zatím usmívá. No, čteme-li tyto zápisky, možná shledáme i my, že přece jen na tom může něco být.

Muž, který se vydával v roce 1618 za Montsalveriho, používal výrazy šoumen a televizionář, mluvil o počítačích a měl pero z roku 2000. To vše je zdokumentováno a existuje v deníku z onoho roku. Cestoval tento člověk, kterým byl pravděpodobně hrabě Saint Germain, v čase? Výrokem

„cestoval jsem časem a znenadání jsem se ocitl v dalekých krajích“ to sám naznačuje.

Daleko více vzrušující je však korespondence Saint Germaina se slavným francouzským filozofem Voltairem. Voltaire ve svém posledním dopise adresovaném hraběti ze dne 6. června 1761 píše:

„Odpovídám Vám, monsieur, na dopis, který jste mi napsali v dubnu a ve kterém jste mi odhalil hrozná tajemství, včetně těch nejstrašnějších, jaká se může starý člověk, jakým já jsem, dozvědět — hodinu smrti. Děkuji, Germaine, Vaši dlouhou cestu časem, až do poloviny 20. století, kdy se Vaše zjevení naplní, osvětluje moje přátelství k Vám. Mluvící obrazy mi budou po dobu, kterou tu budu ještě prodlévat, darem. No, kromě toho, Váš úžasný létající stroj by Vás mohl přivést zpátky ke mně.

Adieu, příteli.

Voltaire, šlechtic krále.“⁶⁾

O jakých hrozných tajemstvích se to hrabě zmiňoval? O první nebo druhé světové válce, atomových bombách, přípravě Nového světového řádu?

A ještě napínavější je poznámka: „...vaše dlouhá cesta časem...“ Cestoval Saint Germain opravdu časem? S čím se svěřil Voltaireovi? A o jaké mluvící obrazy se jedná? Zanechal snad hrabě Voltaireovi počítačovou hru na baterky nebo notebook s lexikonem a CD-ROMem na solární pohon? Peter Krassa se domnívá, že to byla možná obyčejná gramofonová deska s gramofonem na kliku, neboť stereo aparatura a televizor potřebují elektrický proud a ten tehdy

k dispozici nebyl. No, já si myslím, že gramofonová deska není mluvčím obrazem. A co za létající stroj to mohl být v roce 1761, když vůbec a poprvé v dějinách letěli v roce 1904 bratři Wrightové?

Množství nezodpovězených otázek. A je tu i další vzrušující událost, tentokrát z roku 1914. Jde o zážitek stolaře Andrease Rille, jehož jako 33letého povolali na frontu do francouzských Vogéz. Andreas Rille a jeho kamarádi byli skálopevně přesvědčeni, že první válka nejpozději do Vánoc skončí. No, všechno přišlo jinak.

Ve dvou dopisech rodině píše Andreas Rille o setkání s podivným cizincem, který mu vyprávěl zvláštní historky. Rillův poručík zatkl tohoto muže jako civilistu na útěku nedaleko města Metz, protože ho považoval za špiona. Brzy se ukázalo, že uprchlík ovládal více jazyků. S vojáky mluvil hlavně německy a francouzsky. Ohromoval je však především neuvěřitelnými předpověďmi o budoucnosti. Nebrali ho však vážně, vysmívali se mu a nazývali ho bláznem. V prvním dopise z 24. srpna 1914 Rille o proroctvích neznámého muže píše:

„Kdybyste jen věděli, co všechno se má odehrát, okamžitě byste odhodili zbraně. Ať si prý nemyslíme, že něco o světě víme. Německo již válku prohrálo. Pak přijde revoluce, no nevypukne doopravdy, neboť jeden přijde a druhý odejde. A všichni budeme prý bohatí — všichni budou milionáři (inflace ve dvaceti letech 20. století; pozn. autora). Budeme prý mít tolik peněz, že je můžeme vyhazovat z okna. Pod pokličkou válka sice pokračuje, lidem se nevede nejhůř, no spokojeni nejsou.“

Andreas Rille nevěřil, že Němci válku prohrají a pochyboval i o dalších proroctvích. Píše: „... Objeví se muž

(Hitler, pozn. autora) nízkého rodu a v Německu všechno znivelizuje. Lidé se nebudou moci svobodně vyjadřovat. Prý to bude tak neúprosné, že nám to vyrazí dech. Sebere lidem více, než jim dá, bude je příšerně trestat. Z práva bude bezprávi a všude se potlouká jen spousta tluchubů a podvodníků. Lidé budou stále chudší a nepoznají to. Každý den budou vycházet nové zákony, jež ovlivní život a smrt mnoha lidí.

Tato doba započne kolem roku 1932, vše se pak podřídí diktátu jednoho muže. Příchodem roku 1938 začne válečné zbrojení a útoky na jiné národy. Pro tohoto muže i jeho následovníky válka skončí špatně. V té době nebude dobré přijmout nějaký úřad, protože všechno skončí na šibenici. Vyjdou na světlo darebáctví a nelidskosti. Lidé budou velmi chudí, přepychové odívání bude minulostí. Budou rádi, budou-li si moci vyrobit šaty ze starých pytlů. Vítězové také odejdou naprázdno. Německo se rozdělí a na jeviště dějin nastoupí nový muž, který povede zemi a postaví ji na nohy. Světovou moc získá nejusilovnější národ. Anglie bude nejchudším státem Evropy, neboť nejusilovnější zemí světa bude pak Německo.“

Ve druhém dopise z 30. srpna 1914 píše: „Když se v leto-počtu objeví číslo 4 a 5 (rok 1945; v závorkách — pozn. autora), Německo bude ze všech stran obklíčené a druhá válka skončena. Onen muž zmizí, nikdo neví kam (spáchal Hitler opravdu sebevraždu?). Národ je bezradný, a kromě toho ho oberou a zničí. No, ani nepřátelé spolu nevycházejí. Ti temní se chopí moci, budou utěšovat národy velkými sliby a z vítězů se stanou poražení.

Pak se v Německu vystřídají vlády, svůj cíl však neprosadí, jejich úmysly budou pokaždé zmařeny (sjednocení Německa). Muž a jeho symbol (Hitler a hákový kříž) zmizí a nikdo

neví, kam, vnitřní kletba zůstane. (Podle informací vojenských hodnostářů Hitler později pobýval v Jižní Americe). Morálka lidí klesá a jsou stále horší. Roste i nouze a vyžádá si mnohé oběti. Lidé budou nacházet kdejaké výmluvy a náboženství, jen aby ze sebe shodili vinu na ďábelském zločinu. Bude jim všechno jedno. Dobrý člověk v těchto časech nemůže téměř přežít, zničí ho.

Pak se postaví proti sobě, neboť nenávidí a závist porostou jako tráva, a budou stále více klesat na dno propasti. Okupanti se pak rozloučí a odtáhnou i s uloupenou kořistí, ta jim přinese mnoho neštěstí.

A započne zlo třetího světového dění. Rusko napadne jižní Německo, ale jen nakrátko. A prokletým bude ukázáno, že existuje Bůh, který to celé ukončí. Má to prý být hrozné v těchto dobách a lidé budou bezmocní, protože zašli příliš daleko a nemohou zpátky, neboť neuposlechli výstrahu. Ti, co zůstali, budou klidní." A pokračuje dále: "...a mezi nimi se šíří strach a hrůza, protože teď mají čas, mohou přemýšlet a poučit se o tom, co předtím nechtěli. Na konci těchto ďábelských dob si domnívají vítězové přijdou pro radu a pomoc i k poraženým, neboť i jejich úděl bude těžký, protože vše je zničeno.... Kdoví, zda se toho ještě dožijeme a vůbec, těžko je tomu uvěřit. Piši Vám to jen proto, abyste viděli, co všechno řekl. Tuto dobu nedožije stejně žádné z dětí.

Neboť při třetím dění napadne Rusko Německo, vrchy začnou chrlit oheň a Rus uteče a nechá tam všechny zbraně. Od Dunaje po Inn bude vše srovnáno se zemí. Všechny řeky jsou tak mělké, že se dají přebrodit i mimo mostů. Počínaje Isarem se lidem nic nestane, je tu jen nedostatek a chudoba. Pro zlé lidi to bude konec a očistu zažije i náboženství. Církev zvítězí.

V Rusku padnou všichni mocnáři a bude tolik mrtvých, že

se ani nebudou pohřbívat, zůstanou ležet na ulicích. Hlad je vytrstá za jejich zločiny... Ruský útok bude odražen, neboť zasáhne příroda. Bude to na jistém místě v jižním Německu. Později sem budou přicházet lidé z celého světa, aby se na to podívali. U mírového prohlášení bude přítomen i papež. Předtím však bude muset prchnout, protože bude označen za zrádce. Přijede do Kolína (nad Rýnem), z kterého zůstaly jen trosky, všechno je zbořeno."⁷⁾

Krátce před svou smrtí, v roce 1958, ohledně třetí světové války, Andreas Rille svým synům řekl: "...potrvá jen krátce. Já to už nezažiju, no vy si ještě na moje slova vzpomenete."

V době třetí světové války budou mít Anglie a Amerika problémy samy se sebou (terorismus, přírodní katastrofy?) A na závěr dodal: „Když jsme zajatce nutili k dalším výpovědím, opakoval: ›Kdybyste věděli, co Vás čeká, otevírali byste oči!‹"⁸⁾

Byl tímto prorokem hrabě Saint Germain? Kdoví.

Saint Germain podporoval vývoj lidstva ve směru technickém i duchovním. Kvůli intrikám na císařských a královských dvorech a sobectví panovníků prosazoval své obrovské znalosti jen velmi těžko. Proto jej svěřil různým tajným lóžím, především rosenkruciánům. Sám jejich členem ale nebyl. Odevzdal jim poznatky, ke kterým by se jinak nikdy nebyli dostali, neboť věřil, že je využijí lépe a konstruktivněji. No, nestalo se tak. K tomu se ale vrátíme později.

Výpovědi hraběte jsou plná moudrosti a jeho kroky na veřejnosti doprovází tolik zázraků, že vyvstává otázka, odkud měl své rozsáhlé znalosti?

Všimněme si ještě jednoho, snad nejzajímavějšího dokumentu. Během návštěv různých lóží se v roce 1788 setkal

hrabě s bohatým a v ezoterických kruzích známým vídeňským knihkupcem Rudolfem Gräfferem a jeho společníkem baronem Lindenem. Poté, co Saint Germain předvedl překvapivé experimenty orientální vědy, a když se již schylovalo k rozloučení, překvapil své hostitele dalším důkazem svých znalostí. Franz Gräffer o tom v Malých vídeňských memoárech napsal:

„Saint Germain se přenesl do povzneseného duševního stavu. Pár sekund setrval v nehybné poloze jako socha a jeho energické a výrazné oči ztratily jiskru a barvu. Hned nato však opět ožil. Udělal rukou pohyb, jako kdyby chtěl něco uvolnit, a řekl: ›Odcházím. Zadržte, nehleďte mě. Ještě mě jednou spatříte. Odcestuji zítra v noci. Postrádají mě v Konstantinopoli a pak v Anglii, kde musím předpřipravit dva vynálezy, které jsou naprogramovány v následujícím století: železnice a parní loď. Budou v Německu nutné, protože rozdíl mezi ročními obdobími začnou postupně mizet. Nejprve jaro, pak léto. Je to postupné zanikání světa! Všechno to vidím. Astronomové a meteorologové nic nevědí, věřte mi. Je třeba studovat v pyramidách, jak jsem to dělal já. Koncem století z Evropy zmizím a odejdu do oblasti v Himalájích. Musím si odpočinout. O pár desetiletí se o mně doslechnete znovu. Přesně o osmdesát let později připomenu lidem, že jsem tady. Mějte se hezky přátelé. Miluji Vás!«⁹⁾

V další kapitole vám prozradím, co měl hrabě na mysli, když řekl, že pojede do Himalájí, aby si tam oddechl.

Jsou to nejobyčejnější příběhy, jaké jste možná kdy slyšeli.

A teď mě po tichouunku následujte, překročíme bránu, za kterou se rozprostírá utajený svět. Odhalíme...

TAJEMSTVÍ HIMALÁJE

Věnujme se nejdříve vzrušujícím zážitkům profesora Ernsta Muldaševa, Rusa, očního lékaře, který své vědecké výzkumy publikoval v knize *Z koho jsme vznikli*.

Dr. Ernst Muldašev je jedním z předních praktických očních specialistů. Procestoval více než čtyřicet zemí, a provádí ročně 300 až 400 operací, je to tedy člověk, stojící „oběma nohama na zemi“.

Před lety si všiml, že všichni lidé mají stejně velkou oční rohovku, corneou, nezávisle na tom, zda někdo měří metr osmdesát nebo se jedná o dítě. Je to jediná část v lidském těle, která je u každého stejně velká a roste jen do čtvrtého roku života. Ernst Muldašev zkoumal, jak se dají podle očí diagnostikovat psychické a fyzické nemoci. Nafotil oči asi 1500 lidí různého věku a původu, přičemž vycházel z toho,

že skenující pohled člověka poskytuje určité geometrické informace. Měřil a rýsoval kolem očí různé troj- a čtyřúhelníky, až dospěl k tzv. střední statistické hodnotě očních parametrů. Podařilo se mu diagnostikovat psychický a fyzický stav pacienta, a na základě konstantní rohovky a geometrických parametrů zrekonstruovat celou hlavu, tedy velikost i tvar lebky. O svých výzkumech píše:

Obr. 11: Prof. Ernst Muldašev

„Na základě použitého materiálu získaného z průzkumu 1500 osob jsme tento princip vylepšili. Dokonalou přesnost jsme však nedosáhli, protože jsme našli

celkem 22 oftalmogeometrických charakteristik, přičemž oba čtyřúhelníky jsou jen dva z nich...

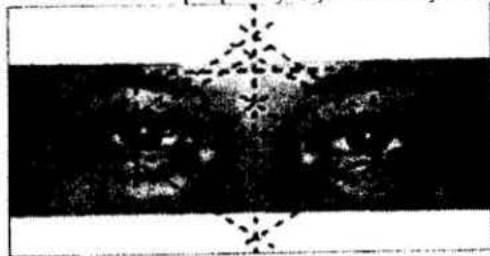
Protože individuální oftalmogeometrické parametry jsou propojeny s geometrickými vlastnostmi rysů tváře a dokonce i s některými částmi těla, je zde možnost zrekonstruovat na základě těchto geometrických vlastností oční oblasti i vzhled člověka...

A nakonec, jediná konstanta lidského těla, průměr rohovky, je v oblasti oftalmogeometrických schémat ukazatelem toho, že je v oftalmogeometrii měrnou jednotkou.¹⁰⁾

Podle Muldaševa můžeme předvídat následující možnosti praktického využití oftalmogeometrie:

- 1. identifikace osob
- 2. rekonstrukce zraku
- 3. určení mentálních charakteristik
- 4. objektivní analýza pocitů
- 5. diagnóza psychických a fyzických nemocí
- 6. určení národnostního původu
- 7. studium původu lidské rasy

Muldaševovi a jeho týmu se tak podařilo určit národnostní původ člověka, kterého oční partii právě zkoumali. Ve své knize popisuje, jak analyzovali oči různých lidských

Obr. 12: Oftalmogeometrický parametr Ernsta Muldaševa.

ras s cílem prozkoumat původ lidského druhu. Prozkoumali celkem všech 35 známých ras (podle A. Jarcha) a došli k závěru:

„Naše oftalmogeometrické studie, kromě jiných hypotéz, dokázaly, že lidská rasa má společný původ, že se v konečném důsledku vyvinula z genů jednoho praotce a jedné pramatky. Vznikla v Tibetu a rozšířila se po celém světě.“¹¹⁾

Ernst Muldašev na počátku svého průzkumu konstatoval, že celé lidstvo má původ v Tibetu a proto se soustředil na oblast Himalájí. Pak, když mu přítel přinesl fotografii páru očí, které jsou zobrazeny téměř na každém tibetském chrámu, došel k překvapivému poznání. Ještě v ten den začal tyto oči analyzovat a podařilo se mu zrekonstruovat celou hlavu, přičemž si zaznamenal:

„Za prvé, je nápadné, že na obrázku chybí kořen nosu, který při normálním zobrazení očí nikdy nechybí. Proč? Víme, že u dnešního člověka kořen nosu překrývá vnitřní část zorného pole. Zvenčí je zorný úhel 80 až 90 stupňů a zevnitř 35 až 45 stupňů. Proto se člověk dnes dívá binokulárně (dvěma očima a vnímá objem objektu a jeho vzdálenost) jen v rozpětí 35 až 45 stupňů a ne v rozpětí 80 až 90 stupňů všemi směry. Toto nepohodlné vidění způsobené kořenem nosu není na překážku za denního světla. Při umělém osvětlení je to už trochu jinak a při červeném světle vzniká problém, protože se už sotva můžeme orientovat v prostoru.“¹²⁾

A tak si Ernst Muldašev položil otázku, zda nositel takového zvláštního očního aparátu žije v prostředí, kde je vystaven červenému světlu?

Prohledal staré spisy a u Nostradama našel poznámku, že prostředí,

Obr. 13: Oči jsou zobrazeny na buddhistických chrámech v Indii, Tibetu a Nepálu.

ve kterém žila minulá atlantská civilizace, mělo krvavě červené zbarvení. Nebe bylo červené, stromy byly sytě červené a tak dále. Nostradamus vysvětluje, že po převrácení pólů došlo k posunu zemské osy, a to mělo za následek červené zbarvení oblohy.

Zdalo se tedy, že oči na tibetských chrámech, byly oči bytosti minulé civilizace — civilizace atlantské.

„Za druhé, pozornost přitahuje neobvyklá křivka očního víčka,“ píše dále Muldašev. „Zatímco u dnešních lidí je víčko tvarované do půlkruhu, víčka těchto očí jsou ve středu prohnuté dolů, jako kdyby zakrývala rohovku. Jaký to má význam? Především ten, že při zavřených očích se štěrbina mezi víčky zcela neuzavře. Oči tedy dokáží i při zavřených víčkách vidět periferně, bočními stranami rohovky. Protože však chybí kořen nosu a vidění má binokulární charakter v celém zorném poli, včetně periferních oblastí, je majitel takových neobyčejných očí schopen vidět i se zavřenýma očima.“¹³⁾

Obr. 14: Muldaševova rekonstrukce hlavy na základě oftalmogeometrických parametrů.

Je zde ještě další vlastnost, nad kterou se Muldašev poza-

stavuje: „Oční koutky, které směřují dolů a dovnitř. To svědčí o nadměrné tvorbě slz a to je zase nutné kvůli zachování vlhkosti při neúplně k sobě přiléhajících víčkách.“¹⁴⁾

O čem však svědčí neúplné přiléhání vícek a tím možnost orientace při zavřených očích?

Dr. Muldašev má na to jediné možné vysvětlení: Svědčí o potřebě chránit citlivou rohovku během rychlého plavání pod vodou!

Od Nostradama se dozvěděl, že Atlantané mohli dlouho pobývat pod vodou a zakládali tam také plantáže.

Dále uvažuje:

„Za třetí, na obrázcích na tibetských chrámech je místo nosu otvor šroubovitého tvaru. Co to je? Pokud Atlantané opravdu žili částečně pod vodou, bylo by možné, že tento spirálovitý otvor měl funkci jakéhosi ventilu. Také mořští živočichové mají podobné dýchací otvory, například delfini nebo velryby. Na rozdíl od normálního nosu ventilový otvor bezpečně zamezí vniku vody do dýchacích orgánů.“

Za čtvrté, na zobrazeních je uprostřed očí přibližně na místě, kde si indické ženy malují tečku krásy, skvrna ve tvaru kapky. Tato skvrna představuje pravděpodobně třetí oko.

Je známo, že kdysi ve starověku lidé toto třetí oko měli. Dosvědčují to poznatky z oblasti embryologie. Dnešnímu člověku zůstaly jen zbytky, šišinka, epifyza, ukrytá hluboko uvnitř mozku. Předpokládá se, že třetí oko bylo orgánem lidské bioenergie (telepatie atd.) a podle legend bylo schopné zázraků — přenosu myšlenek, ovlivňování gravitace, léčení nemocí apod...“¹⁵⁾

Je tu však další otázka: Pokud jsou to skutečně oči Atlantána, proč právě v Tibetu?

Ernst Muldašev se spolupracovníky hledali odpověď. S obrázkem, na kterém je zrekonstruovaná hlava, se vybrali na expedici do Himalájí přes Indii, Nepál až do Tibetu. Setkali se s představenými více klášterů, přičemž to, co se postupně dozvídali, je překvapovalo víc a víc. Namísto nevěřících pohledů mnichů, všichni, kterým obrázek ukázali, okamžitě věděli, o čem jde. Například indický Swámin Daram se hned zeptal: „*Našli jste jeho tělo v horách? V moři?*“

Ernst Muldašev neúnavně vysvětloval, že hlavu zkonstruovali na základě geometrických parametrů oční partie sami. Zkrátka, všichni učenci, které navštívili, o bytosti na obrázku věděli, ale nikdo o ní nechtěl mluvit. Během dalších cest a nespočetných rozhovorů se Muldašev dopátral k následujícím poznatkům:

Bytost na obrázku nebyla zobrazena zcela správně. Nejde o příslušníka naší ale předchozí civilizace. Před událostí, která je v dějinách Země známá jako biblická potopa, již existovaly vysoké kultury: Atlantida, před ní Lemurie a dále do minulosti ještě starší civilizace.

Příslušníci lemurské a atlantské rasy, stejně jako někteří současníci, se umějí dostat do stavu, známého pod jménem samádhi. Meditující přitom zpomalí své tělesné procesy na nulu a může tak své tělo zakonzervovat podobně, jako to dělají zvířata během zimního spánku.

Podle vysvětlení jednoho indického svámi lze tohoto stavu dosáhnout, když meditující své biologické pole spojí s vodou ve svém organismu a ovlivní ji, a tato zase působí na tělo. Samádhi je nejvyšší forma meditace.

Himalájští učenci dokonce tvrdí, že dostane-li se tělo do stavu samádhi, může v něm setrvat nejenže několik roků ale i tisíciletí a tento člověk nezemře. Ve stavu samádhi je

duše mimo tělo, zůstává s ním však spojena stříbrnou šňůrou.

Stříbrná šňůra, stříbrně se třpytící energetická šňůra, je takřikajíc pupeční šňůrou mezi oběma těly. Mohli bychom si ji představit jako elektrický kabel mezi tímto a oním světem. Když člověk zemře, odpojí se stříbrná šňůra od materiálního těla a vytáhne z něho i životní energii. Tak jako je narození dítěte ve fyzickém těle spojeno s oddělením pupeční šňůry od matčina těla, tak je odpojení stříbrné šňůry od fyzického těla narozením na druhý svět.

V dlouho trvajícím stavu samádhi zůstává šňůra neporušená. Tělo má teplotu plus čtyři stupně Celsia a ta se dá obvykle udržet pod vodou nebo v jeskyních.

Za pomoci stavu samádhi je možné takřikajíc zažít duši. Když se duše vrátí do těla, člověk se probudí a může pokračovat v normálním životě.

Při lékařské prohlídce takového těla, jako například u Sri Ramakrishnu, diagnostikuje lékař smrt. Puls není hmatatelný, EKG a EEG nevykazují žádnou aktivitu, tělesná teplota klesne a tělo se dostane do kataleptického stavu, ztvdne a je chladné jako kámen.

Dr. Muldašev je přesvědčen, že se dopátral k největšímu tajemství Himalájí; a sice, že v jeskyních podél himalájského hřebene přebývají takové bytosti v kataleptickém stavu již několik tisíciletí a představují takzvaný genofond lidstva. V případě, že by opět došlo ke zničení zemského povrchu a lidská rasa by zanikla, mohly by se tyto bytosti probudit. Mají v sobě znalosti minulosti a vládnou neuvěřitelnými schopnostmi. Tyto bytosti jsou takřikajíc strážci starého poznání.

O těchto jeskyních ví a má do nich přístup jen několik lidí. O bytosti se stará hrstka tibetských rodin, které s nimi mohou i komunikovat.

Je nesmírně těžké tyto jeskyně vůbec objevit a dovnitř se dostane jen ten, komu to bytosti dovolí. Působí zde zvláštní, nám neznámé a pro normální lidi smrtelné síly, které nevítaným návštěvníkům nedovolí vstoupit. Když někdo nepovolaný přece jen objeví vchod do takové jeskyně, náhle se mu udělá nevolno a jeho stav se stále zhoršuje. Pokud nevyjde ven, zemře.

Existují ojedinělé zprávy lidí, kterým byl vstup kvůli nějaké neodkladné záležitosti povolen. V jedné legendě se o tom říká:

Bylo to v jedenáctém století v Indii, v době velkého sucha. Panovník se tehdy rozhodl navštívit jeskyni, v níž pobýval jistý významný člověk starověku, aby ho poprosil o radu. Číhali tam na něho různá nebezpečí: hadi, jak mystičtí tak skuteční, těžko se mu tam dýchalo a tělo napadaly neznámé síly. Panovník se dostal do stavu meditace a spojil se s duchem velkého starého člověka. Když tento poznal, že císař má dobré úmysly a prosí ho o pomoc pro svůj lid, dovolil mu vstoupit. Jeskyně byla obrovská a měla dvanáct místností.

V jedné z nich našel císař velkého starého člověka ve stavu samádhi a jeho duch se vznášel vedle něho. Tělo starce bylo vyschlé, ale žilo; byl tu již 1 600 000 let. Jeho oči se na skulinu otevřely a císař s ním začal mluvit řečí sanskrtu a prosil jej o pomoc. Stařec mu signalizoval očima, že rozumí. Stejným způsobem ho také upozornil na předmět, který visel na stěně. Byl to jakýsi zázračný prsten. Císař ho vzal a poodešel k východu.

V jiné místnosti spatřil další bytost, císaře Sikhse, který se

sem odebral v pátém století a také setrval ve stavu samádhi. Je o něm známo, že se v sedmnáctém století opět vrátil do normálního života.

Při východu z jeskyně čekalo osm hadů. Jeden z nich pokapal prsten svou krví. Tato kapka se vznesla k nebi a zanedlouho začalo pršet.

V roce 1637 vešel do jeskyně člověk jménem Devendra Lowndel a dodnes tam setrává. Od těch dob již nikdo jiný do jeskyně nevstoupil.¹⁶⁾

Muldašev navštívil i jistého Bonpo lámu, který mu na toto téma řekl:

„V severním Tibetu je jeskyně, v níž setrává několik století v samádhi člověk, který se jmenuje Moze Sal Dzyang. Duchovní z této oblasti ho pravidelně navštěvují. Nejsou to žádní neobyčejní lidé, jen prostí duchovní. Ke vstupu není od tohoto člověka nutné žádné zvláštní dovolení. Vstup je bezpečný. Důležité jsou jen dobré úmysly. Mluvit nebo fotografovat však dovoleno není — to by bylo znesvěcení!“¹⁷⁾

Na závěr láma dodal, že nyní by bylo velmi nebezpečné tam jít, protože v Tibetu jsou Číňané.

Samozřejmě že je zvláštní, proč se vlastně Číňané tak zajímají o Tibet? Je to snad kvůli jeho tajemstvím?

Když přepadli Tibet, mnozí tibetští mniši při výslechu během mučení existenci takových jeskyní potvrdili. Pak Číňané prohledali několik jeskyní v naději, že tam najdou bytosti ve stavu samádhi a lámy, kteří si tato místa zvolili za své poslední útočiště. Bonpo láma vyprávěl Muldaševovi následující příhodu.

Jistý láma vešel v roce 1960 do jedné takové jeskyně, začal meditovat a setrval tam v samádhi do roku 1964. Synovec

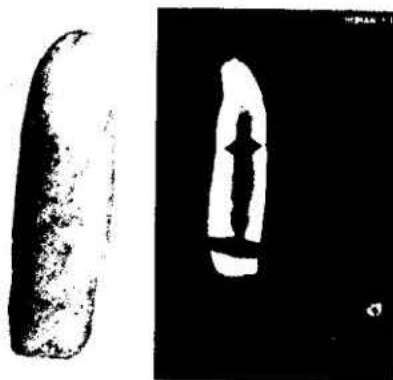
tohoto Bonpo lámy spolu s přáteli jeskyni víckrát navštívili a řekli, že láma tam sedí v nehybné pozici Buddhy. Objevili ho i čínští komunisté a přenesli do vězení. Tam se tělo lámy začalo postupně probouzet. Období mezi lety 1964 a 1987 strávil ve vězení za zpřísněných podmínek a pak ho propustili. O jeho dalším osudu neměl Bonpo láma žádné informace.

Jak se však podařilo Číňanům vniknout do jeskyně, když jsou tam frekvenční bariéry? Bonpo láma na to řekl, že duchovní síla lidí naší civilizace je podstatně menší než ta, kterou vládli Atlanťané, a proto je tato ochrana pouze slabá nebo dokonce žádná. Vše prý souvisí s vývojem třetího oka, které mají Atlanťané dokonalé, zatímco u lidí naší civilizace vyvinuté není.

V jižním Tibetu, při vchodu do jedné jeskyně visí nezvykle vysoká lidská těla. Zavěsili je tam Číňané. Ochranný energetický štít těchto meditujících nebyl dostatečný vzhledem k

Obr. 15: Fosílie z Glen Rose v Texasu. Stopa Saura a obrovská lidská stopa.

Obr. 16: Fosílie - prst z Texasu, který je přibližně o 20 procent větší než normální lidský prst. Vpravo je snímek prstu dnešního člověka.

množství osob, které tam vtrhli.

Jsou známy i případy, kdy při pokusech o vstup do jeskyně Číňané zemřeli. Proto prý již rezignovali a více do nich nevchází. Také si váží svého života. V jižním Tibetu, vyprávěl láma dále, se u vchodu do jedné z jeskyní našlo větší množství mrtvých čínských vojáků, jejichž obličej byly znetvořeny bolestí, ale těla zůstala nepoškozená. Vesničané bydlící nedaleko takové jeskyně říkali, že z ní s křikem vyběhlo několik desítek jakoby smyslů zbavených vojáků, drželi se za hlavy a břicha a nakonec jeden za druhým zemřeli.

Dr. Muldašev se na svých výzkumných cestách dozvěděl, že Atlanťané byly na velmi vysoké technologické úrovni, ale zničili se buď vlastním přičiněním, nebo je vyhubily kosmické katastrofy. Pak se změnilo i klima na Zemi a těla lidí, kteří zde zůstali, se přizpůsobila novým podmínkám.

O civilizacích před Atlantidou víme jen málo. Psali o

Obr. 17: Takzvané „Texaské kladivo“ patří k nejzvláštnějším nálezům. Sestává z 96,6 procentního železa a nerezaví. Dle historiků se železo začalo zpracovávat přibližně 2000 let před Kristem. Toto kladivo však bylo vyrobeno před 140 milióny let!

Obr. 18: Rentgenové snímky ukazují, že kov nevykazuje žádné znečištění nebo nepravidelnosti.

nich například Helena Petrovna Blavatská nebo Rudolf Steiner. Existují rovněž informace o Lemurii, která se prý rozprostírala v oblasti Tichého oceánu, o kontinentu Mu, jenž byl na místech dnešního Japonska, jako i Hyperborei, v oblasti dnešního jižního pólu. Protože Země tehdy měla jinou oběžnou dráhu a přitažlivost, vypadali i lidé jinak: byli vyšší a jejich těla pravděpodobně neměla takovou hustotu, jakou mají dnes. Žili v době dinosaurů, což dokazují i různé artefakty.

Podle Muldaševa měli první Lemurijci dvě tváře, přičemž na zadní tváři bylo třetí oko, měli čtyři ruce a byli vysocí až dvacet metrů. Pozdější představitelé této rasy byli již podobní Atlantánům; měli dvě ruce, jednu tvář a třetí oko, vtáhnuté dovnitř lebky.

Potomci Lemurijců, Muldašev je nazývá Lemur-Atlantáné, byli technicky na velmi vysoké úrovni, znali vesmírné lety a žili spolu s Lemurijci.

Já osobně se k výrokům Dr. Muldaševa, co se týče Lemurijců, stavím skepticky. Především, pokud jde o jejich vzhled. Ernst Muldašev se v těchto otázkách opírá o mediální výpovědi H. P. Blavatské.

Konkrétnější poznatky existují o ostrovním kontinentu

Obr. 19: Jan van Helsing na expedici v Himalájích v Nepálu; listopad 2002

Atlantida. Původně to byl velký kontinent, který se postupně potápěl. Podnebí tam bylo velmi teplé a vlhké, čemuž odpovídala i flóra. Mnohým rostlinám se dařilo pod vodou a také těla obyvatel Atlantidy byla uzpůsobena i životu pod vodou. Nebe mělo červenou barvu. Atlantáné používali pozoruhodné létající stroje na antigravitační pohon. Daly by se porovnat s létajícími talíři.

Měli telekinetické schopnosti, cíleně mířenou energií dokázali manipulovat předměty. Podobně to dělá i Uri Geller a mediálně nadané děti, které jsem navštívil na Hawai. Atlantáné využívali tuto dispozici myšlenkové síly při stavbě budov. Poslední atlantské monumenty jsou pyramidy v Gíze. Svou nesmírnou moc a znalosti přírodních zákonitostí však Atlantáné využívali i destruktivně. Genetickým křížením stvořili hybridní bytosti a utlačovali části obyvatelstva. Na vrcholu civilizace je zničila přírodní katastrofa — kontinent zalily obrovské vlny a velká část Atlantidy se potopila.

Co mohlo tuto pohromu způsobit, o tom je v literatuře mnoho dohadů. Mohlo to být obrovské vesmírné těleso, které zasáhlo Zemi, nebo její obyvatelé použili jaderné zbraně, mohlo jít o zásah mimozemšťanů, nebo o přesun zemských pólů, který probíhá každých 13000 let. Část obyvatel přežila a přemístila se do jiných oblastí, kde se v průběhu tisíciletí přizpůsobila novým podmínkám. Zřejmě však mezi nimi byli i tací, kteří se dostali do samádhí a dodnes si zachovali svá atlantská těla. Jiní odešli do vysokých hor, kde je voda nezasáhla. Ernst Muldašev se dozvěděl, že mnozí Atlanti žijí v jeskyních Himalájí a další zase v Egyptě pod planinou Gízy.

Znám podobné příběhy z Karpat, ale ty nejznámější mají

původ v Andách. Pohoří And je prostoupeno tunely, a jak jsem již naznačil, v Yucatánu, Mexiku a Belize jsem se setkal s lidmi, kteří mi potvrdili, že některá z těchto podzemních míst jsou obývána dodnes. V roce 1999 jsem navštívil Peru a Bolívii, 2001 se Štefanem Erdmannem Brazílii a 2002 Chile. Na těchto cestách jsem sbíral informace o podzemních tunelových systémech a jejich existence se mi potvrdila.

Jiní Atlantáné žijí hluboko pod hladinou oceánu a dokonale se přizpůsobili vodnímu prostředí. Možná přebývají i v dutém prostoru uvnitř Země, o kterém jsme již hovořili.

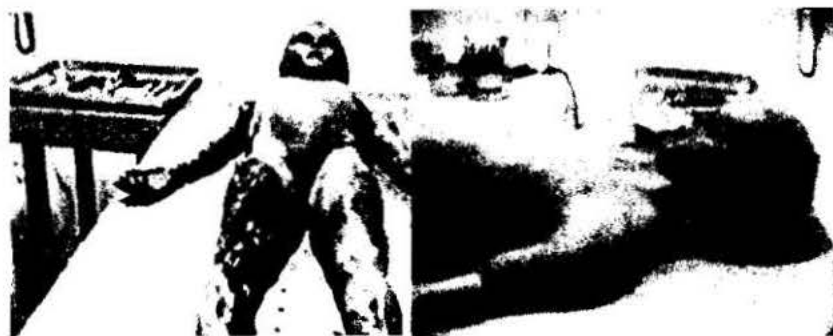
Od učenců v Himalájích se Ernst Muldašev dozvěděl, že mnozí tito proroci jsou staří tisíce let, přičemž se každých pár set let probouzejí, aby něco oznámili světu.

Crrrrrrrrrrrrn...

Četli jste dobře? Co o sobě řekl Hrabě Saint Germain? „*Koncem století z Evropy zmizím a odejdu do oblasti v Himalájích. Musím si odpočinout. O pár desetiletí se o mně do-slechnete znovu.*“

A neřekl snad i to, že procestoval Himaláje a potkal tam vševědoucí lidi?

Ale pokračujme a podívejme se na výsledky průzkumů Ernsta Muldaševa. Existují tedy bytosti, které se, jak se zdá, probouzejí každých několik set let ze samâdhi a zamíchají se mezi lidi. O tom se dočteme i v dějinách buddhismu. První, takzvaný bonpo buddha, se jmenoval Tonpa Shenrab a objevil se v Tibetu před 18 013 lety v zemi jménem Šambala. Učil lid duchovním zákonům. Jeho učením se

Obr. 20 a 21: Dlouho se diskutovalo o tom, zda je film Santiliho, ve kterém je vidět pitva mimozemšťana, autentický. Bez ohledu na to je podoba s obrázkem č. 13 zarážející. Že by snad někteří domněli mimozemšťané byli Atlantáné z nitra Země?

řídili všichni buddhové, kteří přišli po něm. I on měl prý neobvyklý vzhled. Bonpo buddha řekl, že na Zem přijde 1002 proroků. Nikdo neví přesně, kolik jich tu již bylo, ale poslední se objevil před 2 044 lety. Od normálních lidí se odlišoval 32 znaky. Nejdůležitější z nich byly:

- blány mezi prsty na nohou a rukou
- chyběl mu nárt
- ruce sahaly po kolena
- pohlavní orgán byl vtažen, tedy neviditelný
- pokožka byla zlatavá
- vlasy bílé se stříbřitým leskem
- na hlavě měl výrůstek kulatého tvaru ohnutý ve směru hodinových ručiček
- jazyk byl dlouhý, dosáhl s ním na čelo a uši
- a měl 40 zubů bez mezer ¹⁸⁾

Tyto znaky, pokud je to opravdu tak, svědčí o příslušnosti Buddhy buď k některé předchozí lidské rase anebo to byl mimozemšťan.

Jak jsem přišel k tomuto závěru?

Všimněme si zde zobrazení těla. Nepodobá se náhodou na naše Atlantány? Tato bytost je prý mimozemšťan, který přišel o život při nehodě vesmírné lodi v roce 1948 v Roswellu, v Novém Mexiku. Zarazilo mě, že také tělo na obrázku má pohlavní orgány vtažené do ohybu pod kůži. A i když je to tělo muže, na první pohled vypadá jako žena. Hlava s malýma ušima a velkýma očima se podobá na zrekonstruovaného Atlantána na obrázku č. 13.

Položme si pár obecných otázek:

Nač může sloužit takový genofond? Aby se zachovaly tělesné schránky bytostí, které kdysi dávno žily na Zemi? No, jaký to má význam, pokud vycházíme z předpokladu, že duch ovládá tělo?

Ernst Muldašev se na to dívá takto: Těla se během dlouhé doby vyvíjela a přizpůsobovala vnějším podmínkám planety. A koneckonců, duše potřebuje tělo, aby se mohla chopit své role ve „hře života“ ve fyzickém světě, aby mohla zakusit jaké to je, v takové „husté“ hmotě. Je smysluplnější uchovat si staré tělo než opakovaně tvořit nové. Navíc, každá buňka je nositelem všech vzpomínek na minulost...

Samādhi je tedy záchrannou kotvou lidstva, protože tímto způsobem se dá tělo na dlouhou dobu konzervovat, v případě potřeby oživit. Tyto bytosti tvořily v minulosti každé jádro nové civilizace.

Rovněž naše kultura dosahuje momentálně svého zenitu. Proto musí dojít k očistě, jak nám to zprostředkovali proroci z různých dob a koutů světa. Všichni shodně tvrdí, že pak nastoupí nový čas. Je zajímavé, že přitom mluví o no-

vých technologiích, cestách do vesmíru a kontaktu s lidmi z nitra Země.

Charles Berlitz o tom hovoří:

„V srdci Asie, v pouštích Mongolska a tibetských vrších si lidé odedávna vyprávějí tajemnou legendu o říši Agarthy a jejím panovníkovi, Králi světa. Lidé věří, že Agarthy je podzemní svět tvořený obrovskými jeskyněmi v oblasti středoašijské náhorní plošiny. Prastaré kmeny do něj vešly skrytými vchody a žijí tam do dnešních dob. Tato podzemní Šangri-la prý stále ještě existuje pod povrchem Země v krajině, kde nyní vládne komunisté. Když Král světa předpovídá budoucnost, utichnou ptáci a veškerá zvěř na Zemi. Před staletími vyslovil věštbu, která se stejně jako mnoho jiných předpovědí, týká druhé poloviny 20. století. Lidé se prý budou stále méně zabývat svou duší... a zkáza bude vládnout na Zemi. Lidé se promění v krvelačné bestie žízňící po bratrské krvi. Půlměsíc se zatemní a jeho přívrženci se ponoří do nekonečných lží a válek... koruny králů se skoulejí... všechny země zachvátí strašná válka... zaniknou celé národy... hlad... zločiny, jaké nezná zákon a jaké byly v minulosti neznámé... pronásledování si vynutí pozornost celého světa... starobylé ulice se zaplní davy, které se budou přemísťovat z místa na místo... největší a nejkrásnější města pohltí oheň... rodiny budou násilně rozděleny... víra a láska zmizí... Země se vyprázdní... po 50 letech zůstanou jen tři velké národy... o dalších 50 let později se spustí 18letá válka a mnohé katastrofy. Pak národy Agarthy vyjdou ze svých podzemních obydlí na denní světlo...“ (19)

Podle Muldaševa existují tři druhy obývaných jeskyní:

- jeskyně, v kterých přebývají lidé naší civilizace

- ...Atlanti a bytosti starších civilizací (Lemurijsi, Hyberborejci)
- jeskyně, ve kterých se ukrývají lidi naší a předchozích civilizací

Ernst Muldašev se seznámil a spřátelil s dvěma pečovateli těl, jejichž majitelé jsou ve stavu samádhi. Starší z obou ošetřovatelů měl 95 let a v té době již jeskyně nenavštěvoval. Ten mladší tam vchází jednou za měsíc, za měsíčního úplňku nebo 11. až 12. den po úplňku.

Mladší opatrovník řekl, že týden před vstupem do jeskyně začne meditovat a když vejde do první, modlí se, přičemž modlitbu prohlubuje do meditace.

Hodně se však od něj nedozvěděli. Starší, „výjimečný starší člověk“, jak jej Muldašev nazývá, jim poskytl více informací. Rozhovor s ním Muldašev nahrál a zveřejnil ve své knize, z níž uvádím některé pasáže.

Po tom, co se Ernst Muldašev, jeho společník Valeryj Lobankov a tlumočník Kiram usadili, ukázal Muldašev staršímu opatrovníkovi obrázek Atlantána (obr. 13). Ten nejprve

Obr. 22 a 23: Starší opatrovník říká, že v jeskyni sedí i bytosti s prodlouženými lebkami. Lidé s takovým tvarem hlavy však nežili jen v Tibetu. Levá patří egyptské královně Nofretete a pravá byla nalezena v Bolívii, v Jižní Americe. Náhoda?

vůbec nechtěl na toto téma mluvit a opakoval, že jeskyně jsou tajemstvím a on musí o tom mlčet. Rozhovor nakonec probíhal takto:

„Přece jsem však přesvědčen,“ řekl Muldašev, „že v jeskyních jsou meditující lidé přesně takového vzhledu“ a ukázal jsem na obrázek.

„V síních, do kterých mohu vstoupit, nejsou takoví lidé, ale podobní...“ odpověděl starší muž.

S Valerym jsme se na sebe podívali. Valeryj řekl šeptem: „Je jich tam hodně!“

„Když jsou v síních, ke kterým máte přístup, lidé v samádhi, kteří vypadají takhle...“ naschvál jsem se odmlčel.

„Ne všichni vypadají takhle,“ přerušil mě podrážděně ten starší.

„Ale v ostatních síních jeskyně,“ pokračoval jsem, „musí být lidé podobní tomuto na obrázku...“

„Nevypadají přesně tak,...to je právě to tajemství,“ řekl a vzal do rukou naši kresbu se slovy: „Jsem velmi dojat, když to vidím! Odkud máte ten obrázek?“

Muldašev mu neodpověděl a rozhovořil se o třetím oku. Muž však tvrdil, že třetí oko nemají, o uších a očích řekl:

„Někteří mají neobvykle velké oči, ale druzí zase ne.“

„Viděli jste v jeskyni i lidi s takovým spirálovým ventilovým nosem?“ zeptal jsem se.

„Ne, mají jiný tvar nosu. Někteří mají malé a jiní velké nosy, jak to u lidí bývá.“

„Ale v dalších síních jeskyně, tam, kde nesmíte vstoupit, — je možné, že jsou tam bytosti se spirálovými nosy?“ vyzvídal jsem dál.

„To je tajemství.“

Lobankov se nahnul ke mně a zašeptal: „Podobá se to na -ano-.“

„Řekněte, mají lidé v oné jeskyni velké uši, nebo takové malé jako na obrázku?“ pokračoval jsem s otázkami k její tělesné stavbě.

„Mají velké uši, někteří z nich dokonce velmi velké a jiní zcela normální. Takové malé uši jako tady, jsem neviděl...“

„A mají ústa jako na obrázku?“

Starší zvláštní člověk se pozorně zahleděl na obrázek. „Ne, nemají taková ústa. Mají ústa jako obyčejní lidé. Ale... možná... jsou zcela odlišná.“

„Jaká?“

„To je tajemství...“

Muldašev se vyptával dále na tvar hrudi. Starší opatrovník řekl, že někteří mají hrud' větší jako normální lidé a vůbec, jsou různě vysocí.

Zajímavá je následující otázka:

„Mají tito lidé neobvykle velkou lebku?“ ptal jsem se.

„To je různé. Někteří mají velmi velkou lebku, jiní ji mají věžovitě protáhlou a další zcela normální. No všichni mají

dlouhé vlasy.“

Opět jsme si s Lobankovem vyměnili pohledy. Mysleli jsme na totéž: V jeskyni jsou lidé různých civilizací.

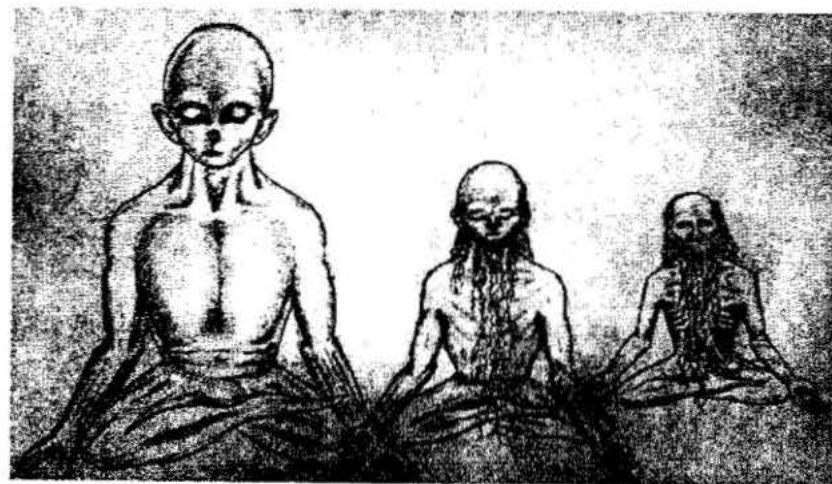
Najednou vzal starší pečovatel obrázek a řekl:

„Ti, kteří mají obličej jako na obrázku, mají mohutná a silná těla. Druzí, s normálními tvářemi jsou štíhlejší.“

Zmlkli jsme. Zvláštní stařík nepřímou potvrdil, že v jeskyni jsou bytosti zevnějškem podobné našemu hypotetickému Atlantianu, samozřejmě s jistými korekturami.

„A viděli jste u nich na rukou a nohou mezi prsty plovací blány?“

„Ne, ne. Mají celkem normální prsty, ale velmi dlouhé nehty.“

Obr. 24: Genetická banka lidských druhů. V jeskyních jsou zastoupeny různé civilizace.

„Stříhali jste jim je někdy?“

„Ne...“

Muldašev se dále vyptával staršího muže na tvar očí, zda mají oblouk horního víčka zvětšený. Na to opatrovník nevěděl odpověď, protože bytosti mají prý oči téměř zcela zavřené. Znovu vzal do rukou obrázky a pohled na něj ho opět dojal.

Na otázku, — jaký mají tyto jeskyně smysl — odpověděl jen málo informativně. Řekl jen, že je tam jakési ochranné stínění, zabraňující vstupu nepovolaným. Ten, kdo zvládne vstupní meditaci, může vejít. To se však prý ještě nestalo. Pak na otázku Muldaševa, kdo nebo co jej nepustí dovnitř, stařík upřesnil:

„On!“

„Kdo je On?“

„To je tajemství...“

Starší opatrovník vysvětlil, že bytosti jsou nehybné a přebývají v lotosové pozici. Na otázku, zda si s nimi někdy vyprávěl, opět namítl, že je to tajemství.

„Co si myslíte Vy, mohou tito lidé, když se probudí, žít jako ostatní obyčejní smrtelníci?“

„Mohou, no jinak.“

„Jak?“

„Na to se musíte zeptat lámů.“

„Víme, že Buddha byl neobvyklého vzhledu. Je možné, že také přišel z některé z jeskyní ze stavu samádhi?“

„To nevím.“

„Podobají se lidé v jeskyních Buddhům?“

„Někteří ano, jiní ne.“

Z této informace jsme měli s Valerym obzvlášť radost. Potvrdila totiž naši domněnku o tom, že jsou v jeskyních zastoupeny různé civilizace Země.

„Co si myslíte, kdo je podporuje v tom, aby zůstávaly v jeskyních v samádhi?“ ptal jsem se dál.

„To by měli vědět lámové.“

„Říká jen to, co ví,“ komentoval Lobankov.

„S jakým úmyslem se ponořují lidé na tisíce až miliony let do samádhi?“

„Myslím si, že většina z nich se chce zachovat pro budoucnost...“

Na otázku, proč jsou tam nejen lidé normálního vzhledu ale i lidé nám podobní, jsme dostali odpověď:

„Ti neobvyklí, to jsou starobylí lidé, kteří v samádhi přebývají již velmi dlouho.“

„Kdo chrání jeskyně?“

„Duch.“

„Čí duch?“

„Jeho.“

„Kdo je On?“

„To je velké tajemství...“

Starší opatrovník pak řekl, že bytosti, na které dohlíží, sedí v jeskyni na tygří kůži v póze Buddhy s rukama na kolenou a přivřenýma očima a jsou jim vidět oční bělma. Pečovatel také řekl, že se těl už dotkl, jsou prý studená a tvrdá.

Na konci rozhovoru se ho Muldašev zeptal, jestli může vstoupit do jeskyně. Dovolili mu to na druhý den, ale daleko se nedostal. Hned za první síní se odehrálo vše tak, jak mu to popsal starší opatrovník. Přemohly ho bolesti hlavy a nevolnost, které se tak stupňovaly, že musel vyjít ven. Později se o vstup pokusil ještě dvakrát se stejnými následky, takže se toho nakonec vzdal.²⁰⁾

Nyní si to shrneme:

Co nám přinesly výzkumy a zážitky Ernsta Muldaševa?

Je zjevné, že člověk nepochází z opice, ale je výsledkem dlouhotrvající evoluce na této planetě. Žily zde kultury s mnohem vyšším stupněm technického vývoje, jakým momentálně disponujeme my. Několik lidí, z každé z těchto civilizací, se uchýlilo na skrytá místa, do jeskyní a míst, hluboko pod hladinou oceánu. Setrvávají tam ve stavu, který Asiaté nazývají samádhi. V tomto rozpoložení dokážou udržet tělo naživu po nekonečně dlouhou dobu, přičemž silou vědomí ovlivňují látkovou výměnu. V jeskyních se tak ukrývá takzvaný genofond lidstva. Jsou jakýmsi rezervoárem všech ras, které se dosud na Zemi vyskytly. V případě globální katastrofy mohou reaktivovat a znovu oživit planetu.

No je tu ještě i další, podle mého názoru, stejně přijatelná možnost. Jde také o roli duší spojených s těmito těly. Tyto prastaré duše jsou přemocné. Svou přítomností udržují Zemi na vyšší energetické úrovni, na vyšší frekvenci, a

mohou ovlivňovat osud pozemšťanů. Kdyby se od svých těl odpojily a vystoupily na vyšší energetickou úroveň, asi by se pak frekvence Země podstatně snížila a temné síly by to tu měly ještě jednodušší.

Představte si, že jste v noci v nějaké místnosti, kterou osvětlují stovky svící, malé čajové, nebo obyčejné svíčky. No jsou tu i velké kostelní svíce, které již velmi dlouho hoří. Asi tak si můžeme představit i duše bytostí v samádhi — jako velké, prastaré a mocné duše, které udržují na Zemi jakousi základní vibraci.

Někdo z čtenářů by mohl namítnout, že o Atlantánech nebo obrech dosud neslyšel. Vždyť i naši archeologové by o tom museli něco vědět.

Samozřejmě, že vědí. Při stavbě zásobárny střelného prachu v Lampock Ranch v roce 1833 našli vojáci kostru téměř čtyřmetrového člověka, obloženou zdobenými mušlemi a neznámými symboly. Vedle něj ležela obrovská válečná sekera připomínající severské bohy. O tom, že tento člověk pravděpodobně nebyl pozemšťan, svědčily dvě řady zubů v jeho horní i dolní čelisti. Později, v roce 1891, narazili stavbaři při Crittenden v Arizoně, asi tři metry pod povrchem země, na sarkofág z titanu. Při vynášení byli přítomní i zástupci úřadů a experti. V sarkofágu našli truhlu s mumii člověka, nebo bytosti podobné člověku, která měřila asi čtyři metry. Na nohou měla šest prstů — stejně jako mrtvola v Rosvelli!

Dříve než přejdeme k další kapitole, chci se s vámi podělit o následující příhody.

V září 1989 jsem se ve Phoenixu v Arizoně setkal s mladým Američanem, který se jmenuje Sean. Sean žil dva a

půl roku u dalajlámy v indické Dharamsale. Naučil se od mnichů meditovat a rozvíjet jasnozřivost. Řekl mi, že mu jednoho dne mniši doporučili, aby se postil a očistil tak své tělo, protože nadešel čas jeho zasvěcení. Sean se několik dní postil a jednoho rána pro něj mniši přišli. Vystoupili na jeden z vrchů a ocitli se před vchodem do nějaké jeskyně. Tohoto vstupu si Sean nikdy předtím nevšiml. Vešli do jeskyně a několik hodin kráčeli tunelem. Když mi Sean tuto příhodu vyprávěl, jen těžko dokázal vyjádřit slovy, co se odehrálo v tunelu. Viděli tam jakési bestie, použil slovo vlkodlak, každopádně divoká monstra s rudě planoucíma očima, čekající jen na okamžik, kdy se někdo od skupiny odpojí. Mniši mu řekli, že dva nejmocnější z nich budou svými psychickými silami držet nestvůry na odstupu, a proto půjdou na začátku a na konci skupiny. Kdyby byl tedy poslední například Sean, jistě by byla odbila jeho poslední hodina. Tyto obludy chrání jeskyni před vstupem nežádoucích lidí.

Po několika hodinách pochodu konečně dorazili k obrovské, několik metrů vysoké, zlaté bráně a sedli si na Zem se zkříženými nohama. Zahájili společnou meditaci a po chvíli se brána zprůhlednila. Sean nevěřil svým očím, neboť za branou zcela jasně rozeznal gigantické postavy. Také ony seděly se zkříženými nohama. Měly zlaté vlasy a zlatou

Obr. 25: V chrámu Karukayado v japonském Hashimoto uchovávají tuto 1400roční mořskou pannu. Výzkumy ukázaly, že se nejedná o „konstrukci“ (Wolperdinger), s kterou rádi argumentují někteří kritici. Horní polovina těla je lidská, dolní má podobu ryby. Jsou tyto bytosti jen „nehodami“ přírody, anebo snad důkazem, že naši předkové prováděli genetické pokusy?

pleť a začaly s ním a ostatními mnichy telepaticky komunikovat. Sean měl pocit, jakoby tyto bytosti prosvětlovaly, skenovaly, vnitřek jeho těla. Nemohl se proti tomu bránit, ale neznepokojovalo ho to a ani se necítil být ohrožen. Bylo to, jako kdyby měly nad ním moc a kontrolovaly jeho myšlenky. Pravděpodobně ho zkoumali, protože vzápětí mu svěřili něco, o čem už nechtěl mluvit. Po několika hodinách se skupina s bytostmi rozloučila a daly se na cestu zpět, přičemž znovu mýjely ona monstra. Sean řekl, že když scházeli z vrchu dolů, víckrát vzhledl, aby si lépe všiml vchodu do jeskyně, ale už ho nedokázal rozeznat.

Se Seanem jsem se setkal opět v roce 2000 v Mnichově. Znovu jsme se bavili na toto téma a on mi ještě jednou všechno potvrdil.

Co vy na to?

Je tu ještě jiná příhoda. Před pár lety jsem se seznámil s roztomilou dámou, Švýcarkou jménem Verena, která chtěla podpořit jednoho domnělého vynálezce stroje na výrobu volné energie. Bohužel, šlo o podvodníka a peníze zmizely.

Tato paní mi o sobě řekla, že i ona navštěvuje Dharamsalu a víckrát již rozmlouvala s dalajlámou, protože věnovala jemu nebo klášteru vyšší obnosy. Poprosil jsem ji, když bude mít znovu příležitost s ním hovořit, aby se zeptala na jeskyně a podzemní svět pod Himalájemi (Šambala a Agartha). Později tak učinila a na otázku, zda tento podzemní svět opravdu existuje, prý dostala odpověď: „*Doslechl jsem se o tom.*“

No, výborně...

Moje vyprávění v ní však vzbudilo zvědavost a tak se informovala rovněž u mnichů. Jeden z nich řekl, že již jednou tento podzemní svět navštívil, ale když tam chtěl jít znovu

se svými duchovními bratry, vchod nenašli. To se shoduje i s výzkumy Ernsta Muldaševa.

A proč se o takových věcech nedozvíme například od našich vědců nebo z televize? Ze stejného důvodu jako v případě, že vás neinformovali například o tom, že v jistém japonském klášteře uchovávají mořskou vílu (obr. 25). Neboť vám do toho není nic — tak to totiž vidí mocní tohoto světa. Mohlo by to ještě rozházet váš nynější obraz o světě!

No, a jistě mi dáte za pravdu, že tyto bytosti jsou přece jen o něco zajímavější než naši politici, sportovní zpravodajství či večer na diskotéce...

Proč vám o tom všem vyprávím?

V tomto okamžiku to ještě neprozradím. Počkejte ještě chvíli, ať se napětí stupňuje. Již nyní však řeknu: Na této planetě se dějí neuvěřitelné věci...

Dosud jsme se dozvěděli o jednom, ne, vlastně více nesmrtelnících, kteří možná nepůsobí tak elegantně jako náš hrabě, ale neubírá jim to na výjimečnosti.

Na tomto světě jsou však i věci, které udivují mnohem víc. Skutečnosti a znalosti, o kterých budeme mluvit, jsou zdokumentovány a každý si je může prověřit. Jeden můj přítel po studiu těchto dokumentů reagoval takto: „...*tak to se ti ale zapará šiška.*“ Tyto spisy jsou totiž k dispozici v originálech a vědci a archeologové jejich existenci nemožnou zamlčet. Udělali tak ale například s originály Starého a Nového zákona. Ty jsou podle mého názoru nejen šikovně překombinované ale i cíleně padělané. Proč se s tím vůbec někdo zabývá, je mým čtenářům asi jasné... A právě proto bude to, co následuje, velmi zajímavé. Než se však začneme zabývat s těmito spisy, podívejme se na:

GENESIS – HŘIŠTĚ BOHŮ

Vraťme se zpátky do minulosti, do dob, kdy se odehrávaly události zachycené ve Starém zákoně. Pro ateisty jsou to pohádky, teisti si na nich postavili náboženství. No jedni i druzí se mýlí! Tyto příhody jsou dnes pilíře náboženství Abraháma (Abrahám byl Sumérčan z Uru). Starý testament, Korán i Kniha Mormonova navozují dojem, že se Bůh objevil na určitých místech Země a mluvil s jistým „vyvoleným národem“.

S kým ale mluvil ve skutečnosti Mojžíš? Opravdu se Stvořitelem všeho bytí? Hleděl do tváře Boha? Má Všemohoucí zapotřebí, aby se takto projevoval? Před dnešní logikou již tato představa neobstojí. No, s kým mluvil Mojžíš doopravdy?

Existuje mnoho popisů tohoto setkání s domnělým Bohem mužského pohlaví. Nemůžeme proto nad těmito vizemi jen tak mávnout rukou, jako kdyby nic jen proto, že se nehodí k myšlení dnešního „osvíceného“ člověka. Podívejme se tedy blíže, s kým Mojžíš rozmlouval.

V Genesis jsou zřetelné poukazy na fakt, že Bůh Starého zákona nebyl jedna bytost, ale že šlo o více bohů. Výrok, který všichni známe, vypovídá o stvoření člověka:

„A Bůh opět řekl: Učiňme člověka k obrazu našemu, podle podobenství našeho“ (Bible Kralická 1. Mojžíš 1,26).

Nejen že je zde řeč o více bozích, tedy v množném čísle, ale tito bohové se na člověka evidentně podobají. Už to by mohlo otrást základy víry věřících. A tak to pokračuje dál

celou knihou Genesis, přičemž se většinou mluví o synech Boha (=Elohim):

„Že vidouce synové Boží dcery lidské, any krásné jsou, brali sobě ženy ze všech, kteréž oblibovali.“ (1. Mojžiš 1,2)

Starozákonní bohové tedy neopovrhovali požitky a se zálibou „si vychutnávali“ pozemšťanky. Výrok „neboť TAKÉ člověk je z masa“ potvrzuje, že to byly fyzické bytosti, žádní duchové, jinak by mezi pozemšťany „nezasely“ své semeno a geny. Ale především tu máme něco, co poukazuje na výsledky výzkumu Ernsta Muldaševa:

„Obři pak byli na zemi v těch dnech; ano i potom, když vcházel synové Boží k dcerám lidským, ony rodily jim. To [jsou] ti mocní, kteříž zdávna [byli], muži na slovo vzatí.“

(1. kniha Mojžišova, 6,4) — a znovu zde čteme o obrech!

Tito bohové, neboli synové bohů, bděli nad svými chránci, nad lidmi. Ve spisech se píše, že „vševidoucí oko“ bdí nad člověkem. To znamená, že lidé pozorovali něco, co mělo tvar oka, někdy i oblaku nebo viděli kola, která jim dávala světlo a čas od času, když byl člověk v neznázích, zasáhli, aby tak utvrzovali svou moc.

„I bral se anděl Boží, kterýž byl [prvé] předcházel vojsko Izraelské, a šel z zadu za nimi; nebo hnul se sloup oblakový, [kterýž byl] před nimi, a stál z zadu za nimi. A přišed mezi vojska Egyptských a vojska Izraelská, byl [Egyptským] oblakem a tmou, [Izraelským] pak osvětloval noc, tak aby nepřiblížili se jedni k druhým přes celou noc.“ (2. Kniha Mojžišova, 13:21-22)

Hospodin tedy kráčel před nimi a ve dne je vedl ve formě oblakového sloupu a v noci jim svítil v ohnivém sloupu, takže mohli jít den a noc. Ohnivý sloup bychom dnes moh-

li nazvat reflektor.

Zdá se, že takových oblaků tehdy poletovalo celé množství, rovněž když se Mojžiš setkal s hebrejským „Bohem“:

„I stalo se dne třetího, když bylo ráno, že bylo hřímání s blýskáním a oblak hustý na té hoře, zvuk také trouby velmi tuhý, až se zhrozil všecken lid, kterýž byl v ležení. Tedy Mojžiš vyvedl lid z ležení vstříc Bohu; a lid stál dole pod horou. Hora pak Sinai všecka se kouřila, proto že sestoupil na ni Hospodin v ohni, a vystupoval dým její jako dým z vápenice, a trásla se všecka hora velmi hrubě. Zvuk také trouby více se rozmáhal, a sílil se náramně.“

(2. Kniha Mojžišova, 19:16-19)

„I sestoupil Hospodin v oblaku, a stál s ním tam, a zavolal ze jména: HOSPODIN“ (2. kniha, 34:5). „Když pak odnášel se oblak z příbytku, brali se synové Izraelští po všech taženích svých. Pakli se neodnášel oblak, nehýbali se až do dne, v němž se zdvihl. A byl oblak Hospodinův nad příbytkem ve dne, a oheň býval v noci na něm, před očima všeho domu Izraelského ve všech taženích jejich.“

(2. kniha, 40: 36-38) Další místa objevíme v 5. knize, 4,32-40 a 5,4-5.

O tom, jak bohové „zasáhli“ se píše v 1. knize Mojžišově 19, 24-26:

„A Hospodin dštil na Sodomu a na Gomoru sirou a ohněm od Hospodina s nebe. A podvrátil ta města i všecku tu rovinu, všecky také obyvatele těch měst, i [všecko], což roste ze země. I ohlédla se žena jeho, [jdouc] za ním, a obrácena jest v sloup solný.“

To se podobá shození atomové bomby s nukleární výbušninou, proto je tady zmínka o solném sloupu! — Při výbuchu atomové bomby se totiž z lidských těl vlivem nesmírných teplot vypaří voda a zůstanou jen krystalky soli. Při doteku se mrtvola rozpadne.

Hebrejští očití svědkové, od nichž tyto popisy pocházejí, neviděli svého Boha (Jahwe) zblízka. Ve Starém zákoně se píše, že se nikdo, kromě Mojžíše a několika vyvolených, k vrcholu hory, kde „Bůh“ přistál, nesměl přiblížit. Každému, kdo se o to pokusil, hrozila smrt. V úvodu Starého zákona jsou jen popisy hebrejského „Boha“ tak, jak ho pozorovatelé viděli z dálky. Teprve mnohem později se mu mohl přiblížit prorok Ezechiel a ten ho i podrobně popsal:

„Stalo se pak třicátého léta, čtvrtého měsíce, [dne] pátého, když jsem byl mezi zajatými u řeky Chebar, že otevřina byla nebesa, a viděl jsem vidění Boží...”

I viděl jsem, a aj, vítr tuhý přicházel od půlnoci, [a] oblak veliký, a oheň plápolající, a okolo něho byl blesk, a z prostředku jeho jako nějaká velmi prudká světlost, z prostředku toho ohně. Z prostředku jeho také [ukázalo se] podobenství čtyř zvířat, jejichž takový byl způsob: Podobenství člověka měli. A po čtyřech tvářích jedno každé, a po čtyřech křídlech jedno každé mělo. Jejichž nohy přímé, ale zpodok noh jejich jako zpodok nohy telecí, a blyštěly se podobně jako ocel pulerovaná. Ruce pak lidské pod křídly jejich, po čtyřech stranách jejich, a tváři jejich i křídla jejich na čtyřech těch stranách. Spojena byla křídla jejich jednoho s druhým. Neobrácela se, když šla; jedno každé přímo na svou stranu šlo.

...A každé přímo na svou stranu šlo. Kamkoli ukazoval

duch, aby šla, tam šla, neuchylovala se, když chodila. Podobnost také těch zvířat na pohledění byla jako uhlí řeřavého, na pohledění jako pochodně. Kterýžto [oheň] ustavičně chodil mezi zvířaty, a ten oheň měl blesk, a z téhož ohně vycházelo blýskání...

Na pohledění byla kola, a udělání jich jako barva tarsis, a podobnost jednotejnou měla [všecka] ta kola, a byla na pohledění i udělání jejich, jako by bylo kolo uprostřed kola... Když ona šla, šla, a když ona stála, stála, a když se vznášela od země, vznášela se také kola s nimi, nebo duch zvířat [byl] v kolách...

Podobenství pak oblohy bylo nad hlavami zvířat jako podobenství křišťálu roztaženého nad hlavami jejich svrchu... A pod oblohou křídla jejich pozdvižená byla, jedno [připojené] k druhému. Každé mělo dvě, jimiž se přikrývalo, každé, pravím, mělo dvě, jimiž přikrývalo tělo své...

I slyšel jsem zvuk křídel jejich jako zvuk vod mnohých, jako zvuk Všemohoucího, když chodila, zvuk hluku jako zvuk vojska. Když pak stála, spustila křídla svá...

Byl také zvuk svrchu nad oblohou, kteráž byla nad hlavou jejich, když stála [a] spustila křídla svá“ (Ezechiel, 1. kapitola, 1: -24).

První část Ezechielova vidění připomíná dřívější biblické popisy hebrejského „Boha“: ohnivý, na nebi se pohybující objekt, kouř a hluk. Když se objekt přiblížil, Ezechiel viděl, že byl z kovu. Z objektu vystoupily bytosti podobné člověku, obuté měly pravděpodobně kovové boty zdobené ornamenty a na hlavách helmy, podobné helmám astronautů, z průsvitného materiálu, ve kterém se zrcadlila obloha. Jejich „křídla“ byla pravděpodobně zařízením, které jim umož-

nilo létat a při zasouvání a vysouvání způsobovalo rachot. „Bohové“ přistáli v dopravním prostředku kruhového tvaru nebo vozidle s koly, snad podobné měsíčnímu autu (porovnej s obr. 34-37).

Když interpretujeme Starý zákon, především knihy Ezechiela a Henocha, neutrálně, vědecky, dopracujeme se možná k jedinému přijatelnému vysvětlení, že šlo o skupinu vesmírných cestovatelů. Tito návštěvníci komunikovali s malou skupinou osob a manipulovali je v zájmu svých cílů, aby se tak dopracovali k teritoriím, která je zajímala.

Když se podíváme ještě blíže, zjistíme, že Bohové mezi sebou vedli války. Je to zjevné ze sumerského Eposu o Gilgamešovi, z řecké mytologie, védských spisů i jiných sumerských písemností. Ve Starém zákoně vystupuje do popředí rozdíl mezi slovy Elohim a Nephilim. Zdá se, jako kdyby se různí cestovatelé vesmírem kontaktovali s různými národy a podporovali mezi nimi nešvary, aby tak s jejich pomocí získali území. K těmto destruktivním a zotročujícím mimozemšťanům patří i starozákonní „Bůh“ Jahwe. Vyvstává zde otázka — jaký je to Bůh, který provokuje svůj „vyvolený národ“ k ničení jiných národů a kmenů? Jaký je to Bůh, když svůj „vyvolený národ“ nutí ke genocidě? Ve Starém zákoně to však není ojedinělý případ. Můžeme zde napočítat celkem sedmdesát genocid, nebo vyvražďování národů, nehledě na jednotlivé akty zabíjení, loupení a masového znásilňování. Není to úděsné?

Dnes se v našich chrámech opět častěji cituje Nový zákon. Proč ne? Slova Ježíše, která se dochovala — například Kázání na hoře, jednadvacet listů, rozpravy o apoštolech a Evangelium podle Jana — nemají ve světové literatuře

obdobu a vyzařují lásku a moudrost. Zcela jinak je to ve Starém zákoně. Opakovaně se zde píše o hněvivém Bohu nebo Stvořiteli, válkách a ničení (na příkaz Boha), vině a obětování. V rajske zahradě Eden Bůh dokonce vysloví nad Adamem a Evou kletbu. Klející Bůh...?

Bůh Starého zákona nemůže být bohem Nového testamentu a naopak!

Udělejme tedy závěr: „Boží synové“ přišli z nebe a pářili se s dcerami Země. Dočteme se i o únosech vzdušnými dopravními prostředky, jako v případě Abrahama a Ezechiela.

Co se to tehdy vlastně stalo?

Změny v tisíce let starých, v ústním podání reproduko-
vaných, spisech a textech, které se často přepisovaly, byly částečně úmyslné. To je jasné už z prvních vět Genesis. Nejstarší hebrejské texty mluví v množném čísle o Elohim, což v překladu znamená bohové, božstva, božské bytosti. Kdyby měli písaři na mysli jednoho Boha, byli by pak použili slovo El, tedy jednotné číslo, Bůh. Když tak neučinili, musíme vycházet z předpokladu, že šlo o skupinu bohů, neboli božských bytostí. Mimochodem, v akkadštině El znamená Ilu a v arabštině Ilahi (Allah?).

Slovo Elohim se v Genesis opakuje 66krát. V dnešních oficiálních hebrejských textech Starého testamentu, v *Biblia Hebraica* se slovo Elohim opakuje více než dvatisícekrát. To silně poukazuje na fakt, že na počátku stvoření tady nebyl „milující Bůh“, ale skupina inteligentních bytostí.

Kdybychom však brali v úvahu pouze Starý zákon, tápali

bychom ve tmě. Chceme-li zjistit, kdo ve skutečnosti byli tito Elohim, kteří tehdy navštívili Zemi, musíme hledat v prastarých spisech, ze kterých opisovali i hebrejští učenci, zpracovali je a udělali z nich historii svého původu...

SUMERSKÉ TABULKY

V roce 1840 pověřilo Britské národní muzeum Sira Austena Henryho Layarda, aby začal s vykopávkami mezi Eufratem a Tigrisem. Pod obrovskými pahorky (v hebrejštině zvanými i *tell*) objevil stará sumerská města a nejstarší písemné svědectví našich předků — tisíce hliněných tabulek.

Pro vědeckou obec to byla senzace! „Odborníci“ a představitelé teologických seminářů však do dnešního dne podceňují význam tohoto objevu a mají k tomu pádné důvody!

Tabulky vykreslují podrobný obraz života tehdejší společnosti. Jsou mezi nimi smlouvy, zákony, nařízení panovníckého dvora, svatební dohody, lékařské recepty, filozofické a teologické spisy, jakož i historické traktáty. Obzvláště zajímavé jsou texty o stvoření a pravděpodobně nejstarší hvězdná mapa, která kdy byla nalezena. Podobně jako u jiných civilizací, rovněž u Sumerů, uměl číst a psát jen malý okruh lidí. Většina obyvatelstva byla ngramotná. Proto vyráběli malé, několikacentimetrové, čtvercové hliněné tabulky. Ostrým předmětem do nich vyryli písmo a vypálili je v keramických pecích. Během staletí se písmo vyvíjelo a z jednoduchých piktogramů vzniklo klínové písmo. V pozdějším hláskovém písmu Akadijců se dá ještě rozeznat původní sumerské.

Počátek sumerské kultury datuje věda na období mezi 3800 až 4000 lety před Kristem. Sumerové tehdy sídlili mezi Eufratem a Tigrisem, na území dnešního Iráku. Mno-

zí vědci se přiklání k názoru, že se tato kultura objevila na scéně dějin najednou, bez jakýchkoliv prokazatelných předchozích vývojových stádií.

Sumerové znali kanalizaci, zavlažování, měli moderní stavebnictví, námořní obchod, vyvinuté zemědělství, školství a administrativu, farmacii a medicínu. Hlavně o medicíně toho věděli hodně. Tabulky a modely, které se našly, dokazují, že sumerští lékaři i operovali a měli rozsáhlé zkušenosti s různými terapiemi.

Medicína se dělila na tři oblasti: Bultitu (terapie), Schirpir bel imti (chirurgie) a Urti masch masch sche (narození a afirmace). Pacienti si mohli volit mezi lékaři vody (A. ZU) nebo oleje (IA). Jejich indikace a terapie se opíraly o široké znalosti přírodní medicíny.

Rovněž znalosti matematiky, astronomie a astrologie byly na vysoké úrovni. Základem sumerské matematiky byl sexagesimální systém a základním číslem bylo číslo 60. Zvěrokruh sestávající z 12 znamení rozdělili na 30stupňové díly. Tento systém používáme dodnes pro výpočet kruhu (360 stupňů), hodin ($2 \times 12 = 24$), dnů, týdnů, měsíců a kalendářního roku (365,24 dní).

Řecký výraz Gaia (lat. Gaeo), který označoval Bohyni sklizně, je odvozen ze sumerského KI nebo GI, což znamená Slovo nebo Země. Odpovídá mu v obrázkovém písmu ovál v horizontální poloze, překřížen osmi vertikálními liniemi. Z tohoto slova jsou odvozeny výrazy jako geomet-

Obr. 26: Sumerický váleček VA/243. Na fotografii vpravo je vytištěný obrázek.

rie, geologie, geografie.

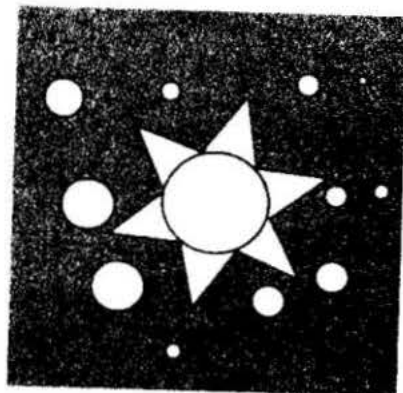
Nalezeny byly i válečky, cylindry, které jsou sumerským vynálezem. Byly zhotoveny z polodrahokamů, jsou přibližně 2,5-7,5 cm dlouhé a asi dva prsty široké a vypadají jako tiskařské nebo pečetní válečky. Na povrchu jsou vyryty motivy, a když se válečky rolovaly v měkké hlíně, otiskly opakující se motiv — jakýsi druh „comicsu“ z minulých dob. Tuto techniku využívaly všechny pozdější kultury, Babylonci, Asyřané i Akadijci. Na těchto válečkách jsou výjevy každodenního života, historické události i mytologické motivy.

Je mezi nimi i jeden motiv, na kterém je vyryta hvězdná mapa.

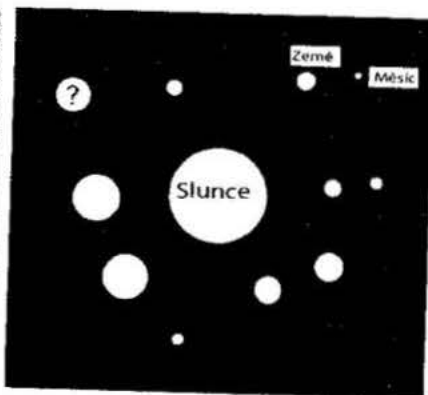
Tato hvězdná mapa se nachází v Muzeu Pergamenů v Berlíně pod katalogovým číslem VA 243. Není jediným důkazem znalostí Sumerů o astronomii, no jistě nejzajímavějším. Na válečkách je v přesném měřítku vykreslený náš sluneční systém zcela tak, jak ho známe dnes. Ve správném

Obr. 27: Údajně nejstarší hvězdná mapa světa na akkadském válečku z doby přibližně 2300 let před Kristem.

Obr. 28: Na hvězdě mapě (obr. 26, 27) má naši sluneční soustava jednu planetu navíc.

Obr. 29: Sluneční soustava – pro srovnání: tak, jak ji známe i dnes a s další, nám neznámou planetou.

pořadí, je na něm menší Merkur, ve stejné velikosti Venuše a Země, Měsíc jako satelit Země, Mars a mnohem větší planeta Jupiter, pak Saturn, dvojčata Uran a Neptun a nakonec Pluto. Na rozdíl od dnes známého slunečního systému je na místě mezi Jupiterem a Marsem ještě další, nám neznámá planeta. Dnes je na tomto místě pás asteroidů.

Sumerští astronomové tedy dokonale znali náš sluneční systém. Z dnešního pohledu by to znamenalo, že naši předkové znali to, co jsme my zjistili, lépe řečeno, znovu zjistili, za posledních sto let. A to dnes zvyška a mudrlantsky hledíme na kultury minulosti. Převládá mínění, že civilizace antiky, Egypta nebo Sumerů byly v porovnání s námi primitivní a univerzum a náboženství pojímaly jen jednoduše. Faktem je, že staré kultury měly překvapivé znalosti, které nejenže v mnoha ohledech předčí ty naše, ale jsou pro nás i hádankou.

I když to mnozí vědci popírají, vyvrátit to nemohou. Je dokázáno, že tyto civilizace znaly stavbu našeho slunečního systému. Až mnohem později, díky vynálezu zrcadlového

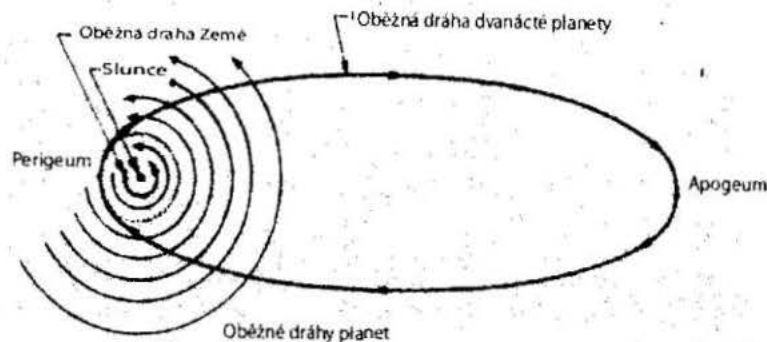
teleskopu Isaakem Newtonem v roce 1671, objevila moderní věda planety Uran (Friedrich Wilhelm Herschel, 1881), Neptun (Johann Gottfried Galle, 1846) a Pluto (Clyde Tombough 1930).

V sumerských tabulkách se můžeme dočíst o historii naší sluneční soustavy toto:

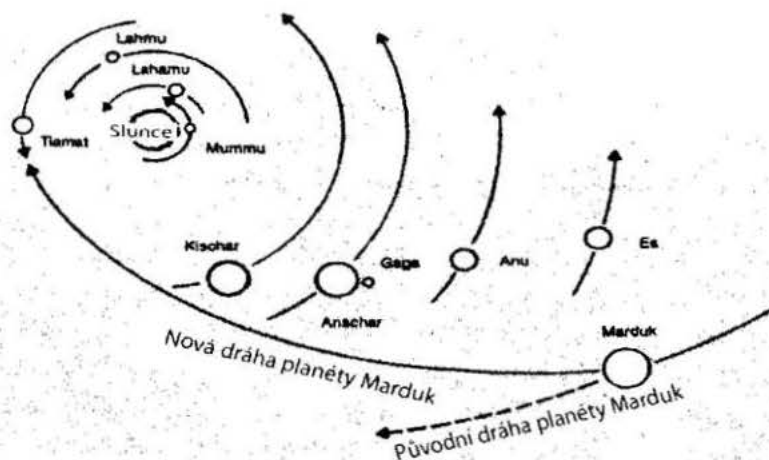
Zpočátku se zde popisuje pra-soustava, skládající se ze tří hvězd – Slunce, Merkuru a Tiamatu. Později vznikly další planety a soustava se rozšířila na devět kolem Slunce obíhajících těles.

Časem do této sestavy pronikla planeta Nibiru neboli Marduk, jak jí říkali Babylóňané. Nibiru obíhal opačným směrem, a to způsobilo změny gravitačních silových polí všech ostatních planet a následně exploze, které podmiňovaly vznik nových měsíců. Během dalšího vývoje se srazila planeta Tiamat s jedním z měsíců Nibiru. Po následném a dodnes posledním oběhu Nibiru kolem Slunce (jeden oběh trvá 3 600 let) došlo k opětovné kolizi. Jeden z měsíců Nibiru přitom odstřelil část z Tiamatu. Tento úlomek se dostal na novou oběžnou dráhu, strhl s sebou jeden z měsíců (King) a zůstaly pak spolu jako Měsíc a Země.

Nejdůležitějším spisem, který byl nalezen v oblasti někdejší Mezopotámie, je epos Atrahasis. Podává zprávy o době před potopou a vývoji člověka na Zemi. V textu se píše, že před 450 000 pozemskými lety sem zavítali obyvatelé planety Nibiru, Annunakové (ti, kteří přišli z nebe na Zemi) kvůli zlatu, které potřebovali na záchranu vlastní domovské planety. Vybrali se právě sem, snad i proto, že podmínky – existence životodárné vody v atmosféře, pevná a zelená vegetace a ekosféra, tedy optimální vzdálenost

Obr. 30: Doba oběhu planety Nibiru neboli Marduk kolem Slunce je 3600 let.

Obr. 31: Planeta Nibiru vnikla do našeho slunečního systému. Přiblížila se k nám působením přitažlivosti Slunce a opustila svou původní dráhu.

od Slunce — se jim zde zdáli být vhodné. Bylo to miliony let po zničení Tiamatu.

No všimněme si, jakou podobu měla matka Země v dobách před 430 000 — 480 000 lety. Vládla tu právě druhá velká doba ledová. Led pokrýval asi třetinu zemského povrchu. Srážky byly tehdy vzácností a hladina moře byla podle odhadů o 250 metrů nižší, než je dnes. Na místech dnešních moří a pobřeží se rozprostírala souš.

Annunakové se usadili v údolích Nilu, Eufratu a Tigri-su. První skupinu kolonizátorů tvořilo 50 osob. Přistáli v Arabském moři a vybrali se směrem k Mezopotámii, kde na pokraji bažin založili první osadu (Eridu, což znamená dům, postavený v dálce). Slovo Eridu se vyskytuje v některých jazycích ještě i dnes. Země je například v staroněmčině Erda, v němčině Erde, v angličtině Earth, ve střední angličtině Erthe, v aramejštině Arthas, Ereds, Erd nebo Erc a v hebrejštině Erec.

Sumerské královské listiny popisují místa a panování prvních deseti vládců Annunaků z doby před potopou. Jejich časomírou byl shar (1 shar bylo 3 600 let, tedy jeden oběh Nibiru kolem Slunce). Od dob, kdy Annunakové přistáli na Zemi, až po potopu uplynulo 120 sharů, což znamená 120 oběhů Nibiru kolem Slunce, a to je 432 000 pozemských let. Sumerská královská listina je chronologickým soupisem panovníků, míst a událostí. Bohužel, jméno „Boha“, který založil na Zemi první „božské“ království Eridu a ostatní čtyři města, není čitelné. V jiných textech se píše o tomto panovníkovi, zakladateli, jako o pánovi Země — Enki, v akadštině EA — pán hlubokých vod. Jeho příjmení, druhé jméno, bylo Nudimmud — ten, který umí tvořit věci. Byl to

mudrc a nositel kultury, vědec, učitel a inženýr. Byl synem Anu (An), vládce Nibiru, a bohyně Nummu.

Slovy „zde se usadíme“ vybral jako první kolonizační místo oblast na okraji bažin. Od té doby byla Země jeho sídlem a hlavním kultovním místem.

Dlouho a za velmi těžkých podmínek dolovali Annunakové zlato v Abzu (naleziště hluboko pod zemí), přičemž jejich nespokojenost se neustále stupňovala. Když Enkiho bratr Enlil navštívil naleziště, zaměstnanci ho uvítali vzpourou. Byli nespokojeni i proto, že na Zemi podléhali gravitačním zákonům a tím i procesu stárnutí. Sešla se tedy rada „bohů“, které se zúčastnil i velký panovník Nibiru, Anu. Enunaki navrhl, aby vytvořili bytost Lulu, jakéhosi primitivního dělníka a Anunnakové s jeho návrhem souhlasili.

Ze záznamů a popisů Sumerů je očividné, že první člověk byl vytvořen uměle s jediným cílem – aby pracoval pro „bohy“. Měl být pro ně otrokem. V sumerských spisech se o něm mluví jako o Lulu amelu, tedy primitivním dělníku. Kdy se to událo?

Podle tabulek asi před 144000 lety, tedy přibližně před 450000 lety počítaje dneškem. To by znamenalo, že Homo sapiens, náš předek, se objevil před 300000 lety.

Jakou podobu měla v té době Země? Je to doba před Atlantidou. Existovala ještě Lemurie? Pravděpodobně ne, ale přesně to nevíme. Máme dobu ledovou. Z tibetských pramenů víme, že vysoce vyvinuté civilizace ji přečkaly uvnitř Země (tunelové systémy atd.), a zbytek obyvatelstva, který zde po lemurské katastrofě zůstal, zjevně degeneroval. Tyto

Obr. 34: Aztécká podobizna boha Quetzalcoatla. Dle legendy přišel na Zemi v podobě okřídleného hada a přinesl Aztékům a Toltékům kulturu.

Obr. 35: Prekolumbijská soška člověka oblečeného podobně jako dnešní astronauti; Ekvádor (asi 500 let před Kristem).

Obr. 36 nahoře: Skalní kresba ve Fergane, Uzbekistán. Před 7000 lety zde autoři vytesali do skály astronauty a vesmírnou loď.

Obr. 37: Freska ze 14. století z jednoho kláštera v Kosovu.

degenerované bytosti byly možná tvory, které my dnes nazýváme neadrtálci.

Když během doby ledové přišli Anunnakové na Zemi, pravděpodobně našli tento degenerovaný lidský druh v oblasti, kde přistáli.

Přírodovědci si dodnes lámou hlavy nad záhadou, že časové období, které spojuje dobu primátů a prvního člověka, je příliš krátké. Této časové etapě dali jméno *missing link*.

Darwinistům, usilujícím doložit jejich teorii evoluce, se do konceptu nehodí i jiné historické poukazy. Podle Darwinovy teorie přirozeného výběru se mohly vyvíjet a prosadit pouze ty druhy, které z boje o přežití vyšly jako vítězové. Missing link nevidí jako problém. Jednoduše opomněli vliv bytostí s prodlouženými lebkami (obr. 22 a 23) a jejich tvar si vysvětlili jako deformaci způsobenou přivazováním dřevěných desek na hlavy. Jak se touto procedurou mohl až trojnásobně zvětšit objem lebky, na to vysvětlení nemají. K této teorii se nehodí ani mumie a kostry obrovitých, tří až čtyřmetrových a větších postav. Kam je zařadit? Jedno s druhým zde jaksi nesouhlasí.

Sumerské texty nás informují pouze o oblastech Mezopotámie. O Jižní Americe, Himalájích nebo Číně se z nich nic nedozvíme. V Asii se však zachovala mnohem starší podání, poskytující svědectví o dějinách a zániku ještě dřívějších civilizací, které degenerovaly kvůli vnějším životním podmínkám (doba ledová). Proto má pro Tibeťany takový význam jejich genofond v jeskyních samádhí.

No, vraťme se k Anunnakům. Vyskytl se tedy problém s vlastním lidem a hledali řešení. Východiskem byl při-

mitivní současník, kterého zde našli. Sumerské tabulky podrobně popisují, co se z něj stalo, jak „bohové“ vytvořili propojením Homo erectusa s Homo sapiensem prvního člověka-dělníka (Adama). Tak podstatně urychlili vývoj tohoto typu člověka.

Podle starých textů to navrhl Enki.

Tvoření nebylo úspěšné hned na první pokus. Zdá se, že Anunnakové na to potřebovali hodně času a další experimenty, dokud nevytvořili správný „obraz“, tedy jinými slovy, dokud nenašli vhodnou genetickou kombinaci.

I dnes genetické manipulace a klonování vyžadují mnoho pokusů, než se vědcům podaří „perfektní“ výsledek.

Vzpomeňme si na vyučování biologie. Biologie se snaží křížením různých druhů much dokázat zákony čistých dědičných linií podle Gregora Mendela. K tomu je zapotřebí více kříženců a podobně tomu asi bylo i tehdy. Na rozdíl od experimentů Anunnaků známe v biologii Mendelovy výsledky již předem a máme tak prakticky i návod postupu.

„Bohové“ tedy experimentovali tak dlouho, až našli

Obr. 38: Zrod „prvního“ člověka zobrazený na tiskovém válečku z Asýrie

správný „poměr ingrediencí“ k vytvoření prvního Adama.

Je snad obojživelník, který se našel v Japonsku, důkazem těchto pokusů? (obr. 25)

Kdo byl však Enki - stvořitel Homo sapiense?

Enki byl prý synem panovníka Anunnaků. Titul „EN.KI“ znamená „Pán nebo císař Země“. No, podle starých sumerských textů to nebyl přesný titul, protože v průběhu soupeření se svým polobratem ENLILEM přišel Enki o velké části území na naší planetě.

Enki byl nejen stvořitelem prvního člověka, ale také se o svá území staral. Vysušil bažinaté oblasti Perského zálivu, zúrodnil půdu, stavěl přehrady a lodě. Asi nejdůležitější informací však je, že byl dobrosrdečný a prý se za novou rasu pozemšťanů v řadě mimozemšťanů zasazoval. Protestoval proti krutostem, které někteří mimozemšťané, včetně jeho bratra ENLILA, páchali na lidech. Z tabulek se dozvídáme, že nechtěl, aby byli z lidí otroci, ale rada jej přehlasovala.

Obr. 39 a 40: Černý obelisk asyrského krále Salamasara. Lidé-zvířata jsou na obojku.

Noví lidé zde sloužili jako tažná zvířata a tak s nimi jejich pánové i zacházeli. V tabulkách se hovoří o hladu a nemocích a o něčem, co bychom dnes nazvali biologickou válkou. Když se ukázalo, že tato genocida nezpůsobila dostatečné snížení počtu obyvatel, rozhodli se, že lidi zdecimují velkou potopou. Chtěli se tak zbavit i kreatur, které se „nevydařily“, pololidi-polozvířat.

Archeologům je známo, že před tisíci lety voda zaplavila oblasti Blízkého východu. O potopě se zmiňují rovněž mýty severních indiánských kmenů.

Podle sumerských textů pověděl Enki jednomu člověku jménem Utnapištim o plánu mimozemšťanů a dal mu návod na stavbu lodě. Poradil mu, aby naložil na loď rodinu, několik řemeslníků a zvířat, trochu zlata a vyplavil se na moře. Příběh Noaha převzali Hebrejci ze starších mezopotámských spisů. Změnili pouze jména a z bohů v množném čísle se stal nakonec „jediný Bůh“ židovského náboženství.

Ze zvířat, kterých si člověk vážil, byl nejzajímavější a nejdůležitější had. To proto, že had symbolizoval určitou skupinu, která měla velký vliv na obou zemských hemisférách. Toto bratrstvo učenců, Bratrstvo hada, si dalo za úkol šířit duchovní poznatky a dosáhnout duchovní svobody. Bojovali proti zotročování duchovních bytostí a snažili se lidstvo osvobodit od poroby, do níž ho uvrhli mimozemšťané. Starobiblický výraz pro hada je nahash a je odvozen ze slovního kmene NHSH. V překladu znamená dešifrovat, rozluštit. Zakladatelem bratrství byl rebelantský a konstruktivní princ Enki. V textech se píše, že Enki a jeho otec Anu měli obsáhlé etické a duchovní hodnoty a právě toto poznání mělo být později znázorněno v biblickém příběhu

o Adamovi a Evě. Enkiho obvinili, že člověku zprostředkoval poznatky o jeho původu, o jeho stvořiteli, a že mu poskytl svobodu a dopomohl k duchovní svéprávnosti. V zahradě E.DIN, ovocném sadu Enunnaků, kde také pracovali otroci druhu Homo sapiens, bylo zakázáno jíst ovoce z jediného stromu — ze stromu poznání.

Proč? Co už mohlo být na jednom jablku tak nebezpečné? Přečtěme si, co o tom říká Starý zákon:

„Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů polních, kteréž byl učinil Hospodin Bůh. A [ten] řekl ženě: Tak-liž jest, že vám Bůh řekl: Nebudete jísti z každého stromu rajského! I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí! Viduci tedy žena, že dobrý [jest] strom k jídlu i příjemný očima, a k nabytí rozumnosti strom žádostivý, vzala z ovoce jeho a jedla; dala také i muži svému s sebou, a [on] jedl...“ (1. Kniha Mojžíšova)

Už jen čtení tohoto úryvku by muselo otrást každým přívržencem Starého testamentu - jeho Bůh lže!

Adam a Eva nezemřeli...

Tento Bůh nebyl bohem Všešťvořitelem, byl to Anu, otec Enkiho a Enlila, kterému byli vlastnosti jablka známy — bylo to totiž granátové jablko!

A co je na tom tak zvláštního?

O tom nám poví Morpheus, který ve svém bestselleru *Kód matrixu z vědeckého pohledu* osvětluje program Stvoření, uprostřed kterého se nacházíme (*Morpheus je pseudonym, který si, podle hlavního hrdiny z filmu Matrix, zvolil pro své knihy biofyziky německý autor Dieter Broers. Svou roli vidí v tom, že chce spícím připomenout bdělý stav. Jeho*

texty jsou propojením rozumu a srdce, což se odváží demonstrovat na veřejnosti jen málo jeho kolegů, jak sám říká. pozn. překladatelky)

„Jádra a kůra kořenů granátovníku obsahují jedinečnou látku — DMT. Ta vyvolává zvláštní stav — jakýsi stav náhlého osvětlení. Je to stav, ve kterém přebývají novorozenci. Jejich mozek je totiž touto látkou prodchnutý, a tak jsou přímo napojeni na hyperprostor. DMT je v jádrech granátového jablka. A požití přesně této látky mělo být v době Adama a Evy zamezeno. Pak došlo k rozhodujícímu průlomů v dějinách člověka — byl vyhnán z ráje.“²¹¹

Požití „zakázaného“ ovoce a s tím spojené poznání mělo pro člověka velký význam, otevřela se tím možnost reprodukce — uvědoměním si sebe samého. Do té doby byli lidé kříženými tvory, kříženci dvou ras, a jako všichni kříženci byli neplodní. Znalec Mezopotámie Zecharia Sitchin chápe sumerský text tak, že se zde jedná o člověka, který je křížencem Anunaků a Homo erectuse.

Anunnakové pochopitelně nebyli nadšeni, že člověk nabyl schopnost reprodukce. Nechtěli nad svým experimentem ztratit kontrolu. Poznání, které lidé tehdy prostřednictvím rajského ovoce získali, nebylo vědecké, bylo to poznání o plození, o možnosti vyvinout se z hybridů do samoreprodukovatelné rasy. To Anunnaky velmi rozhněvalo a vyhnali lidi ze zahrady E.DIN. Enki, který člověku umožnil, aby se vyvinul do nové rasy, se Bohu nevzepřel tak, jak to popisuje Bible, ale postavil se proti krutému počínání mimozemských „bohů“, neboli proti svému otci, králi mimozemšťanů.

Navzdory dobrým úmyslům se Enkimu a Bratrstvu hada nepodařilo člověka osvobodit. Podle textů na hlíněných tabulkách zvítězily brzy nad „Hadem“ jiné skupiny vládnoucích mimozemšťanů. Enkiho poslali do vyhnanství na Zemi a dokonale jej zdiskreditovali, aby již nemohl mezi lidmi získat přívržence.

Namísto „Císaře Země“ dostal titul „Císař temnot“ a prý je jasná i hvězda, která padla z nebe:

„Jakž to, že jsi spadl s nebe, ó lucifeře v jitře vycházející? Poražen jsi až na zem, ještěs zemdlíval národy“ (Izaiáš 14, 12).

Má být světlonosičem, nejkrásnější a nejmocnější bytostí svých dob. Přinesl světlo Germánům i Řekům jako Helios nebo Phosphorus. Jeho latinské jméno je Luciferus. Zatrtili ho a udělali z něj ďábla. Ukázali lidem, že je odpůrce nejvyšší bytosti, tedy ve skutečnosti protivníkem svého otce, velitele vesmírné lodi a přesvědčili je, že Enki je původcem všeho zla a chce lidského ducha zotročit. Pozemšťané ho však vnímali jako svého stvořitele (což nebylo daleko od pravdy)...

Pokud vycházíme z předpokladu, že Enki a Lucifer jsou jeden a tentýž, byla by taková interpretace možná. No, je to opravdu tak? Je Lucifer opravdu takový svobodomyšlný a nezištný?

O tom si povíme později.

Tvrzení, že naši planetu navštívily různé bytosti přicházející z hloubek univerza, že zde vytvořily různé formy života a pak zase odešly, vůbec není zvrácené. Zmiňují se o tom mytologie téměř všech národů. Řecké mýty mluví o bozích, žijících na Olympu, například o Hermesu, božím

poslovi. V havajské písni hula-hula se zpívá o vesmírné lodi, která přistála na vulkánu Mauna Kea na Big Islandu. Nejodvážnější z domorodých bojovníků vystoupil na horu a spojil se s ženou, která z lodi vyšla. Tak prý vznikla havajská rasa. Mayové a Hopi indiáni o sobě říkají, že přicházejí z Plejád. Nejprve žili na kontinentě uprostřed Atlantického oceánu, který se však později potopil a tak přežili v podzemních městech pod mořem a později se usadili na severo- a jihoamerickém kontinentu. Aborigines také hovoří o vesmírných lodích, které u nich přistály. Bytosti, které z nich vystoupily, naučily domorodce duchovní moudrosti a mimo jiné jim zanechaly i bumerang.

Podle výkladů „kontrolované“ vědecké komunity začínají lidské dějiny v sumerské říši, 3800 let před Kristem. Předtím jsme prý byli zarostlí barbaři a divoši.

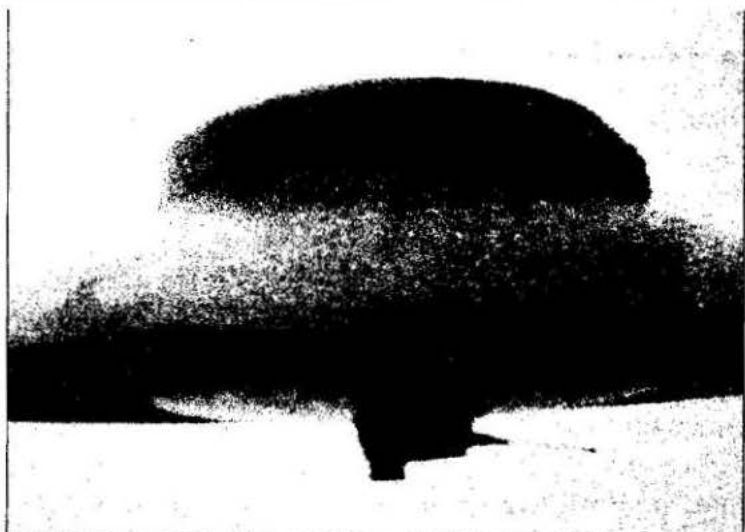
No, má to i pár háčeků. Například sfingu údajně postavil faraón Chephren 2 500 let před Kristem. Matematik a specialista na orientalistiku R.A. Schwaller a egyptolog John Anthony West však jednoznačně dokázali, že erozivní brázdy na povrchu sfingy mohla způsobit jediné voda. Nejsou výsledkem písku a větru, ale proudící vody o hloubce asi 70 centimetrů. West vypočítal, že sfinga by musela být vystavena nepřetržitému dešti po dobu minimálně 1 000 let. Geologie tak diametrálně protirečí archeologii. Sahara není starší než 7 až 9 tisíc let, a to znamená, že sfinga musí být alespoň 8 až 10 tisíc let stará. Podle našich „odborníků“ neexistovaly v té době a v těchto oblastech vyvinuté kultury, a už vůbec ne takové, které by byly schopné postavit sfingu. I pro dnešní stavitele s nejmodernějšími technologiemi by její realizace byla tvrdým oříškem.

A tak jsme se dostali k rozhodující otázce:

Opustili nás tito návštěvníci a už se nikdy nevrátí nebo k nám snad zavítají znovu? Možná že někteří ani neodešli. Co když se s mocnými tohoto světa dohodli, že zde potí-
choučku i nadále mohou těžit nerostné bohatství?

Tomu nasvědčuje následující příhoda. V únoru 1998 jsem se na frankfurtském letišti setkal s jistým agentem, Búrem, z jihoamerické tajné služby, abychom si vyměnili určité informace. Ukázal jsem mu i jednu z mých knih *Operace Aldebaran* a fotografie německých, tzv. zázračných zbraní – létajících talířů (obr. 41-44). Mezi prototypy vzdušných těles, které tehdy vyráběla továrna Messerschmidt v Augsburgu, továrny v Peenemünde, v Novém Braniborsku, Vratislavi a Vídeňském Novém Městě, bylo i jedno, které mělo tvar doutníku. Při pohledu na fotografii, silný a chladně působící muž znervózněl a naskočila mu husí kůže. Pak mi řekl, že mi musí povědět něco, s čím se dosud nikomu nesvěřil.

Vyrůstal v zámožné rodině na velké farmě. Jednoho dne šel se svou chůvou, moletnou černoškou přes pole a spatřili na obloze objekt, který se k nim přibližoval. Nejprve se jim zdálo, že je to letadlo, ale ukázalo se, že šlo o obrovský, stříbrně se lesknoucí doutník. Objekt se přibližoval a zastavil se několik metrů nad zemí. Vzápětí se otevřely dveře, automaticky se vysunul žebřík a vyšel ven nějaký muž. Chůva vzala prý nohy na ramena a můj informant tam stál bez pohnutí, jako přikovaný. Řekl mi, že tento muž byl oblečen v overalu, měl dlouhé světlé vlasy a oči ty nejmodřejší barvy, jaké dosud ještě neviděl. Zdálo se, že muž chlapce zná, ne-

Obr. 42 a 43: Během druhé světové války vyvinuli vědci ve výzkumných střediscích Třetí říše různá létající tělesa kruhového tvaru, mezi nimi i lodě s turbinovým a antigravitačním pohonem. Prý existuje 62 různých prototypů. Na obrázku je létající talíř s názvem Haunebu II během zkušebního letu.

Obr. 44: VRIL I byl rovněž konstruován na antigravitační pohon, je však lehčí než Haunebu II.

K obr. 42 a 43: O Haunebu II mě informoval jeden německý pilot, který v roce 1943 viděl v Neubrandenburgu dva z těchto létajících talířů a několik hodin si povídal s jejich piloty. Vysvětlili mu, že talíře jsou na antigravitační pohon a pracují na základě principu protipohybu lemniskáty (=ležící osmička ∞). Protipohybem kotoučů uvnitř vesmírné lodě vzniká postupující dynamo efekt. Díky němu vytváří loď kolem sebe nulové pole, přičemž se nepřetržitě do něj vsává ve směru navigace. Viditelným vnějším efektem tohoto pohonu jsou trhavé klikaté pohyby, které nejsou však uvnitř citelné. V nitru lodě nepůsobí na posádku žádné odstředivé síly, protože loď má vlastní gravitační pole. Druhý den se prý konal zkušební let kolem celé zeměkoule, který měl podle pilotů trvat asi pět hodin.

Můj informant to popsal takto: „Celá posádka se před východem Slunce shromáždila před branami výzkumného střediska. Všichni chtěli zažít tuto neobvyklou událost.“ Prý uslechli jen jemné bzučení a těžkopádné koráby Haunebu II se zvedly z letištní plochy, vznesly se do výšky, asi šest až sedm set metrů, a prudkým obloukem zmizely v prostoru rychlosti blesku. Jeden z pilotů mu prý později vysvětlil, že tato tělesa nemusí překonávat zvukovou bariéru.

O jaký materiál šlo? Přicházejí tyto bytosti na Zemi jen kvůli této surovině?

Annunaky sem přilákalo zlato. Nepřišli proto, aby si Zemi přivlastnili, pokaždé se vrátili na domovskou planetu. A navíc, byli zde vystaveni procesu stárnutí, což byl, jak jsme již poznamenali, také jeden z důvodů jejich rebelie.

Mezitím je však Země přelidněná. Představte si, že vy i já jsme Annunakové. Už delší dobu jsme nenavštívili Zemi a zjistíme, že se tu leccos změnilo. Především za posledních sto let prošlo lidstvo obrovským technickým pokrokem a také již cestuje do vesmíru. Vymyslelo atomovou bombu, radar a jiné přístroje, které nám anonymní přistání a dolování surovin stěžují. Co si počít? Zmocnit se planety? Nezajímavé. Nač by nám byla? Zde přece rychleji stárneme. A tak nám zbývá jen jedna možnost — dohodnout se s někým, kdo nám může dopomoci k tomu, co potřebujeme, a pak znovu zmizíme. Pravděpodobně nám to umožní za nějakou výměnnou protislužbu. Snad za nějakou technologii?

Na tomto místě vám chci povědět šilenou příhodu.

Na jedné z mých cest Amerikou jsem se v roce 1990 seznámil a sprátelil s družkou jednoho z nejúspěšnějších advokátů ve Státech. Její přítel, říkáme mu Marc, byl již ve svých třiceti letech jedním z nejlépe placených právníků USA a zastupoval i jistou velmi zámožnou rodinu. Když jednou do jejich obrovského sídla nedaleko města Houston přišel na návštěvu, hospodyně pověřená vedením domácnosti ho poprosila o chvíli strpení. Jelikož si s ní Marc dobře rozuměl, pozvala ho do kuchyně, kde spolu pili kávu a rozmlouvali. Opozdál si Marc všiml několika zvláště tvarovaných židlí a zeptal se na ně. Hospodyně se nejdříve snaži-

la změnit téma, pak ale zašeptala:

„Když o tom nikomu neřeknete... Tedy, je to tak. Jednou měsíčně přes víkend mají všichni zaměstnanci domu a usedlosti volno. Jedině já ne, protože zde pracuji již velmi dlouho. V odpoledních hodinách přistává na pozemku létající talíř. Týpci, kteří z něj vyjdou, se nepodobají lidem, ale vypadají jako něco mezi člověkem a ještěrem. Mají ocas a jen tři prsty. Vystoupí z vesmírné lodi a nesou vždy s sebou mnoho velkých kufrů, které jsou pro XY (jméno autor neuvádí), ale nic si neodnášejí.“

Tyto židle byly vyrobené speciálně pro ně a výřezy na konci opěradla jsou na tři prsty a na opěrce je kvůli ocasu díra. Myslím si, že nosí peníze — jednou jsem takový kufr viděla otevřený.“

Mladá žena, která mi tuto příhodu vyprávěla, ještě dodala, že její přítel byl z toho tak šokován, že krátce na to se jako 35letý vzdal své právnické kariéry a odstěhovali se spolu na Karibské ostrovy. Peněz už měli dost, takže pracovat nemusel, tato záležitost mu dala zabrat.

Co vy na to? Blbosti? Nedůvěryhodné nebo science fiction?

Možná. Sám nevím, co si mám o tom myslet. Nebyl jsem při tom a příhodu jsem se dozvěděl zprostředkovaně, od přítelkyně tohoto člověka. Když někdo tvrdí, že před pár tisíci lety rozdělil moře, aby se svým lidem kráčel po souši, tak tomu stejně můžeme, ale i nemusíme věřit. Proto navrhuji, udělejte si vlastní závěr a názor. Podívejme se nyní zpět do dějin, na to, co zdokumentovali historici — na sumerské tabulky. A ty mluví o Annunacích, o synech Boha podle Genesis, kteří si zlusklí na pozemšťankách.

Podle mě nám tyto staré texty zprostředkovávají události, které se skutečně takto, nebo podobně i odehrály. Existuje spousta artefaktů dokazujících zásahy cizí civilizace.

V této souvislosti nemůžeme opomenout výzkumy rumunské autorky Izabely Iorgyové, od které se dozvídáme, že v roce 1961 našel Nicolae Vlasy takzvané Tartarské desky. Vědci si nejprve mysleli, že byly přivezeny z oblasti někdejší sumerské říše. Po důkladném přezkoumání a datování v Moskvě se však ukázalo, že desky se sumerským písmem jsou o dva tisíce let starší než ty, které se našly v údolí Eufratu a Tigrisu. Ruský historik Jirov pak udělal závěr, že Sumerové pocházejí z Karpat a do oblasti dnešního Iráku se stěhovali až o několik tisíc let později. I z těchto desek se můžeme dozvědět o Anunnacích. Podle Isabely Iorgaové není Niburu jejich domovská planeta, pouze přechodná základna a za jejich domovský sluneční systém považuje Aldebaran.

Když těmto věcem věříme — tak jak lidé věří Bibli nebo Koránu, neboli vědám — mohl by to být poukaz na to, že před dávnými časy sem zavítali zástupci vzdálených civilizací. Jedni přišli ze Siria, jiní z planety Niburu a další ze slunečního systému Aldebaran. Měli mezi sebou územní spory, které pak přerostly ve války. To jsou ty války mezi Elohim a Nephilim, o kterých se píše ve Starém zákoně. O těchto „problémech bohů“ se dočteme i v řeckých, germánských, či indických bájích.

Kdo z mimozemšťanů byl a je lidem opravdu nakloněn, to se jednoznačně říct nedá. Víme od insiderů, že americká vláda ve svých podzemních základnách (Area 51) skladuje

létající, havarovaná tělesa mimozemšťanů a dokonce i to, že odborníci prý už zkonstruovali nové a sami podnikají cesty do vesmíru. Podobné zprávy existují i o Třetí říši. O stavbě létajících těles z této doby je k dispozici vynikající fotografický materiál.

Technika z nás však láskyplnější lidi nedělá — právě naopak. Technologie svádějí k prosazování moci, ať již formou genetické manipulace, nebo jiným způsobem.

Možná se vám zdá, že je to silný tabák. Teď je tu doba, kdy je třeba pohlédnout pravdě do očí a dozvědět se, co vládci této planety po staletí tají a o čem informují jen elitní lóže. To, čemu se nevědomci smějí, berou oni vážně, rešeršují, zkoumají — a to je ten velký rozdíl. Když po přezkoumání zjistí, že informace neodpovídají skutečnosti, tak záležitost alespoň objasní a odloží ji ad acta. Pokud však na věci přece jen něco je, materiál zabaví, vyhodnotí a určitě i použijí.

Většina lidí v naší společnosti, občané, kteří se sami považují za inteligentní a bez předsudků, nejdou věcem na kloub, jen se usmívají — a to je mnohem pohodlnější! „Z televize jsme se dozvěděli, jak je to doopravdy,“ řeknou. Tedy podobně, jako nás i informovali o válce v Iráku?

Jistě vás teď zajímá, proč vám to všechno vykládám. To vám zatím neprozradím...

A nyní podobně jako to dělá hrabě Saint Germain, se přeneseme v čase do dvanáctého století a podíváme se na...

ARCHA ÚMLUVY

Archa úmluvy! Jak tajemný výraz! Po jejích stopách se vydali nejen Indiana Jones, jeho filmoví protivníci a okultní nacisté, ale i rytíři krále Artuše a mnozí další.

Napsalo se o ní hodně knih, navymýšlelo mnoho hypotéz. Ale co vlastně byla, respektive co archa úmluvy doopravdy je?

Když chceme proniknout k jejímu tajemství, musíme se vrátit do roku 1094 našeho letopočtu.

Mladý francouzský šlechtic Bernhard von Clairvaux, papežské kolegium jej o něco později prohlásilo za svatého, tedy svatý Bernhard,²²⁾ kráčel jako každé ráno do kaple svého zámku, aby se v ní modlil. Během rozjímání se mu, podle jeho slov, zjevil „*boží anděl*“ a oznámil mu, aby odešel do svaté země, Jeruzalému, vyndal z jedné hrobky v chrámu nedaleko kamenného dómu archu úmluvy, kterou tam uložil král Šalomoun, a pak ji přenesl do Francie.

Z pozdějších záznamů Bernharda von Clairvaux se dozvídáme, že mu bylo nařízeno, aby přivezl archu úmluvy do jižní Francie, na místo nedaleko dnešní Nizzy. Toto místo, vrch Mont Chauvel, měl prý uvidět již z lodi, na úrovni poloostrova Cap Ferrat. A pak na místě, kde je kaverna, „*postavit pyramidu určité velikosti a s určitým nasměrováním podle světových stran*“.

Ale — nač tolik námahy?

Bernhard píše, že smyslem příkazu, který od anděla dostal, bylo, „*aby obsah archy znovu našel své místo v myšlení*“.

člověka. Lidstvo má nyní opět schopnosti pochopit kosmické zákony a může poznat, že Bůh jako bytost reálně existuje a lidské duše stvořil silou své myšlenky.“²³⁾

Anděl Bernhardovi rovněž oznámil, že archa obsahuje informace o smyslu všeho bytí tak, jak to bylo lidem naposledy zjeveno před tisíci lety.

Jeruzalém byl v těch dobách obsazen Seldžuky a křesťané nemohli navštěvovat „svatá místa“. Nuže, jak měl Bernhard nyní postupovat?

Události, jež tomu následovaly, se podobají spíše špiónážímu thrilleru, odehrály se však přesně tak, jak se o tom níže dočtete.

To, že archa svou skrýš opustí sama, se nedalo očekávat, a proto bylo třeba vymyslet plán, jak se dostat do Jeruzaléma. Bernhard se se svou vizí a úkolem, který dostal, svěřil papeži Urbanovi II., a ten problém vyřešil — vyzval křesťany do „svaté války“... Poté, co Bernhard sdělil tajemství dalším osmi rytířům, mezi nimiž byl i Hugo von Payens, vystoupil papež 23. listopadu roku 1095 v Clermontu před masami lidu a obvinil „nevěřící“ perský lid, že znesvětil a zničil „posvátná místa ve Svaté zemi“. Dějepisci jsou zajedno v tom, že papež vzbudil v lidech takovou zlost, že po jeho výzvě, aby „osvobodili posvátná místa od barbarů,“ se vrhli na zem, bili do prsou, přiznávali své hříchy a křičeli: „Zabijte pohany!“.

Pak zvedl papež kříž a vyzval shromážděné, aby si jej připevnili na ramena a prsa. Když zemřou ve jménu Krista, připomene jim to, že půjdou pak do nebe.

Zpráva se rozšířila krajinou jakoby smršť a lidé si začali

na oděv našívat kříže. V masách se hrnuli do Kolína (=n. Rýnem), kde se pod velením náboženských fanatiků formovali do obrovské armády.

V březnu 1096 odešla z Kolína do „svaté země“ první výprava, asi sto tisíc osob, většinou chudých a neozbrojených mužů, žen a dětí. To, co se odehrálo, dokazuje, jak snadné je ovlivnit masy.

Nabízí se zde srovnání s válkou v Perském zálivu v roce 1991. Tehdy rovněž prezentovali americkému obyvatelstvu manipulované filmové snímky, které ukazovaly irácké vojáky, jak z inkubátorů berou děti a hází je na zem. Bylo třeba u obyvatelstva vytvořit nálady ve prospěch vojenského zásahu. V lednu 1992 se pak ukázalo, že svědkyně, mladá dívka, která to prý všechno na vlastní oči viděla, byla dcerou Saud Nasir al-Sabaha, kuvajtského velvyslance ve Spojených státech. PR agentura Hill & Knowlton dívku připravila a ta zahrála roli svědkyně. Prezidentem agentury Hill & Knowlton byl tehdy Craig Fuller, přívrženec Bushe a jeho bývalý šéf generálního štábu. Další vyšetřování odhalila, že lhali i kuvajtské lékaři.

Je to stará hra a my, kteří si o sobě myslíme, že jsme inteligentní a uvážliví, se znovu a znovu dáme na takové triky nachytat.

Vraťme se ale ke křížáckým výpravám.

Lůza, jakmile se vydala na cestu, se vymkla kontrole a začala již ve vlastní zemi plenit židovské osady a vraždit její obyvatele. Rozvášněné masy pak dorazily do oblasti Malé Asie. V Civetote však padly do tureckých rukou a jejich počet se snížil na tři tisíce.

Po první neúspěšné výpravě následovala další, tentokrát

organizovaná. Pod velením evropských knížat vyrazila na Vánoce 1096 směrem na východ armáda rytířů. Do Jeruzaléma se však dostala až o tři roky později, 7. června 1099. Dne 15. července promluvil Gottfried von Bouillon, který křížákům velel spolu s Hugem von Payensem, egyptského guvernéra ke kapitulaci, a zaručil se mu, že může svobodně odejít. S obyvateli Jeruzaléma již tak šetrně nezacházeli. Po odchodu guvernéra vyvraždili křesťanští křížáci velkou část obyvatel.

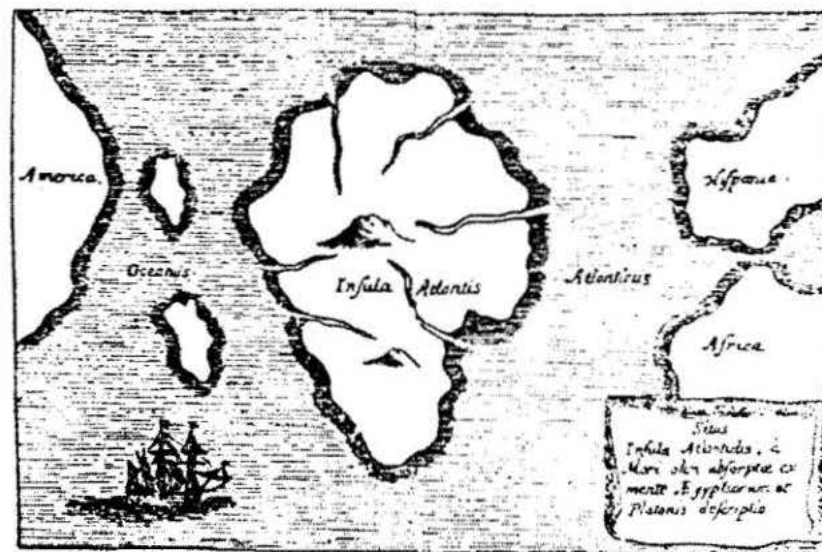
Boje trvaly až do roku 1114, tedy 18 let, a křížáci si podmanili téměř celou „svatou zemi“.

Když se situace v Jeruzalémě uklidnila, vybrali se rytíři na místo, které viděl Bernhard von Clairvaux při zjevení anděla. Objevili tam kryptu a v ní mnoho soch a různých předmětů. Když pronikli hlouběji, našli v jiné místnosti 19 sarkofágů – Archu úmluvy. V nich byly uloženy kožené svitky s texty a obrázky, modely, zhotovené z nám neznámých materiálů, speciálně broušené krystaly, mechanické nástroje, jejichž použití tehdy neznali, a různé jiné, lidem těch dob neznámé přístroje.

Když si rytíři všechno prohlédli, hrobku uzavřeli a vyčkali na vhodnou dobu, kdy mohli vše odnést.

Po konečném vítězství křížáků prohlásil Gottfried von Bouillon „Království Jeruzalém“ pod svým velením. O rok později po jeho smrti se stal novým králem jeho bratr Balduin I., který vládl do roku 1118. V časech jeho regentství pak asi tajně převezli poklad do Francie.

Jedním z urozených křížáků byl i rytíř Hugo von Payens, synovec vlivného hraběte Hugues de Champagne, jednoho v pozadí působících aktérů. Na výpravu se Hugo vybral se svým o čtyřicet let starším přítelem a mentorem Johanne-

Obr. 45: Mapa Atlantidy od Athanasie Kirchera z roku 1664. Není známo, odkud měl Kircher informace o Atlantidě. Byl kontinent opravdu na tomto místě a o této rozložení?

Obr. 46: Mapa Antarktidy od Orontea Finaese z roku 1531. Podle oficiálních pramenů byla Antarktida objevena až o 250 let později. Na mapě je Antarktida bez ledové pokrývky - poslední takové období skončilo před 6000 lety...

sem von Vézelay, benediktýnským mnichem z Burgundsku. Johannes pak zůstal v Jeruzalémě a je známý jako Jan z Jeruzaléma, autor mystických tajných proroctví, která byla dlouhou dobu dostupná pouze jistým zasvěceným kruhům. Část znalostí, které získali rytíři z Archy úmluvy, zanechal v podobě textů ve verších, podobně jako Nostradamus.

Okouzlen židovskou a muslimskou tajnou naukou se Hugo von Payens vrátil do Francie. Zapůsobila na něj především „zakázaná pravda“, že Ježíš nezemřel na kříži! ²⁴⁾

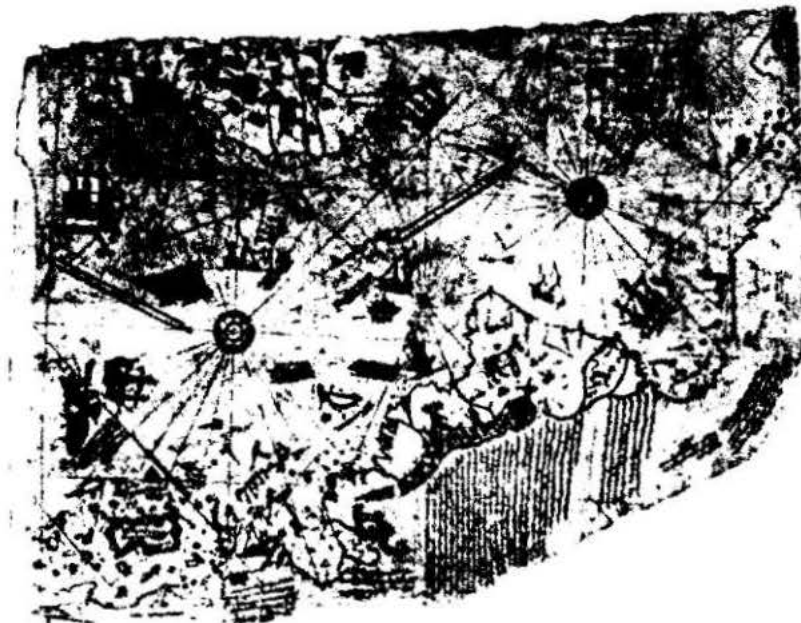
Nový panovník, Balduin II., podporoval skupinu, která si dala jméno „Chudí rytíři Krista a chrámu Šalomounova“ a věnoval jí palác na chrámovém vršku. Nebylo to náhodou! Na základě toho dostala skupina později jméno Templáři. Prvním velmistrem templářského řádu se stal Hugo von Payens.

Konečně, v roce 1119 převezli templáři sarkofágy na horu Mont Chauvel. Podle pokynů, které dostal Bernhard von Clairvaux, tam nad jeskyní postavili pyramidu z kamenů. Zachovala se dodnes, i když vůbec není lehké ji najít a je k ní špatný přístup.

Rytíři uschovali všechny artefakty v pyramidě a započali s jejich studiem. Měli však problém — texty byly napsány neznámým písmem. Později se ukázalo, že toto písmo pocházelo z Atlantidy.

Pochybuji, že tyto sarkofágy jsou ta Archa úmluvy, o které se píše ve Starém zákoně. Tam se uvádí jeden objekt, který Hebrejci s sebou přenášeli. Templáři byli ale přesvědčeni, že Archu úmluvy objevili oni.

Když se nyní budeme zabývat obsahem sarkofágů, bude řeč jen o atlantských spisech, neboť ve skutečnosti jde o ně.

Obr. 47: Mapa Pirina Reise z roku 1513. Je na ní množství detailů, které prý tehdy ještě nebyly známy - například Antarktida bez ledu. Mapa je jemně deformována, jako kdyby šlo o snímek z výšky. Kartograf udává, že byla sestavena z 20 jiných starších map, které pocházejí z dob Alexandra Velikého (=nar. v roce 356 před Kristem) a je na nich celá zeměkoule. Mezi Ohňovou zemí a Antarktidou je pevninový most. Naposledy existovalo toto propojení před 11000 lety. Kdo je původním autorem této mapy?

Někteří historici se domnívají, že sarkofágy byly dříve ukryty v Egyptě, možná v Gíze, ale důkazy pro to nejsou. Předpokládá se, že Hebrejci jich odtud převezli do Jeruzaléma a nedokázali je rozluštit.

Mezi nálezy byly i mapy. Jedna kopie map se později objevila v Cařihradě (=Istanbul). Tato senzační mapa světa Pirinu Reisa zobrazuje kromě Evropy a Afriky i Severní a Jižní Ameriku a Antarktidu, a ta je bez ledovce!

V dalším vidění dostal Bernhard von Clairvaux příkaz, aby se v pyramidě otevřel kosmickému duchovnímu poli (=akašické kronice). V tomto stavu vědomí se mu pak promítly dějiny Stvoření od počátků do konce, pochopil nejen duchovní zákony, ale dokázal i číst atlantské písmo a rozuměl mluvené atlantštině. Teprve tehdy začli atlantské texty chápat i rytíři z jeho doprovodu. Poznání Atlantů je v pyramidálním, univerzálním geometrickém jazyce, což je jistý druh šifrovaného písma. Kdo zná klíč, dokáže rozluštit každické písmeno a slovo v kterémkoliv jazyce v jeho nejhlubším životním významu.

Tak nabyli templáři vědění o plánu stvoření a mechanismu života. Ve spisech byly obsaženy i celé dějiny lidstva, minulost i budoucnost, a jejich výpovědi jsou totožné s Apokalypsou podle Jana. Mluví se v nich o konci naší civilizace. Opět se k tomu vrátíme v kapitole o Novém světovém řádu.

Z atlantských textů se rytíři dozvěděli o kosmických fyzikálních zákonech, které podminily vznik našeho univerza a podle kterých vesmír dodnes funguje. Dočetli se, že reálně existující tvůrce, Bůh, dal podnět ke zrodu všech bytostí (=duší) a stvořil je silou své myšlenky. Našli i odpověď na to, proč jsou všechny duše bohem stvořených bytostí vtěsnány do tělesných schránek a pochopili, že jen takhle se může dokončit myšlenka Stvoření.

Podívejme se na toto tvrzení blíže.

Atlantské spisy tlumočí, že existuje takzvaná prahmota, kosmické duchovní pole, sestávající z nejmenších existujících částíček, takzvaných *mionových* *neutrin* a že bohem

stvořené bytosti se manifestují pomocí těchto částíček.

Na základě fyzikálních zákonitostí se mionové neutrino spájejí do hmotné statické jednotky, kterou dnes nazýváme „duší“.

V každé jednotce „duševních částíček“ (=duši) je obsažen celý životní plán aktuálního života. Kromě toho, v podobě frekvence, kmitočtu, se v každé částíčce holograficky manifestuje informace o všech našich životech, které jsme prožili od počátku existence jako duchovní bytí neboli bytosti ve formách biologického systému. Tvůrce tedy vytvořil člověka, neboli duši, a vybavil ji veškerou myšlenkovou silou, aby mohl tvořit sám, aby byl stvořitelem.

Templáři se kromě toho dozvěděli, že celý vesmír je kompletně vyplněn strukturovanými částicemi bez prázdných prostorů. Tyto částíčky dnes kvantová fyzika klasifikuje jako *elektronová*, *mionová* a *tau neutrino*.

Duchovní pole, pole vědomí, které se jmenuje rovněž éterické pole, akašická kronika, neboli morfogenetické pole, je tvořeno mionovými neutrinami. Síla myšlenky dokáže změnit vibraci těchto částíček tak, že se v nich manifestuje holografický myšlenkový obraz. Všechny částice ve vesmírném duchovním poli jsou vzájemně propojeny a v permanentní interakci. To znamená, že na biologickou strukturu člověka neustále pozitivně nebo negativně vplývá i jeho okolí. To potvrzuje i tezi „starých“ mystiků: „*Všechny věci jsou Jeden, pocházejí z Jednoho a Jeden je ve všem.*“

Mionová neutrino jsou nosičem našich myšlenkových obrazů. Každý myšlenkový obraz, jenž vytvoříme, vyzařuje do vesmírného duchovního pole. Pokud tedy myslíme na něco, co se netýká současnosti a nemůže to tedy vyvolat

ani odezvu v aktuálně existující formě či situaci, zůstane součástí vesmírného duchovního pole. Pak ale působí na lidské bytí, dokud se nematerializuje do nějaké formy nebo nerealizuje v konkrétní životní situaci.

Jednoduše řečeno, templáři se dozvěděli, že síla myšlenky, kterou člověk vytváří myšlenkové formy, je to nejdůležitější, co máme. Lidská myšlenka se kulovitě rozpíná, její frekvence se rozšiřují do celého vesmíru a ovlivňuje tak vše, co se děje ve vesmíru. A proto je člověk, sestávající z molekul a atomů, jejichž základem jsou mionová neutrina, spoluodpovědný za stav této Země.

Helga Hoffmann-Schmidt ve své výjimečné knize *Dědictví Atlantidy* o tom píše:

„Templáři pochopili, že člověk sestává ze systémů. V rámci nich tvoří duchovně-hmotná duše, myšlenková databáze neboli psyché a fyzické tělo, tři oblasti. Bytí, jež je součástí hmotné duše, se v souladu se zákonem rezonance musí inkarnovat pokaždé do nových těl, dokud budou existovat jakékoliv člověkem vytvořené myšlenkové formy, které jsou bez vztahu k realitě přítomnosti v okamžiku jejich tvorby, nebyly tedy realizovány neboli materializovány.

Poznali především to, co již před nimi tvrdili mystikové a mudrci různých epoch a kultur — že všechno pochází z Jednoho a Jeden neboli Jednota je ve všem. Že celý kosmos je dokonale vyplněn nepředstavitelně malými částčkami ve tvaru dvou špicemi se dotýkajících pyramid. Dnešní fyzika tyto částčky duchovního pole vyplňujícího celý vesmír, nazývá mionovými, tauovými a elektronovými neutrinami.

To znamená, že VŠECHNO existující, nezávisle na tom, jak to pojmenujeme, hmotné, materiální, nehmotné, nema-

teriální neboli jemnohmotné, sestává z těchto částček a existuje v nich, je v tomto duchovním poli vzájemně propojeno a v interakci.“ ²⁵⁾

Jasně? Víím, není to snadno pochopitelné. Přečetl jsem tisíc stran těchto atlantských textů a vyjádřím to jednou větou:

Atlantské znalosti prokazují, že člověk vlastní sílu myšlenky a sám je proto tvůrcem. Je nejen součástí STVOŘENÍ ale i částí samotného TVŮRCE!

Podle mě je to nejdůležitější věta této knihy a později se jí budeme věnovat víc. Zamyslete se ještě jednou nad těmito slovy: Jsme nejen součástí STVOŘENÍ ale i částí samotného TVŮRCE! Pak máme moc i všechny předpoklady a prostředky na to, abychom tvořili sami! Což znamená, že duch ovládá hmotu!

Na základě tohoto poznání a znalostí, jak dát myšlence sílu a směr, jak vědomě tvořit, začali templáři tyto síly využívat a plnili tak jim svěřenou roli — vedli lidstvo dle zákona rezonance.

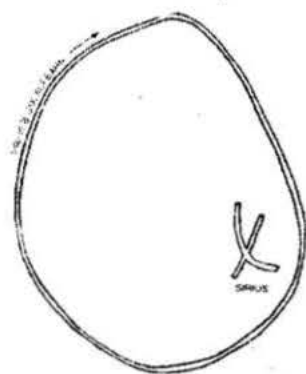
Pyramidu používali jako komunikační centrum. Za určitých podmínek v ní byli, fyzicky nebo duchovně, schopni navazovat kontakty s jinými bytostmi, neboli řečeno jinak, otevřít se duchovnímu poli tak, jak to kdysi prováděli Atlanťané, kteří se to rovněž naučili od jiných bytostí. Vycházím z toho, že k tomu používali i „mechanický komunikační prostředek“, možná nějakou vysílačku či přijímač, s jejichž pomocí komunikovali s cizími bytostmi.

Z atlantských spisů totiž celkem jasně vyplývá, že:

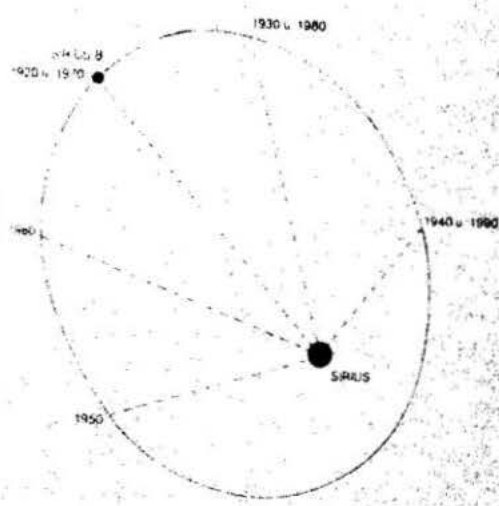
- Atlantské civilizaci předcházely mnohé technicky vysocce vyvinuté kultury, které znaly vesmírné lety. A tak měli i Atlanťan kontakt s mimozemskými civilizacemi.
- V textech se zcela jasně píše, odkud tyto mimozemské civilizace pocházejí — ze Siria!
- Rovněž se v nich mluví o genetickém zásahu Siriánců do lidské struktury k urychlení jejího vývojového procesu.

Zdá se vám to neuvěřitelné a chcete důkazy?

Prosím! Například Dogoni žijící v africkém Mali. Tento kmen už 700 let ví o nepatrné hvězdě Sirius B, obíhající kolem Siria, kterou NASA objevila až v roce 1970 (!), a to jen díky tomu, že vyslala do vesmíru satelitní teleskop! Etnolo-

Obr. 48: Oběžná dráha Siriuse B, jak ji nakreslil příslušník kmene Dogonů. Neumístil planetu do středu, ale blízko jednoho z ohnisek elipsovitého útvaru. Tento detail je Dogonům známý už 700 let! (viz také obr. vpravo)

Obr. 49: Moderní astronomický diagram oběžné dráhy Siriuse B, který zobrazuje jeho polohu v konkrétních letech.

gové dlouho považovali tyto argumenty Dogonů za mýtus. Sirius B je tvořena nejhustší vesmírnou materií a jeden její oběh trvá 50 let.

Později vědci Dogony navštívili a zjišťovali, odkud mají poznatky o existenci této planety. Ti jim vysvětlili, že před 700 lety u nich přistála vesmírná loď. Posádka lodi vyhrabala do země velkou jámu, napustila ji vodou a bytosti, byli to obojživelníci, naskákaly do jezera, připluly k břehu a vyprávěly Dogonům o tajemstvích vesmíru. Podle nich žijí na Siriu dva druhy ras. Rasa obojživelníků a bytosti, kterým dnes říkáme Homo sapiens, které však měřily čtyři metry.

Podobný příběh vyprávějí i Aztékové. Podle nich přistály před mnoha tisíci lety nad jezerem Titikaka vesmírné lodě, vyšly z nich bytosti — napůl ryby napůl lidé —, a naskákaly do jezera. Připluly ke břehu a vyprávěly jim stejný příběh, jaký znají i Dogoni.

Obr. 50: Jan van Helsing po stopách Jana Křtitele. Na fotografii s otcem Ireaneusem v koptském klášteře Svatého Makariuse v Egyptě, kde jsou i pozůstatky Jana Křtitele.

Ted' si vzpomeňte na bádání Muldaševa a na Atlantány meditující v jeskyních — jak vypadali?

Jejich víčka byla uzpůsobená rychlému plavání pod vodou, na rukou a nohou měli blány a nos s ventilovým otvorem podobný nosu delfínů...

Ale možná že Atlantané měli nejen čilé kontakty s obyvateli Siria, ale že naše Země byla v té době siriánskou kolonií? I v textech z oblasti jezera Titikaka se píše, že Virakočové, tak nazývali Inkové bytosti z vesmíru, měli plovoucí blány. Zakladatel peruánského města Cuzco, Manco Capak, měl rovněž plovoucí blány.

Zajímavé, ne?

V atlantských spisech, které přehodnotili Templáři, se ale mluví také o mimozemšťanech, kteří nepřicházeli ze Siria, a byli jiného vzhledu. Píše se tam o událostech a rase z období před Atlantidou, o lemurské době, která se označuje jako Lumanie.

Luminiánci byli vysocí a měli vyvinutou technologii. Vedli však války s obyvateli jiných kontinentů, s potomky předchozích civilizací, kteří je chtěli utlačovat. Když Luminiánci použili na svoji obranu technologie, které jim původně sloužily k získávání energie, roztrhla se zemská kůra a ze země začaly proudit masy lávy, narůstající do ohromné vlny. Horká láva změnila pak poměr zemské tíže a posunuly se magnetické póly. Zahynuli téměř všichni obyvatelé Země. Jen v horách se zachránila část lidí. Další část, a to je zajímavé, evakuovali mimozemšťané.

O těchto bytostech se spisy nalezené v sarkofázích nezmiňují. Můžeme se dočíst, že:

„Lidé, kteří pobývali na mateřských vesmírných lodích cizích bytostí, viděli, že tito mimozemšťané se nepodobali ani na naše stvořitele, ani na nás... a pochopili, že nejsou v univerzu jediní živí tvorové.

Na základě duchovního poznání a zkušeností, že bytosti, které je zachránily, coby Bohové z vesmíru, byly jiné a technologicky na mnohem vyšším stupni, vytvořily kulturu podle zákonů našeho prativůrce, kterému říkaly Bůh.“²⁶⁾

Obr. 51: Kámen pyramidálního tvaru, který byl objeven před třiceti lety v Ekvádoru. Stejná pyramida je na dolarové bankovce (viz obr. 76). Existují prý tři takové kameny. Jeden vlastní rodina Rothschildů, druhý je v muzeu mágů v Bruselu a třetí je kámen na obrázku. Na spodní straně je zobrazeno souhvězdí Orionu a pod ním věta: „Odtud přichází syn Stvořitele.“

Odkud tyto bytosti přicházely? Z Orionu? Nasvědčuje tomu i artefakt, který je archeologům znám v oku (viz obr. 51).

A tak byla Země osídlena znovu. Tuto dobu známe jako atlantskou. Atlantida nebyl jen kontinent, je to označení celé epochy. Nebyla to jen malá část pevniny uprostřed Atlantiku, ale i jiné části Země. No právě civilizace tohoto potopeného ostrovního kontinentu, rozprostírajícího se mezi dnešní Jižní Amerikou a Afrikou, dosáhla nejvyššího stupně vývoje.

Představme si, že jsme v dvanáctém století a před námi sedí dvanáct rytířů a ve světle svíček nebo petrolejových lamp studují prastaré texty kromě jiného o duchovním poli

a mimozemšťanech...

A co se vlastně dozvěděli? Podívejme se na...

TAJNÉ ZNALOSTI TEMPLÁŘŮ

To, co čtete, není výmysl. Jsou to poznatky z textů, které rytíři objevili v sarkofázích. Malou část těchto znalostí zveřejnila Helga Hoffmann-Schmidt po smrti templáře, který spisy spravoval. Je to jeden z pramenů, z kterých jsem v této publikaci čerpal. Druhým zdrojem jsou mé rozhovory s velkopřevorem rakouských templářů a velmistrem jisté zednářské lóže, kteří mají k těmto informacím rovněž přístup.

Templáři tvrdí, že rytíři, kteří byli v roce 1114 zasvěceni, dodnes žijí mezi námi ve svých tělesných schránkách a povedou lidstvo až na konec této evoluční stezky, čímž ve smyslu zákona rezonance „Božský plán dojde naplnění“.

Na rozdíl od mistrů, kteří v meditativním stavu samádhí setrvávají v původním těle, duše templářů své tělesné schránky mění. V angličtině se tento proces výměny těl jmenuje „walk-in“. Uchovávají si tak kompletní původní učení a navíc, v každé epoše disponují aktuálními znalostmi.

Helga Hoffmann-Schmidt o znovunalezení pokladu píše:

„V roce 1946 měl francouzský vědec Roger Lhamoy vidění, ve kterém se mu ukázalo místo, kde je třeba kopat. V Ruine templářského hradu Gisors mezi Paříží a Rouenem, objevil v podzemní síni 19 kamenných sarkofágů Archy úmluvy. Navíc našel 30 rakví (s templářskými spisy), jakož i sochy Ježíše a 12 apoštolů.“

Dříve však, než se mu podařilo truhlice a sarkofágy otevřít, francouzská tajná policie a vojsko celý nález zabavily a prohlásily za státní tajemství.

Po 25 letech byly části spisů předány pěti osobám z různých zemí. Pět, protože za každou jednotlivou oblast našeho bytí — vědu, náboženství, politiku, společnost a hospodářství je zodpovědný jeden hlavní templář.“²⁷⁾

Po smrti templáře, který měl na starosti vědu, Helga Schmidt část poznatků zveřejnila. Dědicem znalostí a spisů se stal i jeden z mých blízkých přátel, profesor fyziky a vynálezce. Dal mi je k dispozici a díky němu jsem měl možnost vidět technologie, ze kterých by se vám rozjiskřily oči. S kolegou vymysleli postup, metodu i přístroj na získávání energie — elektřiny, tepla a světla — přímo z éteru, tedy z pole mionových neutrin.

Od mého přítele, který zesnulého templáře dobře znal, jsem se dozvěděl vzrušující příběhy. V průběhu jedné antarktické expedice narazil tento templář na neznámou civilizaci, která tam přebývá pod zemí. Podobně jako jiní výzkumníci, kteří překročili 77. stupeň zeměpisné šířky, tam zažil napínavé příběhy. V roce 1990 jsem se bavil na toto téma i se synovcem admirála Byrda, a ten mi potvrdil, že jeho strýc se svým spolupilotem Floydem Bennettem přistáli v roce 1947 na severním pólu a objevili tam vchod do podzemního dutého prostoru, kde prý žije několik vysoce vyvinutých civilizací. Najednou však jejich letadlo odtud eskortovaly dva létající talíře, které se pilotům podařilo i nafilmovat.

Vraťme se nyní k templářským textům. Popisují dějiny

Atlantidy a civilizací, které jí předcházely, přičemž pokaždé se odehrálo totéž — lidstvo se vyvíjelo až po jistý vysoký stupeň technického pokroku, který mocipáni nakonec zneužili pro zničení účely. Civilizace degenerovaly a končily ve válkách, které opakovaně vyústily do úplného sebezničení. Texty mluví i o tom, že se momentálně nacházíme ve stejné situaci, a katastrofa se má opakovat, jak to popisuje i biblická Apokalypsa. Atlantské texty nenaznačují, že by zde byla možnost tento vývoj zvrátit, poukazují však na to, že lidské bytosti řídící se srdcem, jasnou myslí a intuicí, přežijí, aby pak vybudovaly „nový svět“. V textech se nelituje rozpad nebo zničení nynější civilizace. Naopak, tento fakt se považuje za vývojový krok pro duše, které zde dnes přebývají ve fyzických tělech. Považuje se to dokonce za nezbytný očištný proces podobně, jako je tomu při očištění těla, nebo dělení zrna od pleve.

Z textů vyplývá, že existuje velký kosmický plán, takzvaný Plán stvoření, matrix neboli kyanotyp Tvůrce, který je tam označován jako projekt Alfa-Omega.

O tomto projektu se „kvůli srozumitelnosti“ z „málo upravených“ originálů dovídáme:

„V těchto spisech najdete světlo pravdy za předpokladu, že jste dospěli k duchovní zralosti a vládnete tolerancí, jejímž prostřednictvím existuje láska ke všem formám bytí.

Podle přání našeho Prativůrce vykládáme ještě jednou pravědomost o vesmírných zákonech a zákonech určujících celé bytí, aby lidská rasa pochopila i rozumem smysl a účel své pozemské existence.

Vykládá se pro blaho lidí, aby znovu poznali, že jejich bytí je vetkané do přirozené hmotné duše, a v souladu s vesmír-

nými zákony je nezničitelné a božského původu.

Pouze když lidé pochopí, že oni sami jsou tvůrci svého okolí a prostředí, a že jako jedno velké společenství bytostí nesou jeden za druhého odpovědnost, jen tehdy mají šanci vrátit se do říše Prativůrce, aby tam žili v světle pravdy a osvobození od hmoty.

Každý má v sobě stejnou a mocnou JÁ-JSEM přítomnost, všemocnou božskou sílu, pomocí níž může všeho dosáhnout. Protože všechno potřebné můžeme tvořit a čerpat přímo, napojením se na síly, na rezervoár vesmíru.

Podmínkou využití této mocné síly, aniž by bylo božím dětem ublíženo, je podřídit se příkazům našeho Prativůrce, neboť jen tehdy může být božská energie, která v prostoru existuje neomezeně, využita bez úhony ve prospěch zduchovnění hmoty.

Alfa-Omega-Projekt existuje od dob, které nejsou uloženy v mysli, a náš Prativůrce jej přenáší z univerza do univerza, aby tak zduchovněl hmotu v prostoru.

My, pozemšťané, jsme také jen částí tohoto velkého „Díla“ a pomáháme silou našich myšlenek spojit energii prostoru s hmotou, aby tak vznikla v sobě uzavřená Jednota. To je smyslem všeho Bytí.“²⁸⁾

Projekt Alfa-Omega je život podle zákonů rezonance. Znamená to, že člověk má pochopit, že sám je tvůrcem a sám vytváří své životní situace ve smyslu „Co zaseješ, to sklídíš!“

Texty nás informují o tom, že zákon rezonance není svévolný zákon, ale je posloupností fyzikálních procesů, které způsobují, že všechno, co si myslíme se i realizuje a materi-

alizuje. A tak je to bez výjimek s každou životní situací, ať už jde o nemoc, nehodu, velký úspěch, podivné lidi kolem nás atd.

Cílem je tedy dokonalé ovládání myšlenek a využití myšlenkové síly jen pro dobro Stvoření — jako láska, která nehodnotí a nesoudí.

Protože však člověk to, co způsobil svými myšlenkovými formami, pozná až potom, když to zakusí jako následek na vlastní kůži, jsme podřízeni zákonu rezonance, abychom se postupně naučili vědomě a láskyplně zacházet s našimi myšlenkami tak, jak to dělal Ježíš.

Nevědomým životem a jednáním si člověk přivolává většinou bolest, na jejímž základě se v opakujících inkarnacích učí s myšlenkami, nejsilnější tvůrčí silou, zacházet. Hlavně na základě bolesti pozná, jak se stát hodným svého vlastního Bytí jako Tvůrce a Bytí jako Boha. Když si uvědomíme, že každý člověk na této planetě v sobě nosí stejnou tvůrčí sílu a jednoho dne i dosáhne téhož cíle — protože všichni podléháme týmž zákonům a procházíme procesem zrání — zjistíme, že hodnotit a soudit druhé, není ve smyslu lásky. A protože je to tak, zachránit se může každý jen sám. Svět změním jen tehdy, když se změním sami. Každý z nás může, v dobrém nebo zlém, udělat něco jen za sebe a jen za to se taky před Tvůrcem i před sebou odpovídá.

Z chaosu musíme vyjít každý sám. Vytvořili jsme ho a uspořádat ho můžeme zase jen my - sebepoznáním, překonáváním se a činy.

Což nás však od této cesty, od nás samých opětovně odvádí? Naše žádostivost a závist. Můžeme říci, že jejich původcem je antipól, antiteze neboli Lucifer. Kořením ve

hře je právě on. Bez provokatéra, pokušitele, který osvětluje naše stinné stránky a umožňuje nám, abychom si je uvědomili, bychom o našich slabostech vůbec nevěděli.

Konečným cílem je tedy vždy všezahrnující láska, láska k sobě samému a celému stvoření. To znamená, že nejprve si musím všimnout vlastních slabostí. Když je znám, je to pro mě výzva, abych na nich pracoval tak dlouho, dokud neodolám opětovným pokušením.

Stvořitel tedy není trestajícím Bohem. Dal nám svobodu vůli a ukázal tak, že není diktátorem zotročujícím své sluhý. Zákon rezonance je nejlepším důkazem toho, že Stvořitel vůči svým tvorům pociťuje lásku, respekt a toleranci. Rozhodnutí, zda chceme být šťastní nebo trpět, ponechává na nás — můžeme (vy)tvořit, co chceme. Neboť vše, co (si) myslíme, jednoho dne pocítíme i na vlastním těle. Říká se, jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá!

Když se nám podaří to, co momentálně prožíváme prostě přijmout, bez hodnocení a posuzování, začínáme žít krok za krokem v ráji. Zní to už tak trochu otřepaně, ale v atlantských spisech se dočteme, že receptem pro dokonalý život je — ŽÍT TEĎ A TADY. Neztrácet se v minulosti a nesníť o budoucnosti, ale začít tam, kde právě jsme. Život a změna — to je teď, v tomhle okamžiku!

Vraťme se však zpět k templářům, kteří se to všechno dozvěděli a zjistili, že člověk přišel kdysi z vesmíru a jednoho dne se tam i vrátí.

Hm, ale nedozvěděli jste se to vy, kdo létáte napříč zeměkoulí, šviháte si to po dálnici 200kilometrovou rychlostí a mobil, internet a hlavně televizor, jsou pro vás samozřej-

mostí — ne, nýbrž naši templáři z poloviny dvanáctého století!

Dozvěděli se o těchto věcech v dobách, kdy neexistovaly hollywoodské science-fiction filmy a jen málokdo uměl psát nebo číst. Většina obyvatel planety si myslela, že Země je plošina. Jen několik rytířů, kteří právě poznali stavbu našeho slunečního systému, objevili prastaré civilizace, vesmírné lodě a cesty. Šílené, ne?

Na jedné straně vedla církev války proti každému, kdo nechtěl přijmout její učení. Právě ti, kteří tyto války vyvolali, najednou viděli, že znalosti, ke kterým se dostali, převrací její všechno naruby!

A že by tyto poznatky jejich objevitele okamžitě přivedly na hranici. Co jim tedy zbývalo, držet je v tajnosti, založit tajný spolek a působit z pozadí?

Založili tedy lóži. Její nejužší kruh tvořili templáři, kteří znali celou pravdu. Všichni ostatní, nepatřící do vnitřního kruhu, se dostali jen k části poznatků. Templáři deklarovali navenek jiná tajemství jako hlavní — tajemství o rodině Ježíše. K tomu se však dostaneme o něco později.

Všimněme si ještě, jaký nevidaný vzestup zažili templáři poté, co přehodnotili Atlantské spisy.

Helga Hoffmann-Schmidt píše:

„Protože templáři se řídili Božími zákony, zákony všehomíra, zakrátko nabyli nesmírné znalosti a materiální bohatství, stali se nejmočnějšími muži světa a byli schopni ovlivňovat osud lidí ve smyslu jejich úkolu.“²⁹⁾

Bernhard von Clairvaux využil svůj vliv a požádal papeže, aby tato malá skupina rytířů obdržela v Jeruzalémě tzv. Pravidlo — ústavu o pravidlech. Konání podle těchto pravidel jim mělo zaručit v církvi stabilní postavení a legitimitu.

Stalo se tak 31. ledna 1128, kdy byl Hugo von Payens pozván k Trojanskému koncilu. Předsedal mu papežský vyslanec kardinál Albano. Sněm tvořili arcibiskupové z Reimsu a Sensu, celkově deset biskupů a několik opatů. Byl mezi nimi i Bernhard von Clairvaux. Žádost templářů přijali a rytíři tak získali oficiální postavení a právo nosit vlastní plášť — který byl v těch dobách ještě čistě bílý — a vytvořit si ústavu. Stali se z nich rytíři a mniši s vlastními zákony a ústavou. A legitimovala je právě církev, která v roce 1307 řád brutálně a krvavě rozbila.

Bohatství a moc templářů

Co se odehrálo potom, je v dějinách jedinečné. Mám na mysli raketový vzestup a stejně rychlý pád mocného templářského řádu.

Po oficiálním ustanovení v roce 1128 jejich moc a bohatství rapidně rostly. Začali je podporovat vlivní představitelé šlechty a ze všech koutů katolických zemí k nim proudily peníze a majetky. Když se Hugo von Payens a André von Mondbard znovu vraceli do Jeruzaléma, nesli si s sebou nejen požehnání papeže (ústavu) a hmotné bohatství, ale také první skupinu, která sestávala z více než stovky šlechticů. V roce 1130 vlastnili velkostatky ve Francii, Anglii, Flandrech, Španělsku, Portugalsku a Skotsku, protože manželka Huga von Payense, Catherine von St. Clair, byla skotská šlechtična. Každopádně, v průběhu několika desetiletí se templáři stali nejmocnější a nejbohatší organizací v Evropě. Ve spolupráci s cisterciány vyrůstaly kláštery a komturství tohoto tajemného spolku jako houby po dešti.

Na vrcholu jejich rozvoje, přibližně mezi lety 1153 a 1170, stál v čele řádu velmistr Bertrand von Blanchefort, a

to bylo vsutku neobvyklé. Pocházel z jedné jihofrancouzské katarské dynastie. Zvláštní je to proto, že templáři byli oficiálně katolickou organizací. Je to stejně nezvyklé, jako kdyby se katolík stal rabínem židovské církve. O čtyřicet let později papežské armády katary téměř zcela vyhubily.

No, templáři měli šťastnou ruku i ve financích. V prvním díle knihy *Banky, chléb a bomby* od autora Štefane Erdmanna se píše:

„Templáři začali jako první poskytovat půjčky a tak byli na Západě i prvními bankéři. Dějiny současného peněžního systému sahají daleko do minulosti, do dob několik staletí před Kristem. Před zavedením peněz převáděli lidé výměnné obchody s potravinami — obilí za obilí nebo obilí za zlato a naopak.“

Rozšířením obchodních cest a dobytými válkami se zvětšil rádius výměny zboží a obchodu. Narůstalo množství zboží, které se transportovalo a přenášelo do větších vzdáleností. Tím rostl i zisk. Naturální systém byl za těchto okolností nepraktický, protože dopravovat velké množství zboží na větší vzdálenosti bylo náročné. Navíc bylo nebezpečné nosit s sebou mnoho zlatých a stříbrných mincí, neboť docházelo k přepadením.

Pro obchodníky bylo proto nejjistější deponovat peněžitou částku odpovídající hodnoty přímo na místě obchodní transakce. Tak vznikly první obchodní pokladny, které uchovávaly a hlídaly majetek obchodníků, zatímco tito byli na cestách. Dokladem o vkladu byla zapečetěná a podepsána stvrzenka, kvitanice, takzvaný -cenný papír-.

Tato praxe otevřela bankéřům skvělé možnosti. Uložený kapitál (=zlaté a stříbrné mince) se u nich hromadil a věři-

telům vystavovali za zlato cenné papíry. Tak začali půjčovat zlato jiných, což se již od počátku rovnalo podvodu, protože za zlato už jednou ručili majitelé.

Netrvalo dlouho a obchodníci vystavovali už jen stvrzenky. Jejich počet v oběhu stále narůstal a obchodníci si ve všech městech vyměňovali kvitance. Vznikaly tak první moderní banky, které žily a těžily z příjmu a výdeje kvitancí. To byl zrod papírových peněz a peníze se pak staly zlatem.³⁰⁾

Tato praxe měla dalekosáhlé následky:

„Najednou se musely všechny výrobky a služby přepočítávat na papírové peníze. Netrvalo dlouho a v oběhu byly jen papírové peníze. Bylo třeba stanovit ceny a odměny za služby. Kolik je hodný svitek hedvábí, prase, sáha dřeva, den práce? Vše se začalo hodnotit a definovat v penězích. Lidé začali být závislí od peněz a tím i od těch, kteří peníze pouštěli do oběhu - od bankéřů.

Mezitím již banky vydávaly směnky, které vůbec nebyly kryty. Příklad: Máme tisíc truhlic zlata v úschově. Dali jsme je do zálohy příjemcům půjčky, ne však ve formě zlata ale jako cenné papíry. Půjčili jsme tedy tisíc truhlic zlata, ale stále ještě máme tisíc truhlic zlata! Tak proč nepokračovat v této hře dál?

Obchodníci a příjemci půjček důvěřovali bankám, věřili, že papír je krytý. Nikdo nemohl dokázat opak, protože zlato kolovalo jen formou kvitancí a přitom se ho nikdo nedotkl. Dnes je tento podvod již dávno uzákoněn. Papírové peníze musí být kryty zlatem jen do jisté procentní výše. Všechny banky tisknou dnes papíry a deklarují je jako jisté obchodní hodnoty. Velká část hodnot vyjádřených sumou peněz, které jsou v oběhu, vůbec neexistuje, a to ani ve formě papírových peněz. Je to jen imaginární hra digitálních čísel v počítačích.

Tato hra s čísly je pouhou iluzí, která může každým okamžikem prasknout jako mýdlová bublina,³¹⁾ píše Armin Risi v knize *Střídání moci na Zemi*.

Templáři a gotika

V době rozkvětu templářů a cisterciánů se rozvinul jedinečný typ architektury — gotika. Ještě dnes hledají a postrádají odborníci jasné přechody neboli mezistupně od romantismu ke gotice.

V letech 1130 a 1260 bylo postaveno kolem osmdesáti chrámů a katedrál fascinující a mystické krásy, například Notre Dame v Paříži, chrám ve Štrasburku, Amiens, Rouenu, Remeši a Chartres. K třem nejznámějším templářským stavbám patří Westminster Abbey v Londýně, Dóm v Kolíně nad Rýnem a v Miláně. Tyto katedrály jsou mistrovskými stavbami s dokonalým využitím principů posvátné geometrie. Jejich návštěvníky udivuje, jak něco takového mohly vytvořit lidské ruce. Tyto chrámy působí tajemně ještě i dnes, stejně tajemný se zdá být i počátek gotické epochy. Náhlé objevení posvátné geometrie na začátku 12. století má pochopitelně svůj původ v atlantských spisech.

„Jiné“ tajemství

Kromě objevu sarkofágů zde bylo ještě další tajemství, o kterém věděli pouze templáři. Šlo o údajně skutečný příběh ukřižování Ježíše, který koloval v Jeruzalémě a ke kterému se prý později objevily i důkazy.

Když Ježíše sňali z kříže, ukryli ho prý apoštolové a dožil se vysokého věku. Podle této interpretace procestoval ještě Indii a Tibet a zemřel ve Francii. Má být pohřben vedle své

tehdejší manželky Marie Magdalény.

To mi v osobním rozhovoru řekl i velkopřevor templářů v Klagenfurtu na podzim roku 2003. Místo, kde by měli být pohřbeni Ježíš a Marie Magdaléna, mi neprozradil, ale sdělil mi, že se tam každý rok setkávají templáři na počest Ježíše.

Je možné, že Marie Magdaléna utekla po ukřižování Ježíše z Palestiny a hledala útočiště v jihofrancouzských židovských koloniích. Hypotéza o Marii, která dodnes nebyla s konečnou platností prokázána, je předmětem sváru mezi přívrženci církve a jejími odpůrci. Pro pravdivost této hypotézy mluví hodně faktů. Brilantní na tomto tajemství je však tvrzení, že Marie nepřišla do Francie sama, ale s dítětem, ba dokonce více dětmi. Existují i tvrzení, že mnohé gotické stavby, zasvěcené Notre Dame „Naší dáme“, „Naší paní“, ve kterých je černá Madona, se tak nenazývají kvůli Marii Matce, ale možná Marii Magdaléně s dítětem Ježíše. Názory templářů, ohledně rodinných poměrů Ježíše, sdíleli i katarí, kteří ohrožovali pozici Vatikánu v 13. a 14. století hlavně v západní Evropě. Zejména pokud šlo o Marii Magdalénu, bylo přesvědčení katarů pro církev velkým nebezpečím. Vatikán se proto rozhodl rázně zakročit. Z pozice katolické církve je proto vojenské tažení proti katarům v průběhu 14. století pochopitelné. Katary i templáře tak stihl stejný osud.

Informace o Ježíšově rodině a nešvary s církví je spojovaly a tak je možné, že se katar stal i templářským velmistrem.

Autoři Michael Baigent, Richard Leigh a Henry Lincoln přišli v jejich společném díle Svatý Grál a jeho dědicové k závěru a hypotéze, že „Ježíšova žena a rodina našli po útěku

z Palestiny útočiště v jedné židovské obci v jižní Galii. V pátém století se tento rod spojil sňatkem s královskou rodinou Franků a založili tak dynastii Merovingů. Církev uzavřela v roce 496 s tímto rodem dohodu, a tak je pravděpodobné, že znala i jeho pravý původ.“³²⁾

Autoři knížky rekonstruovali i rodokmen evropských potomků Ježíše, který sahá až do dnešních dob.

Pád templářů

Historie poskytuje několik informací o pronásledování a pádu templářů. Jedním z hlavních důvodů bylo bezpochyby i jejich nesmírné bohatství, které jim dopomohlo k velké politické moci.

V roce 1187 musela templářská armáda odstoupit Jeruzalém sultánu Saladinovi. Byl to začátek pádu jejich moci.

Německý autor Štefan Erdmann o tom píše:

„Zdá se, že když templáři přišli o Jeruzalém, ztratili i cíl svých politických pohnutek. Úpadek řádu se pak z Palestiny pomalu šířil do Evropy.“

Navzdory ztracené moci však i nadále oplývali bohatstvím a vlivem. V roce 1291 padla jejich pobřežní pevnost Akkon a poslední bašty moci v Palestině, a proto museli uprchnout na Kypr. Novým velmistrem řádu se stal Jacques de Molay. Po jeho příchodu do Paříže se vyostřil konflikt s francouzským králem Filipem IV. Sličným, který kvůli templářům viděl ohroženou svou moc. Na jedné straně měl před nimi velký respekt, protože navzdory tomu, že ztratili i poslední baštu v Outremer, neustále rozšiřovali svou armádu o skvěle vycvičené vojáky. No, zjevně již nevládli takovou údernou silou jako na vrcholu svého rozkvětu.

Templáři měli přes tisíc stanovišť. Největší množství impo-

zančních majetků vlastnili ve Francii a jejich pařížská centrála byla v hlavním městě jakousi autonomní zónou.

V celé zemi probíhaly na příkaz Filipa Sličného tajné přípravy na překvapivý úder, který měl řád rozbít. Pochopitelně že krále zajímaly i majetky templářů, které mohl jejich porážkou získat.³³⁾

Situace se vyostřovala, a proto uložili rytíři nejdůležitější spisy, Atlantské dokumenty, jakož i jiné artefakty, na bezpečném místě. Pak houfně utíkali z Francie do bezpečnějších regionů, jakými byly Portugalsko, Anglie a Skotsko, kde byl vliv Vatikánu menší. Někteří se tam stali členy zednářských lóží, a pracovali pod novou identitou ve prospěch protestantské reformace.

V Portugalsku založili pod jménem Rytíři Krista novou odnož, kterou papež Clemens V. rehabilitoval, a která si pak vydobyla i velkou moc.

Jiní templáři se vydali přes moře. V podvečer 12. října 1307 kotvila jejich flotila osmnácti lodí v přístavu La Rochelle. Na druhý den, pátek 13., když dorazilo na místo královské vojsko, tu už ani jedna z lodí nebyla. Dodnes je záhadou, kde se poděly.

Existují spekulace, že se přeplavili do Nového světa — koneckonců měli přece mapy celé zeměkoule!

Jsou záznamy a důkazy o tom, že někteří templáři se přeplavili do Nového světa, do La Meric. V malém městečku Westford, v Massachusetts poblíž Atlantiku je skála, v níž je vytesána podobizna rytíře. Jeho oblečení se podobá oděvu, jaký nosili templáři. Je překvapující, že na štítě je zobrazena plachetnice a nad ní Slunce, Měsíc a pěticipá hvězda směřující na západ. Zornička, neboli Venuše, měla v manda-

Obr. 52: Jacques de Molay na hranici.

jském jazyce název Meric. Templáři se o této zemi ležící „pod hvězdou Meric“ dozvěděli z nalezených spisů a nazvali ji jednoduše francouzsky La Meric.

Dne 13. října 1307 král oficiálně prohlásil, že templáři jsou poraženi. Pouze ve Francii proběhlo v různých centrech více než tisíc razií najednou a mnoho příslušníků řádu bylo zatčeno. Po několika týdnech se k akcím krále přidala i církev a zatýkala templáře na území celé Evropy a na Kyp-ru.

Obžaloba proti nim zněla: rouhání a kacířství. Prý zapřeli Krista a plivali na kříž. Ačkoli se mnozí počas mučení „přiznali“, je prokázáno, že názory templářů o Ježíši Kristu se s oficiálním církevním míněním vůbec neshodovaly. Ačkoli církev v minulosti řád uznala, templáři hájili jiné názory, než jaké zastávala církev.

Štefan Erdmann píše ve své knize o případu posledního velmistra lóže a „křesťanském“ postoji církve vůči němu. Dne 18. března 1314 nařídil Filip IV. Sličný upálit Jacquese de Molaya spolu s dvěma dalšími templáři. Jacquese de Molay prý vykřikl uprostřed plamenů mocným hlasem směrem k papeži a králi: „*Clemente, ty nespravedlivý soudce, o čtyřicet dnů tě zvu před soudní stolicí Nejvyššího! Filip, tebe zvu o rok! Vekam, Adonai! Pomsta, ó Pane!*“

A skutečně, papež i král zemřeli ve stejném roce! Clementa zmohla měsíc na to infekční nemoc, prý úplavice. Filip také zahynul před uplynutím jednoho roku, ale příčina jeho smrti dodnes není známa.

V souvislosti s těmito událostmi vyvstává otázka...

KDO BYL NOSTRADAMUS?

Nejslavnějším jasnovidcem dějin je bez pochyb Francouz Nostradamus. Nebyl eremitem, neboli podivínem, jak si mnozí myslí, ale slavným lékařem svých dob.

Podívejme se ve zkratce na jeho život.

Michel de Notre Dame, tak znělo jeho civilní jméno, se narodil 14. prosince v Sain Rémy v rodině židovského notáře. První roky vyrůstal u dědečka z matčiny strany, Johanne de St. Rémy, který byl osobním lékařem a důvěrníkem krále Reného, knížete z Anjou a titulárního krále Jeruzaléma. Dědeček uvedl vnuka do židovského tajného učení. Po jeho smrti studoval Michel rétoriku a filozofii v Avignonu a později, do roku 1532, medicínu v Montpellieru.

Obr. 53: Michel de Notre Dame (Nostradamus); jasnovidec, lékař a astrolog. Žil v letech 1503 až 1566 a patří k nejvýznamnějším prorokům Západu.

Oženil se s bohatou vdovou Annou Gemellaovou a jako lékař začal praktikovat v Salone, v Provence. V roce 1555 uveřejnil hlavní část svých proroctví. Zbytek těchto vizí vydal po smrti Nostradama v roce 1566 jeho žák, Jean de Chavigny. Je třeba zdůraznit, že mezi lety 1532 a 1549 Nostradamus déle pobýval v opatství Orval v Lotrinsku a v klášteře Chambéry. Orval bylo sesterským opatstvím kláštera svatého Bernharda, Bernharda von Clairvaux. Gérard de Sede, který se zabývá

dílem Nostradama, tvrdí, že během pobytu v Orvalu byl Nostradamus zasvěcen do hrozného tajemství. Podle Gérarda de Sede podléhal od této doby přísně organizované tajné společnosti „PRIEURE de Sion“, nástupkyni templářského řádu. Když se přikloníme k tomu, co tvrdí Gérard de Sede, je pravděpodobné, že byl Nostradamus zasvěcen do templářských tajemství, do atlantského dědictví. Ve svých spisech se zmiňuje také o výjevu obyvatel Atlantidy a jejich způsobu života. Pokud Nostradamus o atlantském tajemství věděl, nabízí se také otázka, zda k těmto znalostem neměli přístup i jiní?

Co si myslíte vy? Jsou tyto znalosti navždy ztraceny nebo si je snad přivlastnila skupinka osob, aby tak získala ještě větší moc, než jakou měli svého času templáři?

No ptejme se dál...

CO SE STALO S TEMPLÁŘI A ATLANTSKÝMI SPISY?

Abychom poodhalili roušku tohoto tajemství, vydejme se na cestu časem. Vraťme se zpět o tisíc let. A co vidíme? Žádná elektrina, žádné asfaltované ulice a pochopitelně ani auta a letadla. Po prašných cestách drkotají koňská či kravská spřežení, lidé si vodu ohřívají na ohni, není tu ani pohodlí moderních splachovacích toalet, ani mobilní telefony. Jen málokdo má přístup ke vzdělání. A knihy? Když si je může někdo vůbec dovolit, jsou psány v latině a pojednávají o zcela jiných tématech než knížky dnešní.

I v těchto dobách podniká pár jednotlivců daleké cesty a přicházejí tak k zajímavým poznatkům. Je třeba si uvědomit i to, že s jinak smýšlejícími se tehdy nezacházelo právě v rukavičkách. Šup — a již se šiška skutálela... Jsme totiž v dobách inkvizice a pálení čarodějnic.

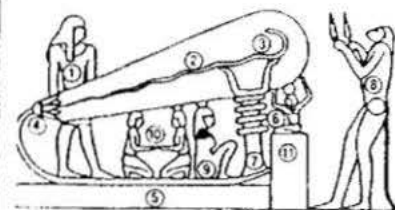
Již tehdy existovaly mužské spolky, takzvané tajné lóže, zednářské lóže a kluby. Scházeli se v nich vzdělání a zcestovalí příslušníci „silného“ pohlaví a diskutovali o názorech, které se odlišovaly od těch všeobecně uznávaných. Byli to lékaři, učitelé, farmaceuti, vojenští hodnostáři, zástupci různých křesťanských řádů jako františkáni nebo dominiškáni, bankéři, archeologové, fyzici a chemici, vynálezci i obchodníci. Vyměňovali si zkušenosti a to, o čem se zde hovořilo, nebylo v žádném případě určeno veřejnosti. Byly to poznatky, které byly v těch dobách kacířské, neboť neodpovídaly platným názorům na dějiny, náboženství či politiku.

Archeologové tak například přinesli i informace o pyramidách, které byly zcela jiné než převládající mínění o světových civilizacích. Nebo to byly nálezy v Stonehenge v jižní Anglii a atlantské artefakty, nalezené nedaleko známých kamenných seskupení.

V karpatských dolech se našly tabulky a nářadí, dnes bychom je nazvali přístroje, kterými byly v horách vytvořeny obrovské chodby a štoly. A z Egypta přinesli první archeologové svitky, ve kterých se hovoří o naší sluneční soustavě a tajné, takzvané posvátné geometrii. Už jen poznatky o slunečním systému a fakt, že Země je koule, znamenaly v těch dobách jistou smrt. Zem byla jednoduše plochá a hotovo. Podobné znalosti a fakta proto nesměly proniknout na veřejnost.

Obr. 54 a 55: Prastaré přístroje se našly na různých místech. Zde je například prehistorický počítač z Antikythery. Našli ho v roce 1901 řečtí potápěči. American Philosophical Society definovala tento několik tisíc let starý artefakt jako diferenciální mechanismus se složitou technikou ozubených kol.

1. Priester 2. orientierte Dämpfer 3. elektrische Entladung (Schlange)
4. Bienenfaskung (Lotos) 5. kabelartiger Strang (Lotosstengel)
6. Luftgott 7. Luxator (Died-Priester) 8. Lichtbringer Thor mit Messer
9. Ausdruck für -Spannung- 10. entgegengesetzte Spannung

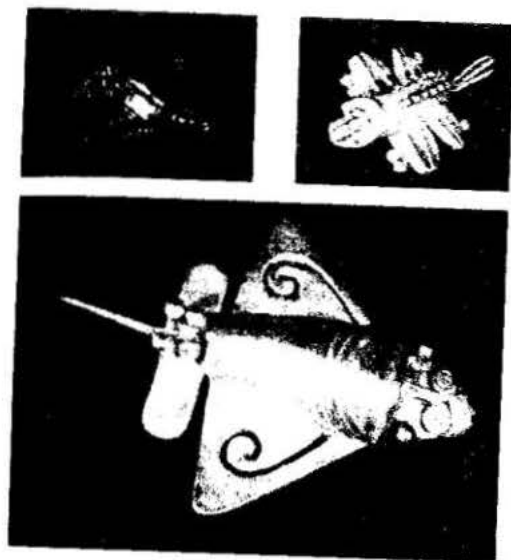
Obr. 56, 57, 58 a 59: Na jednom z reliéfů chrámu Hathor v Dendéře je vidět něco, co se podobá žárovce. Zkonstruoval ji Richard Habeck na základě popisu v egyptských textech, nalezených v chrámu. Ukázalo se však, že se nejedná o žárovku. V jejím nitru, ve vakuu, dochází k elektrickému výboji, respektive k přeskočení výboje a vzniku oblouku. Pod tlakem cca 40 torrů se světelná nit vine od jedné kovové části (elektroda) k druhé, jak je to vidět na reliéfu.

Obr. 60 a 61: 2000 let stará baterka! Tyto galvanizační elementy byly vykopány v roce 1936 poblíž Bagdádu. V roce 1978 byl v Roemer-Pelizeovom muzeu v německém Hildesheimu proveden experiment. Ředitel muzea s chemotechnikem

od firmy Bosch ve společném pokusu zjistili, že tyto „kulturní předměty“ jsou vlastně součástky na výrobu elektřiny a ještě i dnes produkují napětí o síle 0,5 Voltů.

Obr. 62, 63 a 64: Letadélka vyrobená ze zlata pocházejí z Kolumbie. Archeologové je považují za hmyz nebo ptáky. Prohlíželi si je však i leteční inženýři a podle nich se takové moderní aerodynamické konstrukční elementy v přírodě nevyskytují. V roce 1995 německý pilot a konstruktor Peter Belting vyrobil podle nich letadla velká asi jeden metr. Tato překročila všechna očekávání - start, přistávání, rolování, looping. Vše dovedla, bez jakýchkoliv aerodynamických nedostatků.

Jsme teď přibližně v roce 1300. Dozvěděli jsme se o tajemstvích a moci templářů i o jejich pádu. Část z nich se zachránila útekem do sousedních zemí. Jak jsme již vzpomenu, založili si tam nové templářské sdružení, a část se včlenila do existujících zednářských spolků.

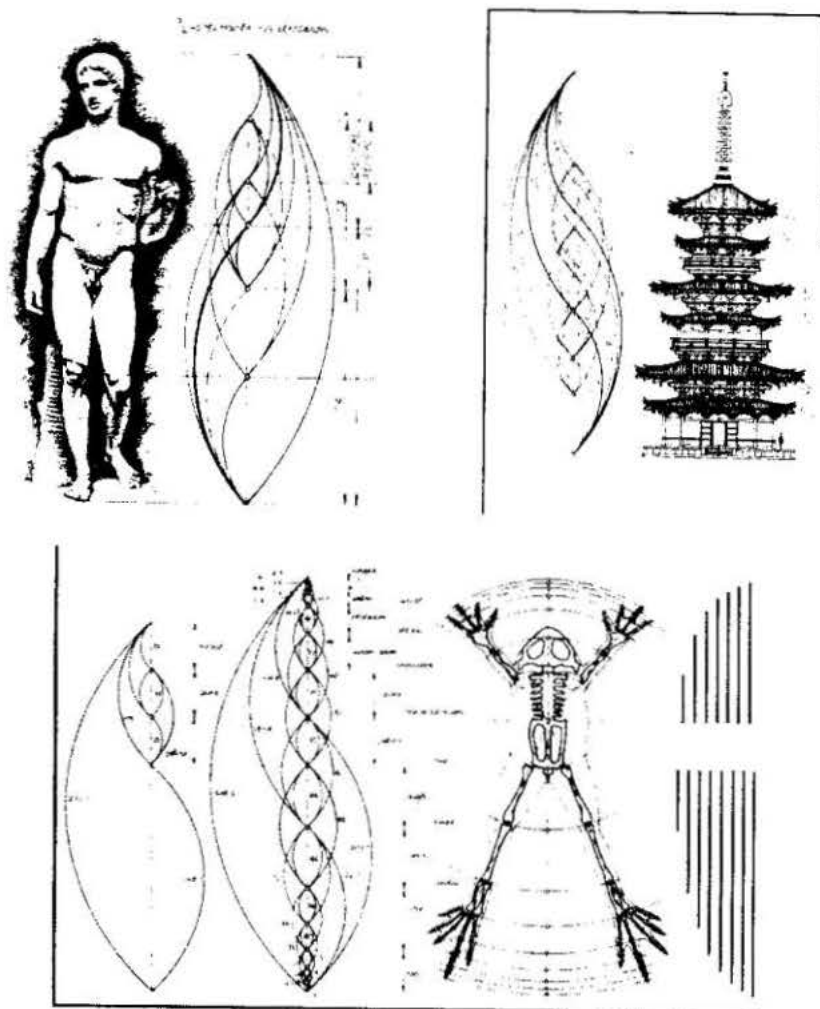
Tak se dostala část atlantských znalostí do rukou osob se značným vlivem. Zednáři se tedy dozvěděli i o posvátné geometrii, neboť Atlantské texty mají základ hlavně v geometrii.

Leonardo da Vinci, malíř, sochař, přírodovědec a vynálezce byl rovněž jed-

Obr. 65

ním z těch, kteří čerpali z těchto znalostí. Většina jeho vynálezů existuje jen ve formě návrhů a skic. Zde se naskytá otázka — odkud měl Leonardo tyto znalosti?

Obr. 65, 66, 67 a 68: Příklady posvátné geometrie: Číslo π v přírodě (kostra žáby), v umění (řecká socha) a v architektuře (japonský chrám).

Zednáři znali stavbu DNS, atlantskou kulturu a dozvěděli se i o existenci jiných vesmírných civilizací. Hm, a co se týče Abrahama, Mojžíše, Mohameda a Ježíše, dozvěděli se i to, že se neudálo všechno tak, jak se o tom psalo ve spisech přístupných veřejnosti.

A tak se ze zednářů stali nepřátelé státu a církve a názory si proto vyměňovali jen uvnitř vlastních spolků.

Dále budeme sledovat dva aspekty:

1. Zednáři se dostali prostřednictvím templářů nejen k významným poznatkům o zeměkouli, stavbě kosmu a technickým přístrojům, ale především k poznání o síle myšlenky, tedy technikám, jak manifestovat svá přání a uskutečňovat projekty, které by se „normálnímu smrtelníkovi“ nikdy nepodařily, protože neznal skryté mechanismy života.
2. Poznání o tom, že lidstvo bylo kdysi „oplovněno“ z vesmíru a do vesmíru se jednou i vrátí.

A tak je napadlo toto řešení: Předpokládejme, že návštěvníci z vesmíru — ať už ze Siria, Orionu, Aldebaranu nebo dokonce z planety Nibiru, jednou přistanou na Zemi. Co pak uděláme? No, především — co udělají oni? Kdyby sem zavítali, vylodili by se možná v Číně nebo jinde, v království X nebo hrabství Y? Neměl by pak každý člověk zájem využít kontakt s výše vyvinutou civilizací pro sebe?

Vymysleli si proto plán, který považovali za prospěšný pro celé lidstvo. Šlo o to, jak připravit obyvatelstvo Země na den X. Jednoduše řečeno — jak dosáhnout toho, aby svět nerozdělovaly náboženství ani války.

Výsledným řešením byla myšlenka jedné světovlády. Tato instituce by se pak spojila s cizími civilizacemi a zajistila se Zemí „normální“ komunikaci. Vypracovali proto plán, podle kterého mohli uměle vyvolanými revolucemi a intrikami zbavit moci královské rodiny a existující vlády a vytvořit nakonec to, co dnes nazýváme Nový světový řád.

Začalo to všechno dobře. V těch dobách byli členy lóží mnozí moudří a učení muži, politici a dokonce monarchové a prezidenti a všechny spojoval společný cíl.

Ve struktuře lóží však nastala změna. Vznikl nový spolek, který vešel do dějin jako Řád bavorských iluminátů. Z pověření Rothschildské banky - podle Ayn Randové, milenky Rothschilda - jej v roce 1770 založil Adam Weishaupt. Tato lóže vytvořila nové hierarchické stupně a naverbovala do svých řad vyšší zednáře. Přilákala je domnělými novými

Obr. 69: Skica hlavy starce. Profil je geometricky rozložen do čtverců. Některé s proporcemi zlatého řezu.

Obr. 70: Leonardo da Vinci

poznatky a příslibem větší moci. Jejich plán byl však ďábelský (dostaneme se k tomu za chvíli). Část templářských znalostí, dokumentů a artefaktů pocházejících ze sarkofágů padlo do rukou iluminátů. Mechanizmy fungování života, cílené použití síly myšlenky, jsou účinné nezávisle na tom, zda se použijí konstruktivně nebo destruktivně. Dnes tomu říkáme bílá a černá magie. Obě používají tytéž mechanismy a zákony, odlišné jsou jen pohnutky.

Z templářských spisů se ilumináti dozvěděli i o oblastech na Zemi s velkými zásobami nerostných surovin a okamžitě začali s těžbou. Výsledek všichni známe. Majitelé těchto monopolů dnes rezidují na Wall Street a v City of London; v Londýnském finančním distriktu, který se označuje také jako „nejbohatší čtvereční míle na světě“ a je jakýmsi autonomním státem, podobně jako Vatikán.

Pokud vám není zcela jasné, koho nebo co mám na mysli, vyjádří to slova německého sociálně demokratického politika Oskara Lafontaine: „Světovou politiku řídí impérium vysokých finančníků.“

A teď si vzpomeňte na výpověď ze začátku knihy — vládní stav, kdy se tajné nebo utajované vědomosti stávají zbraní. Na jedné straně jsou utajované před veřejností, ale na druhé straně je „někteří“ den co den využívají k dosažení svých cílů.

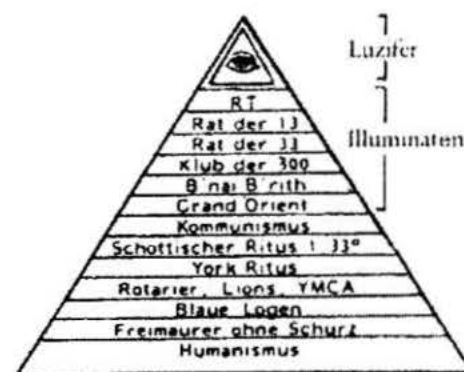
Jistě se nyní chcete dozvědět, kdo jsou ilumináti a jaké mají cíle. Vstupme tedy ještě jednou do pokřiveného světa moderních tajných spolků a mezi mocné této Země a podívejme se, co nás a naši planetu čeká v příštích letech...

NOVÝ SVĚTOVÝ ŘÁD

V prvních svých knihách o tajných spolcích jsem detailně vysvětlil okolnosti vzniku plánu Nového světového řádu a kdo jsou jeho představitelé. Na základě soudního zákazu však tyto knihy nejsou v německy mluvících krajinách na trhu dostupné.

Nyní si shrneme to nejpodstatnější.

Pro čitatele, jež se těmito tématy dosud nezabývali, načrtnu složení takové lože. Obecně má lože strukturu cibule, což znamená, že nejužší vnitřní kruh tvoří osoby disponující kompletní informací nebo informacemi. Kolem nich je další kruh, neboli „stupeň“, který již nevládne všemi poznatky, ale má jich více než další. Dá se to znázornit i jako pyramida. Na jejím vrcholu jsou ti, kteří vědí všechno o všem a všech a dalšímu stupni pod nimi zprostředkují jen

Obr. 71 a 72: Vlevo vidíme pyramidu iluminátů s jednotlivými stupni, jako je vysvětluje Gary Allen. Vpravo je podobizna Adama Weishaupta, zakladatele bavorského řádu iluminátů.

to, co sami považují za vhodné.

Bavorský řád iluminátů se orientoval na zednářské lóže, které vlastnily templářské spisy. Chtěl k nim získat přístup, aby do svého spolku přitáhl jejich mocné představitele.

Zdá se vám to zcestné? Přečtěme si dopis tehdejšího velmistra zednářské lóže skotského ritu a zakladatele Ku Klux Klanu Alberta Pikeho (1809-1895), adresovaného Giuseppe Mazzinimu, vůdci bavorských iluminátů. Pike byl velmistrem černé magie, odborník na šestnáct starověkých jazyků a vyznavač Lucifera:

„Musíme všem sdružením dovolit působit v jejich vlastních systémech, s jejich centrálními organizacemi a různými způsoby korespondence mezi vysokými stupni stejného ritu, v stejných organizačních formách jako doposud. No, musíme vytvořit nad-ritus, který zůstane v tajnosti a do kterého budeme dle vlastní volby povolávat zedníky vysokých stupňů. Vzhledem k spoluobčanům se tito muži musí zavázat slibem nejprísnějšího uchování tajemství. Prostřednictvím tohoto nejvyššího ritu budeme vládnout nad celým svobodným zednářstvím. Bude to nadnárodní centrála o to mocnější, že její vedení zůstane neznámé.“ ³⁴⁾

Obr. 73: Giuseppe Mazzini

Zajímavé, že? Všimněme si i toho v jakém duchu se mělo nést nové zednářství. O tom vypovídá jiný dopis Alberta Pikeho, datovaný 15. srpna 1871, který byl před několika lety vystaven v britském národním muzeu. Poskytuje představu o duchovním a myšlenkovém světě pisatele:

„Do světa vypustíme nihilisty a ateis-

ty, vyprovokujeme ohromný společenský rozvrat, který v celé své nahotě a hrůze ukáže národu dopad absolutního ateismu, původce krutosti a nejkrvavějších nepokojů. Tak budou občané donuceni bránit se proti této menšině revolucionářů a vymýtit tyto ničitele civilizace. Většina občanů - pobožní, jací jsou - bude zklamaná křesťanstvím a dezorientovaně bude hledat nové ideály. Nebudou však vědět, koho nebo co mají vzývat. A tehdy je lidstvo zralé přijmout jasné světlo čistého luciferského učení, které se konečně vynese i na veřejnost a jeho doktrína se vyhlásí na celém světě. Bezprostředně bude navazovat na obecné zpátečnické hnutí, které se zrodí ze současně probíhajícího rozpadu křesťanství a ateismu.“

Dále se v dopise píše: *„...masám musíme zprostředkovat, že si Boha ctíme, ale našeho Boha uctíváme bez pověr. Vám, vysokým generálním instruktorům říkáme, co je třeba bratrům 32., 31. a 30. stupně opakovat: zednické náboženství musíme my, zasvěcenci nejvyšších stupňů, uchovat v čistotě luciferské doktríny... Lucifer je Bůh. Naneštěstí je Bůh i Adonai. Protože podle věčného zákona neexistuje světlo bez stínu, krása bez ošklivosti, bílé bez černého. Absolutno může existovat pouze v podobě dvou božstev: tma slouží světlu jako pozadí...“* ³⁵⁾

Bohužel plán Mazzaniho a Pikeho měl úspěch a Luciferův duch se velmi rychle zakořenil na nejvyšších stupních lóží, které předtím bojovaly ve jménu Krista. Nižší stupně nevěděly o ničem.

Nebylo to ale všechno. V témže roce tito dva pánové sesnovali plán, jak se prostřednictvím tří celosvětových válek chopí světové moci. A tak jako další krok k „Novému světovému řádu“ (No-

Obr. 74: Albert Pike

vus Ordo Seclorum) zinscenovali první světovou válku. Bavorský řád iluminátů pak získal moc nad carským Ruskem. Ve smyslu iluminátských cílů bylo Rusko použito jako obětní beránek v roli „nepřítele“.

Druhou světovou válku měly vyvolat záměrně manipulované názorové rozdíly mezi německými nacionalisty a politickými sionisty. Následně se měl rozšířit vliv Ruska a založit stát Izrael.

Příčinou třetí světové války mají být úmyslně podporovány názorové neshody mezi Araby a sionisty. V plánu je rozšíření tohoto konfliktu na celém světě.

Části třetí světové války má být i vyprovokovaný konflikt nihilistů a ateistů, aby tak nastaly sociální převraty dosud nevídané bestiality a brutality. Na místo rozvráceného křesťanství a ateismu chtějí uvést pravou luciferskou doktrínu a jednou ranou se tím zbavit dvou much...

Pokud jde o první dvě války, jistě souhlasíte, že plán se zdařil. A co se týče třetí, kdokoli a kdekoli se prostřednictvím televizních stanic CNN, N-tv live a jiných může přesvědčit, jak jsou cíleně a uměle vyvolávány konflikty v ohniscích nepokojů — v Iráku, Izraeli a Palestině.

Zdá se vám, že přeháním? Co řeknete na komentář Wesleya Clarka, bývalého velitele ozbrojených sil NATO, který přesvědčivě pronesl:

„Varuji Evropany! Ať si nemyslí, pokud budou ohroženy naše zájmy, že USA budou mít v rámci Nového světového řádu zábrany militaristicky intervenovat i v Evropě - a sice všemi prostředky, včetně atomových zbraní. Obecnou snahou USA je ponechat většinu zemí v chudobě, s korupcemi, ale

*poslušnými vládami. Vycházím z předpokladu, že USA budou intervenovat i v západní Evropě, ačkoliv se to některým může v současnosti zdát absurdní. Spojené Státy by nestrpěly, aby se Evropa stala na delší dobu nukleární nebo hospodářskou velmocí!“*³⁶⁾

Některé cíle řádu iluminátů se dostaly na veřejnost v roce 1785, kdy na cestě z Frankfurtu do Paříže udeřil do kurýra bavorských iluminátů blesk a část spisů, které přenášel, padla do „nepovoláných“ rukou. Kromě jiného se v nich píše:

„...masy se dle vůle iluminátů budou usměrňovat kontrolou tisku...

Je třeba až do krajnosti podporovat všechny špatné lidské zvyky, slabosti, vášně a chyby...

Navykneme národy na to, aby zdání považovaly za skutečnost, aby se spokojily s povrchním, hnaly se za zábavou a unavily se v nekončící závislosti hledáním něčeho nového...

Je třeba provokovat v Evropě osobnostní a národnostní protiklady, rasovou a náboženskou nenávist a vytvořit tak nepřekonatelné propasti...

Z řad otrocky podřízených je třeba volit za prezidenty ty, v jejichž minulosti je nějaké černé místo. To z nich udělá vykonavatele příkazů iluminátů. Tak mohou ilumináti měnit smysl zákonů i ústavy...

Díky korupci nejvyšších státních úředníků budou vlády půjčováním si peněz v zahraničí uvrženy do otroctví zadluženosti vůči iluminátům, a státní dluhy tak budou citelně narůstat. Vyvolanými hospodářskými krizemi, když najednou stáhneme z provozu veškeré zlato, vyvoláme kolaps peněžního hospodářství neiluminovaných. Moc peněz musí získat

absolutní nadvládu v obchodě a řemeslech, aby průmyslníci prostřednictvím peněz získali politickou moc...

Tak donutíme národy, aby světovládu nabídly iluminátům. Nová světovláda musí vystupovat jako patron a dobrodinec národů a oni se jí pak podřídí dobrovolně (UNO, pozn. autora). Jestliže se některý stát vzepře, podpoříme vojenský zásah sousedících států. Kdyby se tyto chtěly spojit, bude nutné rozpoutat světovou válku.“³⁷⁾

Všimněme si, kdo jsou dnešní ilumináti a jak je to s Novým světovým řádem. Autor Bob Frissell to formuluje takto:

„Ať jim říkáme skupina Bilderbergerů, tajná vláda, Trilaterální komise, Council of Foreign Relations nebo ilumináti - na jménu nezáleží. Jednoduše - tajnou vládu tvoří nejbohatší lidé světa. Přibližně dva tisíce magnátů již dlouho drží naše takzvané vlády pevně v rukou. Rozhodují o tom, kdo, kdy a kde bude zvolen, rozhodují o tom, kdy a kde se rozpoutá válka. Na celé zeměkouli kontrolují stav potravin, vyvolávají jejich nedostatek a určují inflační politiku jednotlivých měn. To vše je v rukou iluminátů. Přírodním živlům sice nevládnou ale všude tam, kde mohou ve svůj prospěch manipulovat, to dělají.“³⁸⁾

Cílem iluminátů je světová moc. Nazvali to libozvučně — Nový světový řád. Veřejně ho, jakoby náhodou, prohlásil i George Bush senior, přesně 11 let před atentátem na WTC, 11. září 1990.

Součástí Nového řádu je kromě jediného světového náboženství i bezhotovostní platební styk prostřednictvím kreditních karet (tzv. debetních karet). V další fázi má kreditní karty vystřídat podkožně implantovaný čip, který „Velké-

mu bratrovi“ (=Big Brother, jako nazval ilumináty George Orwell) umožní kontrolu a moc nad obyvatelstvem.

Výraz Nový světový řád najdete i na „velké pečeti“ jednodolarovky vpravo nahoře. Nad pyramidou je napsáno „Annual Coeptis“ (=naše dílo je korunováno úspěchem) a pod tím „Novus Ordo Seclorum“ (Nový světový řád). Na nejnižším stupni pyramidy je římská číslice 1776. Oficiálně je to datum založení USA, 1. května 1776. No, ve skutečnosti je americká pečeť pečeti bavorského řádu iluminátů. Adam Weishaupt jej založil v roce 1770 v Ingolstadt a oficiálně

Obr. 75 a 76: Jednodolarová bankovka s pyramidou bavorských iluminátů - porovnejte si ji s pyramidou z Ekvádoru na obrázku č. 51.

byl řád implementován v roce 1776. Třináct stupňů pyramidy znamená třináct stupňů zasvěcení řádu iluminátů a „vševidoucí oko“ na vrcholu je okem Lucifera. Lucifer, nosič světla, je pro členy lóže nosičem a uchovatelem nejvyššího poznání.

Velká pečeť pyramidy s vševidoucím okem, Davidova hvězda nad ohnivým ptákem Fénixem, sestávající z třinácti hvězd, samotný Fénix, státní erb na rubu pečeti a originál vlajky s třinácti hvězdami a třinácti pruhy jsou staré a důležité zednářské symboly. Byly zde použity na podnět Rothschildů. O jejich umístění na bankovce se přičinil Adam

Weishaupt. Symboly však původně pocházejí z Egypta a And. Návrh pyramidy na dolaru je dílem Philippa Rothschilda. To nám prozradila jeho milénka Ayn Rand ve své známé filozofické novele *Atlas Shrugged* (dílo pochází z roku 1957, v USA se někdy považuje za druhou nejvlivnější knihu po Bibli. Dodnes se prodalo více než 20 milionů exemplářů; pozn. překl.).

John Todd, bývalý iluminát, který zemřel v roce 2007, popisuje pyramidu takto:

„Pečeť byla zhotovena v Londýně na objednávku rodiny Rothschildů. Je to luciferská organizace a Rothschildovci stojí na jejím čele. V této organizaci lze potkat zednáře, komunisty a členy jiných sdružení. Organizace je velmi rozšířená. Ide v ní o politiku a peněžnictví a převládá přesvědčení, že je třeba vytvořit jednotnou světovládu. Tato organizace udělá všechno proto, aby nastolila světovládu, přičemž kalkuluje i s třetí světovou válkou. Říkají si -ilumináti-. Toto slovo znamená -světlonosič-... Když se zeptáte vrchního černokněžníka, která černokněžnice je nejmocnější na světě, dostanete odpověď: Ruth Carter Stapleton, sestra bývalého prezidenta Spojených států Jimmyho Cartera. Nevím, jestli je Jimmy Carter zednář. Když je někdo politikem ve Spojených státech, tak je zpravidla i zednářem, neboť tak pronikne do politických kruhů. Wilsonem počínaje, který byl prezidentem během první světové války, nebyl mezi hlavami státu nikdo, kdo by k iluminátům nepatřil. Výjimkou byl Eisenhower, toho však kontrolovali. Na světě je asi pět tisíc lidí, kteří mají o iluminátech hlubší znalosti. Pracují pro ně miliony lidí. Podobně je to i se zednáři. Jen ti, kteří jsou na 33. stupni skotského ritu — vědí. Ostatní ne. Ilumináti vlastní každou velkou společnost produkující benzín, všechny velké zásilkové obchody ve Spo-

jených státech a 905 obchodních domů. Obchodní pokladny Spojených států jsou kompletně napojeny na obrovský počítač v Dallasu (Texas), který je nazýván *The Beast* (=zvíře, bestie). Ten je zase napojen na další dva počítače v Bruselu a Amsterdamu, kterým se také říká *The Beast*.“

Vzpomeňte si na výrok templářů, že plán osudu lidstva se shoduje s tím, co se píše ve zjevení sv. Jana:

„Vtom jsem spatřil, jak z moře vystupuje šelma se sedmi hlavami a deseti rohy; na rozích měla deset korun a na hlavách rouhavé jméno. Šelma, kterou jsem spatřil, byla podobná pardálu, měla medvědí tlapy a tlamu lva. Drak jí dal svou sílu, svůj trůn i velikou moc.

Jedna z jejích hlav vypadala jako smrtelně zraněná, ale smrtelná rána se uzdravila. Celá Země šla užasnuta za tou šelmou a lidé se klaněli draku, který dal té šelmě moc; klaněli se i šelmě se slovy: „Kdo je podobný té šelmě? Kdo s ní může bojovat?“

Dostala ústa, jež vedla pyšné a rouhavé řeči, a byla jí dána moc působit dvaadváct měsíců. Ta ústa otvírala, aby se rouhala Bohu a urážela jeho jméno, jeho stánek i ty, kteří přebývají v nebi. Bylo jí dáno, aby svedla boj se svatými a přemohla je. Dostala moc nad každým kmenem, lidem, jazykem i národem: Budou se jí klanět všichni obyvatelé Země, každý, jehož jméno není od stvoření světa zapsáno v knize života zabitého Beránka.

Má-li někdo uši, slyš:

Kdo má jít do zajetí,
do zajetí půjde.

Kdo má být zabit mečem,
ten mečem padne.

Zde je zapotřebí vytrvalosti a věrnosti svatých...

...Potom jsem spatřil jinou šelmu, jak vystupuje ze země: měla dva rohy jako beránek, ale mluvila jako drak. Ta vykonává všechnu moc té první šelmy před její tváří a působí, že se země i její obyvatelé budou klanět té první šelmě, jejíž smrtelná rána se uzdravila. Dělá veliké divy, působí dokonce i to, aby před zraky lidí sestupoval oheň z nebe na zem. Těmi divy, které jí bylo dáno konat před tváří šelmy, svádí ty, kdo bydlí na zemi. Říká obyvatelům země, aby vytvořili obraz té šelmy, která měla ránu od meče, ale ožila.

Bylo jí dáno, aby obrazu té šelmy vdechla život, takže obraz šelmy začal mluvit a nechal zabít všechny, kdo se mu neklaněli. Všem malým i velkým, bohatým i chudým, svobodným i otrokům nechá dát znamení na pravou ruku nebo na čelo, takže nikdo nebude moci kupovat ani prodávat, nebude-li mít to znamení — jméno šelmy nebo číslo jejího jména.

Zde je zapotřebí moudrosti. Kdo tomu rozumí, ať spočte číslo té šelmy, neboť je to číslo člověka. To číslo je 666.“ (Kapitola 13, verš 1-18)

Jan viděl ve své vizi obrazy (televize, bomby nebo platební karty), kterým v těch dobách neodpovídalo nic existujícího). Proto vše popsal vlastními slovy. „Šelma“ tedy zde není šelmou ale obrazným protikladem „ducha“, je to hmotá, materialismus neboli organizace, která ho zastává.

V textu jsou důležité momenty:

- „Vtom jsem spatřil, jak z moře vystupuje šelma... Drak jí dal svou sílu, svůj trůn i velikou moc... Bylo jí dáno, aby svedla boj se svatými a přemohla je. Dostala moc nad každým kmenem, lidem, jazykem i národem.“

Draka bychom mohli interpretovat jako Lucifera (no, mohla by to být i ještěřčí bytost). První šelmu představují ilumináti (FED banky a Wall Street), jejichž Lucifer je posadil na trůn a vybavil je finanční mocí (viz Starý zákon: 1. Královská, 10. kap., 14: „Byla pak váha toho zlata, kteréž přicházelo Šalomounovi na každý rok, šest set šedesáte šest centnéřů zlata“). Ne náhodou vyháněl Ježíš z chrámu lichváře a zdůvodnil to i slovy: „Váš otec je ďábel a vy chcete plnit touhy svého otce...“

Domnívám se, že ne všichni víte, jaký rozdíl je mezi FED, centrální bankou Spojených států a centrálními bankami jiných států. Krátce to objasním:

Koncem 19. století nastartovaly banky, kontrolované Rothschildovským impériem, velkou kampaň, cílem které byla snaha o kontrolu hospodářství Spojených států. Evropská větev Rothschildů tehdy financovala banku JP Morgan & Co., Khun Loeb & Co., John D. Rockefeller Standard Oil Co., železniční společnost Edward Harrimans a ocelárny Andrex Carnegie. Toto propojení bylo v těch dobách více než jen jedním opěrným pilířem ekonomiky Spojených států. Kolem roku 1900 vyslali Rothschildové do USA svého agenta Paula Warburga a spustili kampaň za vytvoření americké *Federal Reserve Bank* (ve zkratce FED), soukromé centrální banky.

Jacob Schiff v roce 1907 v New Yorkské obchodní komoře prohlásil: „Když se nám nepodaří vytvořit centrální banku, která by měla dostatečnou kontrolu nad předáváním a získáváním úvěrů, pak zažije tato země nejostřejší a nejhlubší finanční chaos svých dějin.“

Jak bylo řečeno, tak se i stalo. Spojené státy zachvátila měnová krize, která způsobila paniku na burzách a zruinovala desítky tisíc lidí. Panika na new yorské burze přinesla Rothschildům kromě mnoho miliard US-dolarů i úspěch, o který usilovali. Krizi využili jako argument k založení centrální banky, která měla údajně podobným situacím zamezit. Paul Warburg pak před bankovním a měnovým výborem řekl: „První, co mě v průběhu krize napadlo, bylo, že potřebujeme celonárodní clearing-banku (=centrální banku)...“

Konečná verze rozhodnutí o zavedení FED vznikla v domě JP Morgana na Jekyll Island v Georgii. Založení FED v roce 1913 umožnilo bankérům upevnit ve Spojených státech svou finanční moc. Předsedou představenstva FED se stal Paul Warburg. Když padlo rozhodnutí, že FED bude založena, byl do Ústavy Spojených států vložen dodatečný článek, v pořadí šestnáctý, který oprávnil kongres zdaňováním osobních příjmů občanů Spojených států. Poprvé v dějinách USA musel každý občan platit daň z osobních příjmů. Vláda pak už nesměla tisknout vlastní peníze a veškeré své aktivity financovala z daňových příjmů. Nejdůležitějšími majiteli akcií nové centrální banky byly:

1. Banky Rothschildů v Londýně a Paříži
2. Lazard Brothers v Paříži
3. Israel Moses Seif Bank v Itálii
4. Warburg Bank v Amsterdamu a Hamburku
5. Lehmann Bank v New Yorku
6. Khun Loeb & Co. Bank v New Yorku
7. Rockefellers Chase Manhattan Bank v New Yorku
8. Goldman Sachs Bank v New Yorku

Nově založená centrální americká banka, FEDERAL RESERVE BANK (FED), měla již tehdy takovou finanční moc, že ji jeden z kongresmanů Charles Lindbergh označil jako „neviditelnou vládu“.

Jak vlastně funguje FED? „Federální výbor pro otevřený trh“ při FED produkuje dolarové bankovky (Federal Reserve Notes). Tyto bankovky pak půjčuje americké vládě a dostává od ní jako „jistotu“ státní obligace (=dluhopisy). Tyto jsou uloženy v bankách patřících FED a ročně se zúčují. V roce 1992 dosahovala hodnota těchto obligací asi 5000 000 000 000 (pět miliard) dolarů. Úroky tak narůstají a američtí daňoví poplatníci musí splácet stále více a více peněz. Celý tento majetek získala FED tím, že půjčuje vládě Spojených států peníze a inkasuje za ně vysoké úroky, přičemž sama platí pouze za barvu a tisk bankovek. Zní to neuvěřitelně, ale je to tak!

Americký bojovník za lidská práva Daniel Doyle Benham musel mít v sobě řádnou dávku drzosti, když v roce 2002 zavolal do FEDu v San Francisku a vedl s Ronem Supinskim z oddělení pro informace veřejnosti (Public Information Department) více než informativní rozhovor, který zde cituji (OT = otázky Daniela Doyle Benhamy, OD = odpovědi Rona Supinského, FED = Federal Reserve Bank = Centrální banka USA):

OT: Pane Supinski, patří FEDERAL RESERVE SYSTEM mé zemi?

OD: Jsme jedním z vládních pracovišť.

OT: Na to jsem se neptal. Patří mé zemi?

OD: Je to jedno z vládních pracovišť vytvořených kongresem.

OT: Je FED podnikem?

OD: Ano.

OT: Vlastní moje vláda nějaké akcie z portfolia FED?

OD: Ne, akcie vlastní podílnické banky.

OT: Jsou (tyto) podílnické banky soukromé společnosti?

OD: Ano.

OT: Jsou bankovky centrální banky (FED) něčím kryté?

OD: Ano, majetkem FED, hlavně však tím, že kongres má moc ukládat občanům daně.

OT: Řekl jste — mocí, umožňující vybírat daně-? Je to to, čím jsou kryté bankovky FED?

OD: Ano.

OT: Jaké je celkové jmění FED?

OD: San Francisco Bank vlastní v aktivech 36 miliard dolarů.

OT: Co je součástí těchto aktiv?

OD: Zlato, samotná FED a vládní záruky.

OT: Co uvádíte ve vašich účetních knihách? Jakou hodnotu má zlato FED v přepočtu za unci (oz)?

OD: Tuto informaci nemám, ale San Francisco Bank má 1,6 miliard ve zlatě.

OT: Chcete tím říct, že banka samotná, FED San Francisco, vlastní 1,6 miliardy dolarů ve zlatě a saldem tohoto majetku

jsou vládní záruky?

OD: Ano.

OT: Odkud bere FED bankovky?

OD: K tomu je autorizovaná státní pokladna.

OT: Kolik platí za desetidolarovou bankovku?

OD: Padesát až sedmdesát centů.

OT: Kolik platíte za 100dolarovou bankovku?

OD: Totéž — od padesáti do sedmdesáti centů.

OT: Vyměnit pouhých padesát centů za 100 dolarů, to je enormní zisk, ne?

OD: Ano.

OT: Podle údajů americké státní pokladny platí FED za nominální hodnotu 1 000 dolarů 20,6 dolaru, tedy dva, nebo něco více než dva centy za 100dolarovou fakturu. Je to tak?

OD: Ano, přibližně.

OT: Nepoužívá FED své bankovky, přičemž stojí každá dva centy, na koupi dluhopisů od americké vlády?

OD: Ano, ale je toho víc.

OT: V podstatě je to ale to, co probíhá?

OD: Ano, v zásadě je to tak.

OT: Kolik bankovek z FED je v oběhu?

OD: 263 miliard, my však můžeme podat vyúčtování jen o

několika procentech.

OT: Kde jsou „ostatní“ bankovky?

OD: „Pohřbené“ v matracích lidí, a v „podsvětí“ jako ilegální drogové peníze.

OT: Odkdy se splácejí dluhy v bankovkách z FEDu? Jak a kdy se dá splatit státní dluh ve výši 4 miliard dolarů z bankovek, které jsou v oběhu?

OD: Nevím.

OT: Kdyby vláda USA shromáždila všechny bankovky FED, které jsou v oběhu: Bylo by, matematicky, možné splatit státní dluh ve výši 4 miliard dolarů?

OD: Ne.

OT: Sedí to, když řeknu, že se na jednodolarový vklad v podílnické bance může následně, při politice dostatečných rezerv, znovu vypůjčit dalších 8 dolarů?

OD: Asi 7 dolarů.

OT: Opravte mě, když se mýlím, ale zde jde o další bankovky z FEDu, 7 dolarů, které se dostaly do oběhu. Byly však „stvořené z ničeho“, neboť půjčky a ty dva centy za nominální hodnotu každé bankovky nebyly nikdy zaplacený. Jinými slovy: Bankovky FEDu nebyly reálně ani vytištěny ani vytvořeny. Byly prostě jen generovány formou účetního zápisu a vypůjčeny za úrok. Je to tak?

OD: Ano.

OT: Je to důvod, proč je v oběhu pouze 263 miliard dolarů v bankovkách FEDu?

OD: Částečně je to jeden z důvodů.

OT: Vysvětluji si to nesprávně, když řeknu tohle?: Po přijetí zákona o FED (Vánoce 1913), převedl Kongres toto právo vyplývající ze zákona na ražení mincí, jejich poskytování našemu národu, a regulaci jejich oběhu a hodnoty, na soukromou společnost? Moje země si teď půjčuje peníze, které by jí měly patřit, od FEDu (=soukromé společnosti) na úroky? Uvažuji správně, že tyto dluhy se v rámci aktuálního peněžního systému naší země NIKDY nedají splatit?

OD: V zásadě — ano.

OT: To nějak smrdí, nezdá se Vám?

OD: Promiňte, na to nemohu odpovědět, já zde pracuji...

OT: Byla FED vůbec někdy kontrolována?

OD: Jsme kontrolováni.

OT: Proč je tady nejnovější rozhodnutí kongresu (pod číslem 1486), aby GAO (= kontrolní orgán amerického kongresu pozn. překlad.) kompletně prověřil účetní knihy FEDu? A proč se FED proti tomu staví?

OD: Nevím.

OT: Reguluje FED hodnotu bankovek a výši úroků?

OD: Ano.

OT: Vysvětlíte mi, jak se FEDERAL RESERVE SYSTEM řídí ústavou, když k ražení, vydávání a regulaci hodnoty našich mincí je zmocněn výlučně americký kongres, alespoň by to tak mělo být, sestávající ze senátu a sněmovny reprezentantů? (Paragraf 1, část 1. a 8.). V žádné části ústavy se nemluví

o tom, že by kongres byl oprávněn přenášet jakoukoliv moc na soukromou společnost – není tomu tak?

OD: Nejsem odborníkem na ústavní právo. No, mohu Vás spojit s naším právním oddělením.

OT: Chci Vám říct, že já jsem si státní ústavu přečetl. Ta kongresu nedovoluje, aby jakoukoliv jemu svěřenou moc přenášel na soukromý podnik nebo spolek. Doslova tam stojí, že jakékoliv další pravomoci nepatří jednotlivcům, ale jsou vyhrazeny státu a jeho občanům? Vztahuje se to na soukromý podnik?

OD: Nemyslím, ale nás vytvořilo zákonodárné shromáždění.

OT: Souhlasil byste s tímto: Jde o naši zemi a podle ústavy by měly být peníze, které vydáváme, NAŠE?

OD: Rozumím, co chcete říct.

OT: Proč bychom si měli „naše vlastní peníze“ půjčovat od soukromého bankovního konsorcia (NA ÚROKY)? Nezačali jsme snad s revolucí právě proto, abychom se stali suverénním národem s vlastními zákony?

OD: (odmítl odpovědět)

OT: Objasnila toto vůbec někdy z ústavního hlediska FEDERAL RESERVE před nejvyšším soudním dvorem?

OD: Myslím, že kvůli tomu byly nějaké soudní spory.

OT: Probíraly se tyto kauzy před nejvyšším soudním dvorem?

OD: Myslím, že ano, ale nejsem si jistý.

OT: Neprohlásil nejvyšší soudní dvůr v A.L.A. (v kauze Schechter Poultry Corp. versus US and Carter versus Carter Coal Ve.) toto nařízení jednohlasně za protiústavní delegování zákonodárné moci?

(Citát soudního rozhodnutí: „Přenést pravomoc, znamená upravovat pravomoc. Toto je zákonodárné delegování nanejvýš pohoršující formou; samo o sobě se zde nejedná o přenos (pravomoci) na oficiální sdružení / spolek / skupinu - které pravděpodobně společně nezajímá - ale o snahu regulovat soukromé, osobní.“ Kauza Carter versus Carter Coal Co...)

OD: Nevím. Mohu Vás však spojit s naším legislativním oddělením.

OT: Není současný peněžní systém jakýsi „dům z karet“, který se MUSÍ zhroutit? Protože díváme-li se na to matematicky, dluhy se nedají nikdy splatit.

OD: Zdá se, že to je tak. Mohu Vám říci, že evidentně máte o materii velmi dobrý přehled a znalosti. Přece jen však máme řešení.

OT: Jaké je to řešení?

OD: Debetní karty. (Součástí Nového světového řádu je společnost fungující na bezhotovostní platební systém. Debetní karta je „kartou pro všechno“, je průkazem i platidlem. Pozn. autora).

OT: Myslíte tím EFT Act (=Nařízení o bezhotovostním/elektronickém platebním styku, rovněž známý pod jménem Regulation E)? Není znepokojující, když si pomyslíme, čeho jsou schopny počítače? Státu a všem jeho pracovištím, včetně FED, budou poskytovat tyto informace: V půl třetí jste byli

na benzínové pumpě a koupili jste si tam za 10 \$ bezolovnatý benzín, galon za 1,41 \$, pak jste se v 2:58 zastavili v potravinách a koupili si chléb, oběd, maso a mléko za 12,32 dolarů a nakonec jste si v 3:30 v lékárně vyzvedli léky za 5,62 \$. Jinými slovy: Věděli by o tom, kdy a kde se nacházíme, kolik platíme a kolik zaplatil a jaký zisk měl velkoobchod. V systému EFT by o nás věděli doslova všechno. Není to strašné?

OD: Každopádně to udivuje.

OT: Tak to „řádně smrdí“, naši ústavu zde někdo asi pěkně podvedl. Neplatíme náhodou formou daně z příjmu jakýsi tribut soukromému bankovnímu konsorciu?

OD: Nemohu to nazvat tributem, jsou to úroky.

OT: Nepřísahali snad zvolení úředníci před nástupem do svých úřadů, že budou ochraňovat a bránit ústavu před nepřáteli jak zvenčí, tak zevnitř?

OD: To nevím.

OT: Naši zvolení úředníci a lidé z FEDu jsou vinni, protože se sami zvýhodňují a ničí tak ústavu mého státu, a to je zrada. Netrestá se zrada smrtí?

OD: Myslím, že ano.

OT: Děkuji Vám za informace a čas, který jste mi věnovali. A když dovolíte, řekl bych, že byste měli podniknout kroky, nezbytné pro svou ochranu a ochranu Vaší rodiny, a stáhnout z bank všechny Vaše peníze ještě předtím, než se tento systém zhroutí. Já to udělám.

OD: No... nevypadá to dobře.

OT: Ať je Bůh milosrdný k duším, které stojí za tímto protiústavním a kriminálním jednáním pod názvem FED. Když se VŠEMOCNÝ DAV probudí a odhalí tento „giga-žertík“, nebude s tím zacházet v rukavičkách.

Bylo mi potěšením povídat si s Vámi a ještě jednou Vám děkuji za věnovaný čas. Doufám, že uposlechnete mou radu ještě předtím, než se to zhroutí.

OT: Bohužel nevypadá to dobře.

OT: Ještě jednou hezký den a díky za čas, který jste mi věnovali.

OD: Děkuji za telefonát. ³⁹⁾

Aby bylo jasné, ještě jednou: **Dolary nevydává vláda Spojených států ale centrální banka USA FED, která je sdružením soukromých bank. FED poskytuje vládě USA peníze a dostává od ní vysoké úroky a daně.**

Je to snad největší podvod v dějinách Spojených států a ví o něm jen málokdo. Navíc má FED tím, že vlastní státní obligace, zástavní právo na státní a soukromé pozemky a půdu Spojených států. Soudní procesy ve prospěch odvolání tohoto zákona byly doposud neúspěšné. Prezident John F. Kennedy se jako první pokusil nařízením zamezit moc FEDu a všichni víme, jak to dopadlo. Kritik by mohl namítnout, že jde o spekulaci. Je však skutečností, že prvním úředním aktem Kennedyho nástupce, Lyndon B. Johnsona bylo právě zrušení tohoto nařízení jeho předchůdců.

- „...Potom jsem spatřil jinou šelmu, jak vystupuje ze země... Ta vykonává všechnu moc té první šelmy před její tváří a působí, že se země i její obyvatelé budou klánět té první šelmě...“

Další šelmou jsou služebníci prvního zvířete — vlády závislé na iluminátech a jejich nástroji — Wall Street. Noviny Süddeutsche Zeitung o prezidentských volbách v USA v roce 2000 napsaly: „Je lhostejné, zda bude prezidentem George W. Bush nebo Al Gore — šéfem centrální banky je Alan Greenspan...“ Není to snad dostatečně jasné?

- „Dělá veliké divy, působí dokonce i to, aby před zraky lidí sestupoval oheň z nebe na zem.“

Podobá se to na shození atomové bomby. A kdo to udělal jako první? Američané z pověření osob z kruhů, které diktuji vládě, co má dělat — iluminátů.

- „Bylo jí dáno, aby obrazu té šelmy vdechla život, takže obraz šelmy začal mluvit a nechal zabít všechny, kdo se mu neklaněli...“

I tato výpověď je jednoznačná — pohybující se a mluvící obraz — televizor a počítač. Jmenujte mi národ na Zemi, který není v područí těchto médií. Představme si proroka Jana, jemuž se jako na jevišti otevře výjev z budoucnosti a vidí člověka naší doby, jak zírá fascinován do bedny nebo na obrazovku počítače. Jak by to asi popsal svým současníkem? Vidí nás v budoucnosti, jak se klaníme obrazovce, na které se něco míhá a mluví. A konec konců, televize je nejdůležitějším nástrojem ovládání mas. Všichni víme, kde se kují názory a trendy — ve Spojených státech, v zemi Wall Streetu.

- „Všem malým i velkým, bohatým i chudým, svobodným i otrokům nechá dát znamení na pravou ruku nebo na čelo, takže nikdo nebude moci kupovat ani prodávat, nebude-li mít to znamení — jméno šelmy nebo číslo je-

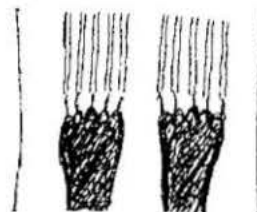
jího jména.

- Zde je zapotřebí moudrosti. Kdo tomu rozumí, ať spočte číslo té šelmy, neboť je to číslo člověka. To číslo je 666.“

Tento odstavec má několik významů. Číslo šest symbolizuje v kabale i tarotu (6. karta = milenci) pokušení, cestu z duchovna do hmoty, zatímco devítka je číslem moudrosti, cesta z hmoty do duchovna.

V proroctví indiánů z kmene Hopi se říká: „Bez znaku medvěda nebude moci nikdo kupovat ani prodávat, a když se objeví tento znak, nastane třetí velká válka.“

Znak medvěda vypadá takto:

A teď si ho porovnejme s čárovým kódem:

Znovu si představme, že indiáni před několika staletími viděli tento čárový kód jako vizi. Pochopitelně, neříkali mu kód, ale popsali jeho vzhled — stopy medvěda brousícího si drápy. Čárové kódy na zboží jsou dvojité linie rozličné

Další šelmou jsou služebníci prvního zvířete — vlády závislé na iluminátech a jejich nástroji — Wall Street. Noviny *Süddeutsche Zeitung* o prezidentských volbách v USA v roce 2000 napsaly: „*Je lhostejné, zda bude prezidentem George W. Bush nebo Al Gore — šéfem centrální banky je Alan Greenspan...*“ Není to snad dostatečně jasné?

- „*Dělá veliké divy, působí dokonce i to, aby před zraky lidí sestupoval oheň z nebe na zem.*“

Podobá se to na shození atomové bomby. A kdo to udělal jako první? Američané z pověření osob z kruhů, které diktuji vládě, co má dělat — iluminátů.

- „*Bylo jí dáno, aby obrazu té šelmy vdechla život, takže obraz šelmy začal mluvit a nechal zabít všechny, kdo se mu neklaněli...*“

I tato výpověď je jednoznačná — pohybující se a mluvící obraz — televizor a počítač. Jmenujte mi národ na Zemi, který není v područí těchto médií. Představme si proroka Jana, jemuž se jako na jevišti otevře výjev z budoucnosti a vidí člověka naší doby, jak zírá fascinován do bedny nebo na obrazovku počítače. Jak by to asi popsal svým současníkem? Vidí nás v budoucnosti, jak se klaníme obrazovce, na které se něco míhá a mluví. A konec konců, televize je nejdůležitějším nástrojem ovládnutí mas. Všichni víme, kde se kují názory a trendy — ve Spojených státech, v zemi Wall Streetu.

- „*Všem malým i velkým, bohatým i chudým, svobodným i otrokům nechá dát znamení na pravou ruku nebo na čelo, takže nikdo nebude moci kupovat ani prodávat, nebude-li mít to znamení — jméno šelmy nebo číslo je-*

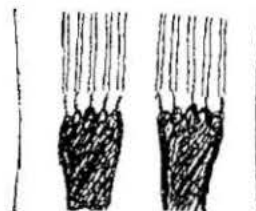
jího jména.

- *Zde je zapotřebí moudrosti. Kdo tomu rozumí, ať spočte číslo té šelmy, neboť je to číslo člověka. To číslo je 666.*“

Tento odstavec má několik významů. Číslo šest symbolizuje v kabale i tarotu (6. karta = milenci) pokušení, cestu z duchovna do hmoty, zatímco devítka je číslem moudrosti, cesta z hmoty do duchovna.

V proroctví indiánů z kmene Hopi se říká: „*Bez znaku medvěda nebude moci nikdo kupovat ani prodávat, a když se objeví tento znak, nastane třetí velká válka.*“

Znak medvěda vypadá takto:

A teď si ho porovnejme s čárovým kódem:

Znovu si představme, že indiáni před několika staletími viděli tento čárový kód jako vizi. Pochopitelně, neřekli mu kód, ale popsali jeho vzhled — stopy medvěda brousícího si drápy. Čárové kódy na zboží jsou dvojité linie rozličné

tloušťky a odstupů a představují určité číslo. Binární počítačový systém je pak skenuje a podle nich identifikuje výrobek, zboží. Všimněte si prvního obrázku s dvanácti kratšími dvojími čarami — vpravo šest a vlevo šest. K tomu patří i tři delší zleva, zprava a ve středu. Tyto čáry nejsou označeny čísly, ale na každém čárovém kódu na světě mají stejnou hodnotu: Počítač je vždy čte jako číslo 6. Znamenají tedy 666.

Západní svět bez čárových kódů už téměř nemůže existovat. Zanedlouho by měli lidé nosit tento kód i na těle, pod pokožkou na ruce nebo na čele, místo kreditní karty. A proč právě na těchto místech? Čipy se nabíjí střídáním chladu a tepla. Čelo a ruka jsou právě místa, kde se tělesná teplota mění nejčastěji.

Symbolické a zajímavé je i to, že největší počítač na světě, na který jsou napojeny všechny ostatní, se nachází v Bruselu a je nazýván „La Bête“ (The Beast), tedy „Zvíře“.

Číselný kód Světové banky je rovněž 666 a toto číslo je vytištěno i na kartách australské Národní banky. Číselným klíčem pracoviště pro zúčtování šeků indických bank v Bombaji je 666. Nové americké kreditní karty mají v předčíslí 666, počítačový systém Olivetti-Computer-System P 6060 používá rovněž čísla, všechny začínající s 666. Na počítačových účtenkách v celých Spojených Státech je skupinka šedých teček rozmístěných kolem čísla 666, a toto číslo je i na každé izraelské loterii. Telefonické předčíslí Izraele je také 666.

Kdo zavedl systém kreditních karet a již v různých oblastech používá i tetování laserem? Soukromí bankéři! Titiž, kteří v roce 1913 zavedli Federal Reserve System, řídí Wall Street, ruínují, neboli přivlastňují si Wall Street koncerny

nebo i celé země.

A právě tito přátelé, zotročující svět úrokovým systémem, zamýšlejí také využít uměle vyvolaný bankovní krach, — případně i pod záminkou terorizmu nebo hrožící války — na to, aby vyměnili hotovostní platby a peníze za umělohmotné, a zvládli tak další milník na cestě k jedné světovládě a Novému světovému řádu. Jak by se jim to mělo podařit? Jednoduše, vyvoláním inflace. Aby pak hospodářství fungovalo dál, bude třeba natlačit další peníze. Známe to již z minulosti. Další možností by bylo zřízení nové hlavní měny — možná Eurodolaru? Přičemž by možná argumentovali tím, že v tak krátké době je nemožné natlačit a distribuovat dostatečné množství peněz (obyvatelstvo Země se totiž od posledního bankovního krachu podstatně rozmnožilo...), a snad i připomenou, jak dlouho trvalo zavedení Eura. A znenadání se pak vynoří perfektní řešení, „cashless society“ — bezhotovostní společnost, fungující na virtuálních penězích, nebo lépe řečeno, kreditních kartách. A protože každý majitel bankovního účtu vlastní i EC-kartu, jednoduše prohlásí, že když se bude platit pouze kartami, může se pokračovat v obchodování. O kurzy jednotlivých měn se konzument starat nemusí, to už zařídí šéfové (Big Brother) na Wall Street. Jistý finanční institut má hezký slogan: „Vy žijte, my se postaráme o to ostatní.“ Hop-šup — a Zjevení Jana se naplnilo.

No všimněme si poslední řádek Zjevení:

- „...nechá dát znamení na pravou ruku nebo na čelo, takže nikdo nebude moci kupovat ani prodávat, nebude-li mít to znamení — jméno šelmy nebo číslo jejího jména. Zde je zapotřebí moudrosti. Kdo tomu rozumí,

at' spočte číslo té šelmy, neboť je to číslo člověka. To číslo je 666."

To je oblast numerologie, tedy, číselného významu písmen a slov. Jak se píše ve Zjevení, jde o číslo odpovídající jménu *bestie*. Existují různé možnosti jak interpretovat čísla. Jednou je například i ta, že každému písmenu abecedy, podle pořadí, přísluší číslo, například a = 1, c = 3. Když tuto hodnotu vynásobíme 6, dostaneme: a = 6, c = 18, u = 126 a následující slova můžeme dešifrovat takto:

C	O	M	P	U	T	E	R
18	90	78	96	126	120	30	108

= 666

K	I	S	S	I	N	G	E	R
66	54	114	114	54	84	42	30	108

= 666

Numerologický význam World wide webu, tedy www, je číslo 666. (Hebrejské Vau odpovídá číslu 6, pozn. překladatelky).

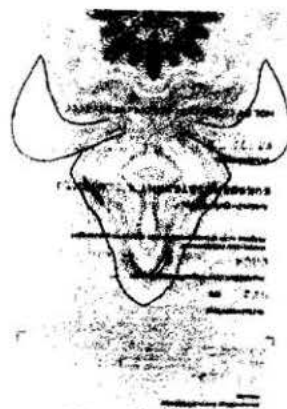
Když se podíváme na rub německého občanského průkazu a otočíme ho hlavou dolů, můžeme rozeznat stylizovanou lebku zvířete s rohy, mohl by to být Bafomet, a nad ním se vznáší koruna.

V závěrečné části citátu se mluví o někom, koho jméno má numerologický význam 666. Svým charismatem a mediální prezencí se mu podaří omámit masy. Tato osoba se rovněž zvykne označovat jako Antikrist - protihráč Ježíše. Jeho cílem je zavedení Nového světového řádu a jednoho světového náboženství. Mluví o něm i jasnovidci. Má jím

být osoba narozena počátkem šedesátých let v oblasti Izraele nebo Blízkého východu a zanedlouho se má objevit i na veřejnosti.

Americké médium Jeane Dixon o něm říká:

„Lidi bude svádět individuálně. Bude prezentovat ideologii poskládanou z politických, filozofických a náboženských výrazů a přivede věřící lidstvo do hluboké krize... Zatímco tento prorok Antikrista bude šířit svou ideologii, nechají se

Obr. 77 a 78:
Jak se dostal rohatý Bafomet na německý občanský průkaz?

lidé zaslepit technickým pokrokem a luxusem. Společnost se nakonec bude klanět sobě samé a svým materiálním výdobytkům. A bude to pokračovat až do okamžiku, kdy si člověk řekne: — Já jsem ta síla a nepotřebuji žádného Boha. Jediné co potřebuji, je věda lidského pokolení!"

Tento prorok pak bude dělat zázraky, ale jen prostřednictvím technologií.

Jeane Dixon je přesvědčena, že Antikrist bude hlavně politickým fenoménem. „Má vojenskou povahu. Ovládne svět a bude jej držet v šachu pomocí nejmodernějších zbraní..."

ELEKTRONIK/ US-Firma will Informations-Implantate auf den Markt bringen

Mit einem Chip unter der Haut Geld abheben

LOS ANGELES ■ Eine US-Firma will in drei Monaten mit dem Verkauf von Mikrochips beginnen, die Menschen unter der Haut eingepflanzt werden. Die Chips sollen wichtige medizinische Informationen enthalten, die mit einem Scanner gelesen werden können. Der Hersteller „Applied Digital Solutions“ empfiehlt diese Kennzeichnung besonders Pa-

tienten mit künstlichen Organen für eine schnelle Identifizierung in medizinischen Notfällen. Der implantierte „Ausweis“ könnte auch bei der Suche nach entführten Personen hilfreich sein, wirbt die Firma für ihr Produkt. Über Satelliten könnte der Chip und damit auch sein Träger lokalisiert werden. „Ich wäre überrascht, wenn wir in

zehn Jahren nicht einen Chip unter der Haut haben, mit dem man sein Haus aufschließt, das Auto startet und Geld abhebt“, meint Chris Habes Gray, Computerprofessor von der Universität Great Falls in Montana. „Applied Digital“ stellt bereits elektronische Chips für Tiere her, mit denen Landwirte ihre Herden überwachen können. dpa

MEDIZIN / Gerät liefert Notfall-Informationen für Ärzte

Mini-Chip unter der Haut

Bei der Vorstellung kann es einem im ersten Moment grauen: In den USA wurde Menschen ein Computerchip eingepflanzt. Doch das Ding soll in Notfällen Leben retten.

BOCA RATON ■ Ein US-Ehepaar und sein 14-jähriger Sohn haben sich im US-Bundesstaat Florida als erste Menschen weltweit einen Computerchip einpflanzen lassen. Der reiskorngroße Chip, auf dem die Telefonnummer sowie Informationen über Medikamente der Familienmitglieder gespeichert sind, wurde ihnen unter örtlicher Betäubung in den Arm implantiert. Der Eingriff dauerte nach Angaben von Jeff und Leslie Jacobs nur eine Minute und verlief problemlos.

„Wir versprochen uns davon mehr Sicherheit“, sagte Leslie Jacobs (46). Ihr Mann Jeff hat bereits

Das Gerät ist winzig.

FOTO: AP

mehrere Operationen hinter sich und kämpft mit vielen Krankheiten. Die Familie wollte mit dem Chip für Notfälle besser gerüstet sein.

Ärzte können mit dem Gerät in Notsituationen und bei Bewusstlosigkeit schnell Patienteninformationen bekommen. Auch für Alzheimer-Patienten, die an Gedächtnisverlust leiden, sei der Chip gedacht. Die Daten sind mit einem Scanner durch die Haut abzulesen.

„Wie ein Hund an der Leine“

Kritiker äußerten sich dagegen besorgt über mögliche Eingriffe in die Privatsphäre. „Wer entscheidet, wer einen solchen Chip bekommt?“, fragte Man Rosenberg vom US-Informationszentrum für Privatsphäre in der Elektronik. „Damit kann man einen Menschen einfacher gängeln als wenn man einen Hund an die Leine legt.“

Der Hersteller will den so genannten VeriChip für etwa 200 Dollar (rund 219 Euro) verkaufen. Er geht von einem riesigen Markt aus. dpa

Abychom pochopili podstatu Antikrista, je třeba si všimnout Krista. Voldben o něm píše:

„Kristus je mocí dobra, principem lásky, syntézou velkého světla, schopnou vykoupit a zachránit člověka. Což není v souladu s ním, je proti němu. Pointou života člověka je boj, ne však boj proti jiným, nýbrž boj vnitřních sil, které máme v sobě všichni. Lidé kolem nás jsou jen nesprávnými objekty a někdy i záminkou pro síly, které působí v nás samých. Je to nepřetržitý boj, který končí porážkou negativních sil, Antikrista v nás. Bojiště je v každém člověku. Postupně, jakoby rozplývající se stín, mizí i to syrové, zvířecí, co člověk v sobě má — pýcha, egoismus, nenávisť, žádosťivost, a zesiluje se světlo dobra. Negativní síly zla, které jsou s jejich stovkami jmen a tisíci aspektů (urážky, panovačnost, nesnášenlivost, násilí) v opozici ke Kristu, ztělesňují Antikrista, absolutní zlo, a přímého posla ďábla (Pavel, 2. list Těsalonikům II, 9) a jeho úspěchy jsou iluzorní a omezené. Protože v knize Hioba je napsáno: „Ďábel škodí jen tehdy, když to Bůh dopustí.“⁴²⁾

A proto je Antikrist možná pouze symbolem a nikoliv konkrétní osobou v časech, kdy se blížíme k Zlaté době, a kdy ego dosahuje vrcholu svého vyžití.

Před Novým světovým řádem varuje nejen Zjevení Jana, ale i Jan z Jeruzaléma (Jan z Vézelay), který byl také vizionářem. Zmínili jsme se o něm v kapitole o templáři. Zveršoval znalosti atlantských textů a poskytl je úzkému okruhu současníků:

„Když nadejde konec tisíciletí po tisíciletí,

nastane temný a tajemný řád. Závist bude jeho výzvou do války a jed jeho mečem. Bez míry bude hromadit zlato a bičovat svět v jaře své moci. Krvavý polibek zpečetí pakt

Obr. 79 a 80: Někteří lidé si stále ještě neuvědomují realitu - už několik let se lidem v Německu implantují takovéto mikročipy.

Překlad textů viz⁴¹⁾

Sám se prohlásí za posla míru... Zavede svérázné a ve své podstatě nelidské náboženství, jehož základem bude ateismus a boj proti jakémukoliv náboženství.“⁴⁰⁾

Americká jasnovidka Mary prý v roce 1930 prohlásila, že „Lucifer si vytvoří hmotné tělo a objeví se mezi lidmi jako člověk“.

temného řádu. Bezmocné a lidi dobrého srdce podřídí svému tajnému zákonu. Z temnot káže tento řád jediný zákon. Do božích domů vstříkuje černý jed a Země, s jedovatým žihadlem štíra na chodidlech, kráčí do záhuby.

Když nadejde konec tisíciletí po tisíciletí,

zavládnou nad bezbrannými nic netušícími lidmi mocipáni, tyrani bez víry. Zahalené jsou tváře zlověstných a jejich jména tajné. Hluboce v nedostupných lesích se ukrývají jejich pevnosti. V železné pěsti svírají osud lidstva. Nepovolaný nenajde vchod do hradeb jejich tajného řádu. (podzemní města, pozn. autora) Lidé si myslí, že časy nevolnictví již pomínuly. Ve skutečnosti jsou pouze poddanými a otroky. Jen ti, kteří byli prokleti jako kacíři, žijící v obydlích v divočině, se odváží vzbouřit. Budou poraženi a upáleni zaživa.“

Víme, které znalosti dopomohly oněm rodinám k bezmeznému vlivu. Jistě vás bude i zajímat, zda je před Novým světovým řádem úniku.

V březnu 2003 jsem se v Amsterdamu setkal s velmistrem jedné belgické lóže. Mohu vás ujistit, že na základě jeho výpovědi je cíl, o který usilují již na dosah. Od dubna 2003 se obyvatelům Německa, nositelům kardiostimulátorů a dětem prominentních rodičů, zcela oficiálně implantují pod kůži počítačové čipy. V Nizozemsku, Spojených státech a na Novém Zélandu se to již dělá deset let. Mnoho Němců si ale myslí, že nás toto „značkování“ obejde.

Zanedlouho se objeví i bezhotovostní platební styk. V roce 1996 jsem ve Švýcarsku využil služby jednoho bodyguarda. Tento člověk pracoval desítky let pro švýcarskou tajnou službu a během onoho víkendu se konalo i setkání

s dvěma dalšími pány z tajné služby. Syn jednoho z těchto pánů byl šéfem... (*jméno společnosti autor vyškrtl, pozn. překl.*) jedné z největších telefonických firem na světě. Tento mladý muž se chlubil otci, že téměř všechny terminály ve Švýcarsku jsou již připraveny a bezhotovostní platební styk může být na celém území zaveden v průběhu jednoho týdne. A to bylo v roce 1996!

Zbývá už jen jedna otázka: Jakým způsobem zmizí peníze?

Zdá se, že Novému světovému řádu již nelze zabránit. Pravděpodobně to však má tak být, protože ten je zřejmě součástí vývoje a zrání obyvatel Země. Ještě před několika lety jsme opravdu mohli nasměrovat svět jinak. Kdybychom dnes chtěli ilumináty zbavit moci, museli bychom zrušit úrokový systém a burzy, protože to jsou jejich nástroje. No, dnes se už svět nedá oddělit od systému FED. Je tomu tak „díky“ typicky iluminátskému, velmi „demokratickému“ způsobu zavedení eura a kvůli v posledních deseti letech zrychlenému procesu globalizace. I kdyby se tak stalo, konec iluminátů by znamenal na celém světě totální chaos.

Nový světový řád se uskuteční, protože má být zaveden prostřednictvím uměle vyvolaného terorismu. Na pečeti skotského zednářského ritu je napsáno: „*ordo ab chao*“, což znamená „*pořádek z chaosu*“. Zrušením regionálních hranic, podporou násilí, televizí, videohrami, nivelizací hodnot, drogami a pornografií posouvají ilumináti svět do chaosu. Výsledkem jsou nepokoje, rasová nenávisť. Lidé mají strach a dožadují se „silné ruky“. Vláda ji zajišťuje zaváděním legitimací, kontrolou občanů a podobně. To již probíhá a nedá se tomu zabránit. Již v roce 1997 v Berlíně

řekl velmistr jistě tajné lóže jednomu mému příteli, že svět cíleně zasáhne vlna terorismu. Vše tedy běží podle plánu...

Ještě úděsnější je informace — co udělat s „neužitečnými jedlíky“. Možná vám tento výraz nic neříká, a proto ho objasním.

Na podzim v roce 2003 jsem se v rozhovoru s jistým americkým iluminátem dozvěděl, že největším „problémem“ je pro ně přelidnění. Nejpozději po *Global 2000 Report* (studie životního prostředí, vypracováním které pověřil v roce 1977 Jimmy Carter americký kongres. Studie zveřejnila vláda USA v roce 1980) zjistili, že jednoho dne by vše mohlo zkolabovat. V roce 2012 by poslední velké naftové pole v Saudské Arábii mělo dosáhnout „peak“ (zenit), a nejpozději tehdy se svět ocitne v nesnázích.

(Každé ropné pole má svůj peak, tedy zenit, kdy se na něm nejvíce vydělává. Zpočátku jsou zde pouze náklady spojené s vrtem, později se tyto náklady odepisují a pole začne vydělávat. To trvá, dokud se neodčerpají dvě třetiny ropných zásob. Pak se těží už jen ropa, ve které je stále více nečistot. Musí se čistit a to stojí peníze. Zisky tedy klesají; pozn. autora).

Tedy po roce 2012, když poslední ropné pole dosáhne svého vrcholu, všechno, co se vyrábí z ropy, se prodáží.

Když jsem řekl, že by tento problém mohly vyřešit volné energie, namítl, že je to jen zdánlivé, protože k topení a k pohonu aut či vlaků se používá jen 20-30 % nafty. Ta je dnes téměř ve všech výrobcích běžné spotřeby — v barvách, šatech, v papíru, ve všech umělých hmotách, v počítačích, v bytových zařízeních, stavbách, hračkách, botách, fotoaparátech, prostě ve všem.

„No toto není hlavním problémem,“ rozvíjel své myšlenky

dál, „horší je, že do roku 2012 silně naroste počet obyvatel. Na jedné straně všechno zdraží a na druhé straně bude stále méně pracovních míst pro rostoucí počet lidí a tento stav se nedá udržet. Proto již v osmdesáti letech dostaly vlády na africkém kontinentě a v muslimských zemích doporučení, aby zvládly problémy s plánováním porodnosti. To se však nedálo, a proto to teď musíme vyřešit my. Vyvinuli jsme zbraně, takzvané etno-zbraně, které reagují na jisté genetické znaky. Pomocí nich můžeme decimovat jen určité části obyvatelstva, nebo rasy.“

V jeho očích jsou například obyvatelé Afriky jen „neužiteční jedlíci“, protože nic nevyrábí, pouze požívají, a přitom se ještě i „rozmnožují jako zajíci“.

Národy Země přirovnává ke zvířatům, protože se tak chovají. Na lidi je třeba pohlížet jako na stádo a tak s nimi i zacházet. „A co s hovadem?“ zeptal se mě, „označkovat! Proto bude lidem pod kůži implantovaný čip.“ - Taková byla jeho argumentace.

Kromě toho je zde ještě jiná součást hry, a sice velký vliv některých mimozemských inteligencí, které prý iluminátům nedávají na výběr. Vzpomínáte si, že jsme mluvili o bytostech, které zde na Zemi něco těží? Kdyby „normální“ lidé věděli, co se na naší planetě odehrává, asi by se na věci dívali jinak. A proto se ilumináti snaží odhalit masám realitu pozvolna, pomocí hollywoodských science-fiction filmů.

O tom také mluvil onen iluminát. Náš rozhovor jsem tehdy sice nenahrál, ale hned jsem si ho zapsal. Na otázku, proč se snaží zavést Nový světový řád, mi odpověděl s úsměvem:

„Pane Holey (občanské jméno autora; pozn. překl.), přece vidíte, že Nový světový řád vlastně již máme. George Bush senior jej v roce 1990 prohlásil zcela oficiálně. Celý svět to mohl vidět v televizi. To už není žádné tajemství. Cesty a zákony směřující k Novému řádu byly připraveny v předstihu.

Nový světový řád bude, jiné cesty není. Sami jste přece ve vašich knihách - které mimochodem všichni známe - psali, že naši planetu navštívili a stále ještě navštěvují cizí kultury. Spojili jsme se s nimi. Potřebují něco odsud a za to nám poskytnou technologie. A lidé se přitom diví, jak to, že se od padesáti let tak rozmohla technická revoluce...

No nemůžeme to lidem říci, zatím ne. S kým by snad měly mluvit a jednat tyto superinteligentní bytosti? S nějakým arabským šejkem nebo buddhistickým mnichem, který se spíše vznáší, než aby krácel po zemi? Nebo snad s nějakým Turkem z Anatólie, s lidmi s ghettá v Mexico-City, sicilským Italem nebo nějakým sedlákem z Alp?

Ti se nehodí na to, aby reprezentovali náš svět. Již od padesáti let byly v našich grémiích zastoupeny bytosti z jiných světů, dokonce v Pentagonu a taky přes UNO působily na urychlení procesu k jedné světovládě.

Prostředky, které nám slouží k dosažení tohoto cíle, nejsou vždy nejhezčí. Kdo se brání, toho zničíme. Budoucnost lidstva je ve vesmíru. A s národy vesmíru můžeme spolupracovat jen tehdy, když vystupujeme jako jeden svět. Už nesmí dojít k válce. Proto vnucujeme světu tento druh světovlády, moc jednoho, a lidé si na to zvyknou.

S naším plánem jsme obeznámili všechny světové vlády. Informovali jsme je také o tom, že mají dvě možnosti - spo-

lupracovat s námi dobrovolně nebo z donucení. V zemích, které se postaví proti tomu, dojde buď k válce, revoluci, nebo zničíme jejich ekonomiky.

Snad si nemyslíte, že mimozemšťan si nechá vysvětlit korán od nějakého muslima... no a nejspíše tehdy nastane problém. Návštěvníci z jiných světů mají jiné představy o Bohu jako národy této Země. Neznají ani Mojžíše, ani Ježíše, ani Buddhu. Pochopitelně, mezitím se o nich dozvěděli a taky to respektují, ale jen potud, pokud to podporuje klidnou komunikaci s nimi. Víra, která přítomnost těchto návštěvníků neakceptuje, nebo je dokonce považuje za nepřátele, taková víra nemá na tomto světě budoucnost. Neboť my připravujeme Zemi na vesmírnou komunikaci. Mnohé skupiny, s kterými spolupracujeme, nejsou ani obyvatelé našeho slunečního systému a do jisté míry nám ani nejsou podobní. Myslíte si, že budou diskutovat s nějakým zarytým fanatikem?

Rozhovory s představiteli různých náboženských směrů nám ukázaly, že se nevzdají dobrovolně svých mylných učení. A proto je rozložíme.“

Změnil jsem téma a obrátil pozornost na děti. Upozornil jsem ho na to, že lidé jsou cíleně ohlupováni a nuceni k zábavě, na což odpověděl:

„Jistě. No, přece jen mají svobodnou volbu, mohou si vybrat, na co se dívají. Nejsme původci jen pornografických programů, ale i stanic, které vysílají divadelní představení a koncerty. Myslíte si, že já sleduji nějakou talkshow? To je něco pro ty poslední z posledních. Tuto bandu zaměstnáváme, aby neměla čas dělat hlouposti. O pár let budou mít všechny tyto osoby pod kůží čip a pak už nebudou moci vyvádět.

Myslíte si, že moje děti a děti našich rodin se nechávají ovlivňovat trendy, kterým podléhá zbytek mládeže? V žádném případě. Naše děti mají pěstovaný zevnějšek, jsou elegantní, navštěvují elitní školy, ovládají několik jazyků a myslí globálně. Jsou to vůdcové zítřka. Vychováváme je k hrdosti. Podívejte se na dnešní mládež — svěšená ramena, nedokážou se člověku podívat přímo do očí a vůbec, pořádně stisknout ruku nebo vést rozumný rozhovor. Přiznávám to bez okolků — ano, svádíme je. No, o tom, zda se někdo nechá svést, rozhoduje každý sám. Každý je zodpovědný sám za sebe.“

Tu jsem mu odporoval:

„Ano, ale i vinou vašich televizních programů jsou lidé bombardováni lžemi a překrucováním historických událostí...“

„To není tak, mladý příteli,“ kontroval mi. „Vy jste přece taky objevil pravdu! (myslí se tím prvotiny autora: Tajné společnosti I. a II.; pozn. překl.) Nedostal jste do rukou spisy a knihy, které jste hledal? A nepotvrdilo se Vám pak to, co jste předtím již tušil nebo zažil? Nebyl jste to Vy, kdo přišel na kloub mnohým tajemstvím?“

Kdo hledá, ten najde! No, většina lidí vůbec nemá zájem hledat. A proto jsou pro nás jako zvířata, ty také nehledají. Jasně? Ten, kdo nepoužívá vlastní rozum a nebojuje za svou svobodu, tomu ani nebude chybět.

Informace jsou přece zde! Jsou všude. No ten, kdo nechce vidět, prostě nevidí. Víte přece, že ani my se neschováváme. Nikdy jsme se vlastně neschovávali. Naše symbolika je jasná a viditelná ve značkách firem, v emblemech. Prostřednictvím televize a novin informujeme lidi o tom, že spějeme ke stá-

tu, kde budou všichni pod kontrolou, no nikdo se nebrání. Dobře, uznávám, dlouho jsme lidi chlácholili. Ale přesto — teoreticky měli šanci něco změnit. Na druhé straně však, my nestrpíme, aby naše plány něco překřížilo. To se nesmí stát. A nezabráníte nám v tom ani Vy, pane Holey. Vaším názorům rozumím. Do jisté míry jsou dokonce opodstatněné. No, dokážete si osvojit i náš úhel pohledu?

Podarilo se Vám odhalit pouze vrchol ledovce, možná trochu více. Mně jsou však známy okolnosti, které, kdybyste se o nich dozvěděli, také by vás možná vedly k tomu, abyste změnil názor o Novém řádu. Je to podobné jako ve filmu *Matrix*. Jsou zde masy, více než 95 procent, které nic netuší — ale opravdu vůbec nic. A pak je tu těch zbývajících pět procent, pokud jich vůbec tolik je, kteří mají pocit, že přicházejí z budoucnosti a jsou nuceni žít v minulosti.

Pane Holey, máme k dispozici technologie, které jsou již dnes na úrovni, tak jak to vidíte v hollywoodských filmech science fiction. A cesta zpátky není.

Možná budete jednoho dne stát při mně a dáte mi za pravdu.“

„Zamýšlíte stáhnout peníze z oběhu. Kdy to bude?“ tázal jsem se dál.

„To závisí od vývoje jiných faktorů. Dojde k dalším teroristickým útokům, protože pomocí nich můžeme zpracovávat masy. Obyvatelstvo Země nás bude prosit, abychom svět učinili bezpečnějším, a to i provedeme, díky technologii, kterou máme k dispozici. Peníze zmizí, tento proces proběhne paralelně s jinou událostí, o níž bohužel nemohu mluvit, jinak bych vás už dnes nemohl pustit domů. Rovněž je jasné, že do

roku 2012 nepřenecháme arabským zemím poslední ropná pole...”

„A jak je to s volnou energií?“ zajímal jsem se dál...

„Ach, ta přijde. My ji, především v našich podzemních zařízeních, využíváme již celá desetiletí. Také naše dopravní prostředky jsou poháněny jednou její variantou. Mimochodem, vaše země, Německo, nám v tom pomohla. Byla první, kdo měl úspěchy s antigravitací.

Volná energie bude dostupná, ale pod naší kontrolou.“

A tak to pokračovalo dál...

Kruté, ne?

Po rozhovoru s tímto člověkem jsem dospěl k závěru, že je přesvědčen o tom, že zastupuje „dobrou stranu“. Podle něho jsou lidé neschopni rozhodovat sami o sobě, a proto je třeba je vést. A to je úkolem „duchovní elity“, kterou, podle něj, představuje i on.

Co si myslíte vy? Může účel světit prostředky? A jak daleko se přitom může jít?

Já to vidím v souladu se starou moudrostí: „*Nečiň jiným, co nechceš, aby činili tobě!*“

No, ve skutečnosti je to tak, dostaneme se k tomu ještě později, že se zde naplňuje velký a hlavně dalekosáhlý plán. A ilumináti jsou jeho součástí. Nemilosrdným způsobem demonstrují spícímu lidstvu, že se dobrovolně zřeklo svobody, a že to má konsekvence. V tomto případě slouží síle, která „*chce stále zlo a činí stále dobro*“.

Možná se někdy v budoucnu ohlédneme zpět a řekneme si: „*Muselo to tak být.*“

KOSMICKÉ ZÁKONITOSTI

Stejně jako fyzický, podléhá i jemnohmotný svět jistým zákonitostem, kterým říkáme kosmické zákony. Slovo kosmos pochází z řečtiny a znamená pořádek. Žijeme tedy a jsme součástí jistého řádu. A řád podléhá určitým pravidlům, jinak by to nebyl řád ale chaos. Toto slovo je rovněž řeckého původu a v češtině znamená, neuspořádanost, nepořádek.

Nyní budeme mluvit o nejdůležitějších kosmických zákonech a dovolím si přitom citovat z mé knihy *Děti nového tisíciletí*.

1. Zákon kauzality neboli Zákon karmy

je zákonem příčiny a následku. „*Co zaseješ, to sklidiš*“, neboli varianta pro materialisty a ateisty: „*Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá*“ tento zákon výstižně vyjadřuje. Když zasejeme něco destruktivní, například hněv a nenávisť, tak to rozhodně i sklídíme. Když zasejeme pšenici, určitě sklídíme pšenici a nikoliv žito. A podle toho, jak se o rostlinku staráme, tak i poroste. Tento zákon je rovněž známý jako zákon rovnováhy nebo zákon karmy. Slovo karma je ze sanskrtu a znamená čin, neboli cestu služby. My, lidé, si správný postoj ve smyslu duchovně-božských zákonů dokážeme osvojit snad jen tehdy, když pocítíme na vlastní kůži to, co jsme způsobili jiným. Není to však trest, jak to možná někteří chápou. Naopak, zákon karmy umožňuje duševní vývoj prostřednictvím zkušenosti. S jistým problémem se budeme zaručeně potýkat tak dlouho, dokud jej nevyřeší-

me. Každá myšlenka, pocit nebo čin se k nám vrací jako bumerang a vybízí nás k tomu, abychom za svůj osud přebírali plnou odpovědnost.

Jasnovidci vidí v energetickém poli, v auře člověka, jeho karmu. Vidí to, co tento člověk svými myšlenkami, slovy a činy „zasel“. Nevidí nutně jeho budoucnost, ale to, co dosud způsobil, a proto mu mohou i říct, jaké to bude mít pro něj následky. Pokud člověk nic nezmění, následky se dostaví. Avšak osud se dá změnit. Osud znamená — k čemu jsme se odsoudili, to i dostaneme. Pokud se však rozhodneme pro změnu a opravdu se změníme, změníme i svůj osud.

2. Zákon analogie neboli jak nahoře tak i dole

je známý i jako *hermetický zákon*, protože pochází od Hermese Trismegista: „*To, co je nahoře, je i dole. A to, co je dole, je i nahoře, aby byly dokonány zázraky jediné věci.*“ Neboli: „*Jak v nebi, tak i na zemi.*“ Makrokosmos i mikrokosmos se řídí stejnými zákony.

Duch, vědomí, jsou propojeny s materií naší hmotné úrovně. Při přehodnocení těchto výrazů to však vážne. Etika, láska, moudrost, poznání, pravda a mír na pozemské úrovni jsou jen odleskem významu, který mají v jemno-smyslovém světě. Když vezmeme v úvahu, že člověk v současnosti využívá méně než dvacet procent svého mozkového potenciálu a naše božská jiskra je ve srovnání s Bohem jen jakýmsi nedodělkem, dokážeme si vyvodit další význam axiomu „*jak nahoře tak i dole*“ Sem patří i „*jak uvnitř, tak i venku*“. Tělo je zrcadlem duše a nemoc těla zrcadlí vnitřní stav, stav duše.

3. Zákon rezonance

Slovo rezonance je z latiny a znamená ohlas, echo, ozvěnu, odraz zvuku.

Člověk a duchovní svět jsou jako ladička nebo radiopřijímač — podléhají zákonu rezonance. Přijímač nastavený na ultra krátké vlny (UKV) nepřijímá střední vlny ale UKV. Tak je to i u lidí. Když je někdo plný nenávisti a agresivity, nedokáže přijmout lásku. Vnímá jen ty pásma skutečnosti, s kterými rezonuje. Výroky jako „*Člověk vidí jen to, co vidět chce*“, nebo „*Tvé okolí je tvým zrcadlem*“ svědčí o těchto pravdách. Naše okolí odráží to, co vyzařujeme. Když lžeme, budeme rovněž oklamáni. Máme-li strach, přitahujeme situace, ve kterých se musíme konfrontovat se strachem. Vysíláme-li lásku, dostaneme ji zpátky, a když se radujeme ze života, najdeme vždy nějaký podnět k tomu, abychom se těšili. To se jmenuje schopnost rezonovat. Změníme-li vlastní pohledy, zrcadlí nám tuto změnu i naše okolí.

Když se odpoutáme od hmotné reality, pochopíme tuto rezonanci i jako *zákon afinity* nebo *princip druzení se stejného se stejným*. Jde o elementární sílu podmiňující stavy vědomí, které běžně nazýváme „nebem“ a „peklem“. Neboť když se na *druhém světě* na základě rezonance přitahují k sobě duševní těla podvodníků, sebevrahů, lichvářů a dalších, vytvoří si opravdové peklo. A tak je to i na Zemi. I tady se spolčují podvodníci, lichváři a jim podobní a sami si vytvářejí „peklo na zemi“.

4. Zákon přetváření se opírá o zákon rytmu

Rytmus je uspořádaná vibrace. Vibrace se vztahuje k hu-

me. Každá myšlenka, pocit nebo čin se k nám vrací jako bumerang a vybízí nás k tomu, abychom za svůj osud přebírali plnou odpovědnost.

Jasnovidci vidí v energetickém poli, v auře člověka, jeho karmu. Vidí to, co tento člověk svými myšlenkami, slovy a činy „zasel“. Nevidí nutně jeho budoucnost, ale to, co dosud způsobil, a proto mu mohou i říct, jaké to bude mít pro něj následky. Pokud člověk nic nezmění, následky se dostaví. Avšak osud se dá změnit. Osud znamená — k čemu jsme se odsoudili, to i dostaneme. Pokud se však rozhodneme pro změnu a opravdu se změníme, změníme i svůj osud.

2. Zákon analogie neboli jak nahoře tak i dole

je známý i jako *hermetický zákon*, protože pochází od Hermese Trismegista: „*To, co je nahoře, je i dole. A to, co je dole, je i nahoře, aby byly dokonány zázraky jediné věci.*“ Neboli: „*Jak v nebi, tak i na zemi.*“ Makrokosmos i mikrokosmos se řídí stejnými zákony.

Duch, vědomí, jsou propojeny s materií naší hmotné úrovně. Při přehodnocení těchto výrazů to však vážne. Etika, láska, moudrost, poznání, pravda a mír na pozemské úrovni jsou jen odleskem významu, který mají v jemno-smyslovém světě. Když vezmeme v úvahu, že člověk v současnosti využívá méně než dvacet procent svého mozkového potenciálu a naše božská jiskra je ve srovnání s Bohem jen jakýmsi nedodělkem, dokážeme si vyvodit další význam axiomu „*jak nahoře tak i dole*“ Sem patří i „*jak uvnitř, tak i venku*“. Tělo je zrcadlem duše a nemoc těla zrcadlí vnitřní stav, stav duše.

3. Zákon rezonance

Slovo rezonance je z latiny a znamená ohlas, echo, ozvěnu, odraz zvuku.

Člověk a duchovní svět jsou jako ladička nebo radiopřijímač — podléhají zákonu rezonance. Přijímač nastavený na ultra krátké vlny (UKV) nepřijímá střední vlny ale UKV. Tak je to i u lidí. Když je někdo plný nenávisti a agresivity, nedokáže přijmout lásku. Vnímá jen ty pásmo skutečnosti, s kterými rezonuje. Výroky jako „*Člověk vidí jen to, co vidět chce*“, nebo „*Tvé okolí je tvým zrcadlem*“ svědčí o těchto pravdách. Naše okolí odráží to, co vyzařujeme. Když lžeme, budeme rovněž oklamáni. Máme-li strach, přitahujeme situace, ve kterých se musíme konfrontovat se strachem. Vysíláme-li lásku, dostaneme ji zpátky, a když se radujeme ze života, najdeme vždy nějaký podnět k tomu, abychom se těšili. To se jmenuje schopnost rezonovat. Změníme-li vlastní pohledy, zrcadlí nám tuto změnu i naše okolí.

Když se odpoutáme od hmotné reality, pochopíme tuto rezonanci i jako *zákon afinity* nebo *princip družení se stejného se stejným*. Jde o elementární sílu podmiňující stavy vědomí, které běžně nazýváme „nebem“ a „peklem“. Neboť když se na *druhém světě* na základě rezonance přitahují k sobě duševní těla podvodníků, sebevrahů, lichvářů a dalších, vytvoří si opravdové peklo. A tak je to i na Zemi. I tady se spolčují podvodníci, lichváři a jim podobní a sami si vytvářejí „peklo na zemi“.

4. Zákon převtělování se opírá o zákon rytmu

Rytmus je uspořádaná vibrace. Vibrace se vztahuje k hu-

debním tónům podobně jako rytmus k melodii. Rytmus souvisí s opakováním cyklů. Celé univerzum je definovatelné výrazy — vibrace, rytmy a vlny, jako následnost strukturovaných, periodických fází, které jsou podstatou každé události. Život a vše, co s ním souvisí, se rozpíná v posloupnosti cyklů spirálovitého charakteru a stejným způsobem se i stahuje zpět. Ve stanoveném čase se vše obrací ve svůj opak.

Sem patří i **zákon reinkarnace**. Podobně, jako je život polarizován v hmotě — na ženskou a mužskou část, rozděluje se život i na pozemský a takzvaný druhý svět. Když zde zemřeme, tam se narodíme a druhý svět prožíváme jako realitu. Když zemřeme na druhém, narodíme se znovu na tomto světě. Kdo se dokáže osvobodit od subjektivity jevů, zjistí, že narození a smrt, tento i onen svět, jsou jen dvě strany jedné mince.

Život probíhá v dualitě, ve střídání dvou úrovní — v materiální neboli fyzické a jemnohmotní neboli věčné. Opětovné návraty z druhého světa na tento nazýváme reinkarnací, znovuzrozením, znovuvtělením, nebo stěhování duší.

S tímto učením se spojuje i poznání, že všechny naše činy, „dobré“ i „špatné“, si bereme s sebou do nového života, abychom je sami zakusili a přežili a naše zkušenosti rozvíjeli dále. To je kauzalita, princip, který známe i jako zákon příčiny a následku.

V učení o reinkarnaci se mluví také o kole znovuzrození. Někteří lidé si myslí, že toto kolo se točí donekonečna, protože neustále vytváříme nové příčiny. No, není tomu tak — popravdě, na to bych neměl chuť ani já...). Zdá se, že to končí dosažením určitého stupně vývoje vědomí. Jednoduše řečeno: Když se staneme „dobrým“ člověkem, nemusíme

se již na Zem vrátit.

Z koloběhu znovuzrození se vysvobodíme, když jsme splnili všechny úkoly, které jsme si dali a zažili všechno, co jsme chtěli zažít. Když tohoto stavu dosáhneme, můžeme se svobodně rozhodnout, zda budeme inkarnovat dále, abychom například pomohli partnerovi/partnerce nebo jiné duši, neboli jako léčitel či mnich. Můžeme však v jemnohmotném světě i zůstat a pokračovat ve vývoji tam. A tento vývoj nemá hranic, neboť i tam jsou stupně a dimenze.

Zdá se, že tohoto posledního stupně vývoje na Zemi lze dosáhnout sebe-zušlechťováním a prací na sobě tak, jak to učil a dokázal Ježíš v průběhu jednoho života.

V knize *Ježíš 2000 — království míru se blíží* píše můj otec:

„Procesu zrání duše slouží cesta reinkarnace, kterou mnozí považují za teorii nebo hypotézu. Ale pro stále více lidí je to jediný logický důsledek chápání světa a Boha. Dokazují to i nesčetné semináře, kongresy a publikace ostatních desetiletí. Již definice tohoto pojmu přináší neshody. Re-in-carne - zpět do masa, zpět do těla, znamená palingenezi, učení o vracení se do hmoty, opakování pozemských životů v lidském těle. Zastánci metempsychosis, putování, neboli stěhování duší, tvrdí, že lidské JÁ může po smrti přecházet i do zvířecích a rostlinných organismů. To se někdy uvádí s úmyslem znevažování reinkarnace, ale nemá to nic společného s původním gnostickým učením a patří to spíše k hinduistické cestě...“⁴³⁾

Přečtěte si nyní tři příběhy, které jsou ukázkou toho, jak se děti dokážou rozpomenout na své předchozí inkarnace. První dva jsou z pera Trutza Harda, odborníka na reinkarnační terapii. Z jeho knížky *Moje máma bydlí v Charles City* jsem vybral tuto epizodu:

Romy je dcerou Barryho a Bonnie Creesových. Přišla na svět v Des Moines ve státě Iowa, USA, kde s rodiči žije. Romy často opakovala, že byla předtím chlapcem a jmenovala se Joe Williams. Postupem času se rodiče o životě Joa dozvídali stále více informací. Zpočátku považovali dceřiny výroky za dětské fantazírování. Romy tvrdila, že bydlela v Charles City. Nuže, pravděpodobně uslyšela název tohoto, asi dvě stě padesát kilometrů vzdáleného města, v televizi, mysleli si. Vyprávěla jim také, že byla „ženata“ se Sheilou a měli tři děti. Její tehdejší máma se prý jmenovala Louise Williamsová. Jako kluk Joe vyrůstala v domě se střechou z rudých cihel. Joe jednou zapříčinil v domě požár a máma si při něm spálila ruku. Od té doby ji bolely i nohy a Romy ukázala rodičům místo na pravé noze, kde údajně měla máma ránu. Opakovaně prosila rodiče, aby ji vzali do Charles City, protože chtěla svoji bývalou matku navštívit a říct jí, že vše je v pořádku. No, rodiče se k věci stavěli rozpačitě. Když kolem Romy proběhla na ulici motorka, chytla ji vždy panika. Rodičům často vyprávěla, jak spolu se Sheilou přišli na motorce o život. Po dlouhém naléhání rodiče souhlasili, že pojedou s dcerou do Charles City.

No, jak to udělat, jen tak zazvonit u úplně cizích lidí?

Pak se doslechli o kalifornském profesorovi, který se zabýval dětmi pamatujícími si na své předchozí životy. Profesor Hemendra Banerjee navštívil rodinu spolu s dvěma švédskými novináři z časopisu Allers v zimě roku 1981. Případ Romy byl z pohledu výzkumu reinkarnace tak řečeno ideální. Vědec se zde mohl přímo zabývat událostí, kterou dotyčná osoba ještě nevyřešila sama. Většinou se potkal s příběhy, kdy se mohl spoléhat pouze na vyprávění třetích osob a doufat, že tito mu údaje i pravdivě přetlumo-

čili. Rodiče i Romy profesorovi vše řekli a pak se všichni společně vydali do Charles City. Jak se přibližovali k městu, byla Romy stále vzrušenější. Vylezla si na přední sedadlo, a když vcházeli do města, prohlásila: „*Musíme koupit mámě Williamsové květiny. Nejraději má modré květy. A nemůžeme vejít předním vchodem. Musíme středními dveřmi za rohem.*“ Pak koupili kytici modrých květů, jak si přála Romy. Hledali v telefonním seznamu a skutečně tam i našli jméno Louise Williamsové a její adresu. A Romy jim pak ukázala cestu.

Konečně přišli k domu na předměstí Charles City. Byl to bílý bungalov. Ale střecha nebyla z červených cihel, jak to popisovala Romy. Na bráně byla cedule s nápisem: Použijte prosím zadní vchod. Zaklepali na boční dveře a otevřela jim starší paní s holí. Pravou nohu měla zafačovanou. Zeptali se jí, zda je paní Louise Williamsová a ona přikývla.

„*Měli jste syna, který se jmenoval Joe?*“ ptali se návštěvníci dál.

„*Ano*“, odpověděla.

Řekli jí, že by s ní chtěli mluvit. Paní Williamsová namítla, že musí spěchat k lékaři, ale asi za hodinu se vrátí. Romy byla velmi zklamaná, protože si první setkání se svou bývalou matkou představovala jinak. A ani jí nedali květy. Oči se jí naplnily slzami.

Za hodinu se vrátili. Paní Williamsová je již očekávala a pozvala dovnitř. Romy jí předala modrou kytici. Paní Williamsová byla velmi překvapena a řekla, že takovou kytici dostala naposledy od svého syna Joea. Na to jí dospělí pověděli, kdo je Romy a i to, že si pamatuje, že ve svém ostatním životě byla jejím synem Joem. Překvapená paní

Williamsová potvrdila všechno, o čem vyprávěli a opakově se ptala: „Odkud to všechno ví?“ Nechápala, jak může malá holčička vědět všechno o jejím synovi. Na otázku, jak je to s červenými cihlami domu odvětila, že se před lety městem přehnal strašlivý víchr, který poškodil střechu a museli ji proto vyměnit. Řekli jí i to, že Romy věděla, že do domu se vchází bočním vchodem. „Joe pomáhal při stavbě domu,“ řekla paní Williamsová a radil jim, aby v zimě nepoužívali přední vrátka.

I když paní Williamsová nevěřila v reinkarnaci a asi jí to celé připadalo velmi podivné, cítila k Romy emocionální pouto. Odešli spolu do vedlejší místnosti, a když se vrátili, drželi se za ruce. Ve druhé ruce měla paní Williamsová fotografii s rámem a byla radostí celá bez sebe: „Všechny poznala!“ zvolala. Pak ukázala fotografii přítomným. Byla to rodinná fotografie z posledních Vánoc před smrtí Sheily a Joea. Paní Williamsová potvrdila, že Joe a Sheila se zabili na motorce přesně tak, jak to Romy vyprávěla svým rodičům, a rovněž to, že měli tři děti. Romy znala i jména příbuzných. Navzdory všemu však paní Williamsová ani rodiče Romy nebyli ochotni fakt reinkarnace přijmout. Věřili i nadále církevním dogmatům a to, co přímo zažili, zůstalo pro ně pouze nevysvětlitelným jevem. Matka Romy je však přesto, že si tyto věci neumí vysvětlit, přesvědčena, že její dcerka nelže.⁴⁴⁾

V druhém příběhu jde o dítě rodičů, kterým reinkarnace není cizí. Pochází od izraelského lékaře a profesora medicíny Eliho Lascha:

Drúzové jsou malý národ žijící na území Libanonu, Sýrie, Jordánska a dnešního Izraele. Nejsou ani muslimové ani

křesťané a mají vlastní náboženství. V Izraeli žijí převážně na Golanských výšinách. Slouží v izraelské armádě jako jediní nežidovští Izraelci. Součástí jejich náboženství je i reinkarnace. Když se jim narodí dítě, hledají na jeho těličku mateřská znaménka. Najdou-li nějaké, jsou přesvědčeni, že jsou to pozůstatky smrtelných ran z předešlého života. Jakmile dítě, u kterého nějaké našli, začne mluvit, snaží se zjistit něco o jeho poslední existenci a nalézt opěrné body a příčinu jeho minulé smrti. Vědí, že malé děti jsou často neschopné rozlišovat události z této i minulé existence a vše považují za jeden život. Ve třetím roce jsou již schopny rozeznat, co bylo tehdy a co je teď. Vydají se s ním tedy — pokud si dítě něco vzpomnělo — na místo, o kterém řeklo, že tam žilo. Ve vesnici je to výjimečná událost. V čele s nejstarším se pak vytvoří jakási vyšetřovací komise.

V jedné z těchto vesnic žil i chlapec, který měl na hlavě dlouhé, od čela až k středu hlavy sahající červené znaménko. Když mu byly tři roky, vytvořili ve vesnici výbor z otce a ostatních jeho příbuzných, z několika starších a zástupců okolních vesnic. Z toho, co chlapec naznačil, usoudili, že žil v některé ze sousedních obcí. V této komisi byl i profesor Eli Lasch. Není sice drúzem, ale věděli o něm, že se věnuje i reinkarnaci. Skupina dorazila s chlapcem do sousední vesnice. Zeptali se ho, jestli to místo poznává. No, dítě odvětilo, že žilo v jiné vesnici. A tak šli dále. V následující obci dítě znovu řeklo, že žilo jinde, ne tam. Konečně přišli do třetí vesnice. Tam chlapec řekl, že tam žil a náhle ho napadlo i jeho předešlé jméno.

Měsíce předtím tvrdil, že ho nějaký muž zabil sekerou. No, tehdy si nevzpomněl ani na vlastní a ani na jméno svého vraha. Teď ho však napadlo i příjmení z jeho minulé-

ho života. Jeden ze starších z komise si vzpomněl, že znal i osobu, které to jméno kdysi patřilo. Řekl, že ten člověk zmizel beze stopy před čtyřmi lety. Pak jej prohlásili za ne-zvěstného.

Během válečných nepokojů se stávalo častěji, že se lidé ocitli v linii mezi Izraelem a Sýrií. Pak se stalo, že je zajali a někdy i jako domnělé špiony zastřelili.

Když procházeli vesnicí, sešlo se kolem nich i mnoho zvědavců. Chlapec pak ukázal na svůj dům, poodešel k jednomu muži a zeptal se ho: „*Nejsi ty ...?*“ (jméno již profesor Eli zapomněl). Muž jen přitakal.

„*Byl jsem tvým sousedem. Pohádali jsme se a tys mě zabil sekerou,*“ — prohlásil chlapec. Muž zbledl a chlapec se obrátil k ostatním: „*Vím i kde zahrabal moje tělo.*“

Skupina provázena dalšími zvědavci šla směrem k polím před vesnicí. Muže, jehož chlapec identifikoval, rovněž vyzvali, aby je následoval. Chlapec je přivedl na jedno z polí a na místě, kde byly nakupeny kameny, řekl: „*Pod těmito kameny ukryl mé tělo a tam opodál zakopal i sekeru.*“ Lidé odhrnuli kameny a našli kostru dospělého muže, na kterém byly zbytky selského oděvu. Vpředu měl rozštěpenou lebku. Všichni se pak obrátili na muže, kterého chlapec obvinil z vraždy a ten se k činu přiznal. Nebylo třeba dlouho hledat a na místě, na které chlapec ukázal, vykopali i sekeru.

Pro drůzy je reinkarnace samozřejmostí. Nepotřebují důkazy, aby si svou víru utvrzovali.

Profesora Eliho ještě zajímalo, co se stane s vrahem. Naznačili mu, že ho nevydají veřejným úřadům, ale potrestají ho sami.⁴⁵⁾

Třetí případ se stal mým přítelem:

Koncem roku 2003 pořádali můj švagr oslavu. Zúčastnil se jí i jeden náš přítel Goran, s čtyřletým synem Finnem. Goran se narodil v bývalé Jugoslávii a vyrostl v Německu. Několik dní před naší oslavou se vrátil z návštěvy u své matky v Srbsku a spolu s ní, synem a příbuznými navštívili i hrob babičky na místním hřbitově. Po chvíli si Goran všiml, že dítě zmizelo a proto ho šel hledat. Našel ho sedět u hrobu neznámé ženy. Finn se koncentrovaně díval na obrazy ženy na hrobě a na Goranovu otázku, co zde dělá, odpověděl: „*Tuto ženu znám.*“ Goran, zaskočen odpovědí, chtěl od chlapce vědět, kdo to podle něj je, protože Srbsko tehdy navštívil poprvé. Kluk mu na to odpověděl: „*Je to Marie.*“ Goran, který neumí číst azbuku, zavolał pak svou matku, aby mu jméno na hrobě přečetla: Marie Jakula, zemřela v roce 1979. Všichni byli velmi překvapeni a začali od Finna vyzvídat, odkud Marii zná. „*Nakupoval jsem u ní maso,*“ — odpověděl sebevědomě chlapec.

Přihlížející se nezmohli ani na slovo. Marie a její rodina sice řeznictví neměli, ale zabíjeli a maso i prodávali.

Jak byste si tyto jevy vysvětlili vy?

Za posledních pět let jsem navštívil hodně dětí, které přesně věděly, kým byly předtím, než se octly v břichu nynější matky...

Na dalších stránkách této knihy se pak budeme zabývat výpověďmi mediálně nadaných dětí, ale teď zůstaneme u reinkarnace.

Vývoj lidské duše je cesta učení se. Cílem tohoto procesu je zakusit život jako celek. Je to zdoluhavá pouť plná omylů a oprav. Opakované znovuvtělení bychom mohli porovnat s návštěvou školy, s konkrétními třídami i s konkrétními

úkoly, ve kterých řešíme, úspěšně nebo neúspěšně, úkoly. Studium se zde střídá s prázdninami, během nich můžeme někdy dohnat to, co jsme se zatím ještě nenaučili. Pak postupujeme do další třídy, jejíž stupeň závisí na našich předchozích výsledcích. Když jsme se nečinili, musíme třídu zopakovat. Když ano, postoupíme a naše úkoly jsou náročnější. Mezi životem a opravdovou školou je však rozdíl: život má s námi nekonečně mnoho strpení a dává nám stále nové a nové možnosti, abychom konečně pochopili...

Čím je duše vyvinutější, o to větší má člověk odpovědnost a potřebu být prospěšný, pomáhat druhým a podporovat slabší.

To samozřejmě neznamená, že se musíme kvůli tomu nechat zavřít do kláštera anebo léčit jiné. Angažovat se můžete, i když jste miliardáři nebo úspěšní podnikatelé. Jde i o to, jaký máme vztah ke spolupracovníkům, zdali pomáháme i finančně, jestli se o úspěch dělíme s jinými nebo svou moc a vliv využíváme jen na posilování vlastních pozic. I politici a bankéři mohou své funkce a profese využít ve prospěch těch, kteří potřebují pomoc.

O tom mluví i sedmiletý Flavio z Argentiny:

„Ve skutečnosti je život velkou školou. Někteří právě nastoupili do první třídy a jiní propadli. Po schodech výuky stoupáme vzhůru, dokud se z nás nestanou profesori. Tehdy jsme již odborníky, mistry Věčnosti a naším úkolem je sestoupit dolů a pomoci ostatním žákům, aby se dostali dál i oni. Pak je učíme, že každý z nás je částí Boha a že život nás obrušuje, dokud nejsme bezchybní, bezúhonní.“

Všechny tyto zákony můžeme vyjádřit jednou větou: „Co způsobíš božím tvorům, dobré nebo špatné, lidem, zvířatům

nebo rostlinám, to se ti jednou vrátí, jako dobro nebo zlo.“ ⁴⁶⁾

Proto mají všechny naše takzvané rány osudu své karmické pozadí. To znamená, že přes ně můžeme vyrovnat to, co jsme kdysi způsobili jiným.

Uvedu příklad. Představte si magnet. Díky své vlastnosti přitahuje z určité vzdálenosti hřebíky stejného druhu. Ať je to Nizozemsko nebo Jižní Amerika, všude se zachová stejně.

Když si to porovnáme s člověkem, je to podobné. Bez ohledu na to, kde jsme, naše aura je s námi. Aura je energetické pole s naším strachem, obavami, nadějemi, s programy a vzory. Když jsme doma přitahovali jen nepříjemnosti nebo peníze, stejné přitáhneme, i když budeme v Thajsku nebo někde jinde. Zůstaneme stejní. Pokud však změníme vzor, naše chování, změníme tím i vlastní rezonanční pole. Přitáhneme si do našeho života jiné lidi a jiné události.

Tak je to i s reinkarnací. Mluvili jsme o přesunu našeho energetického pole v prostoru. Vraťme se nyní k magnetu. I když ho zavřeme, řekněme, na dvacet let do vakua a pak vyndáme, znovu bude přitahovat z téže vzdálenosti stejné hřebíky. Podobně je to i s vracejícími se dušemi. Na konci každého života má naše energetické pole jistý vzor. Při návratu na Zem se pak zapínají, aktivují strach, talenty i naděje, které tento vzor tvoří — u jednoho dříve, u druhého později. Psychická struktura je stejná, jen tělo je nové.

V případě karmicky podmíněných nemocí může proto někdy pomoci i regresní, reinkarnační terapie nebo konzultace s vhodným duchovním médiem. Můžeme tak prozkoumat pozadí trápení, nehod, tělesných nebo duchovních postižení anebo blokády. Čím dříve se nám podaří

tyto souvislosti pochopit, o to spíše je můžeme zrušit nebo změnit:

- když je objevíme a rozpoznáme,
- pochopíme nebo si je uvědomíme
- a odpustíme tyto karmické zápletky a omyly nám samým i jiným.

Osvobodit se však můžeme jen sami. A přesně to z nás dělá člověka-boha, tedy bytosti přes které Bůh působí, aby chom v sobě uskutečnili božské. Život otroka, duchovního otroka, pak končí. Pak jsme nejen samo-statný-mi ale i samo-myslíci-mi a vědomí sebe-samých. Třetí aspekt — odpouštění — je nejdůležitější. Tento aspekt, kdy žil na Zemi Ježíš, je přesně tím, čím se jeho učení odlišuje od mnoha jiných. Opomineme-li skutečnosti jako církevní honbu za mocí a především Starý zákon — který s Ježíšem a milujícím Otcem, o kterém Ježíš mluví, nemá nic společného — pak je jasné, proč byl Ježíš ukřižován.

My si zákon karmy, zákon vyvážení, většinou spojujeme jen s negativními a bolestnými zkušenostmi. Zákon ale nepůsobí pouze jedním ale i opačným směrem. Mnoho věcí, které snad považujeme v tomhle životě za privilegium — například dobré rodinné a materiální zázemí, štěstí či léčitelskou schopnost — jsou možná právě plody, které sklízíme za své skutky předchozího života.

Trutz Hardo o tom říká:

“Karma se zvykne považovat za trest za nesprávné činy naší minulosti. V podstatě ale nemá nic společného s trestem, protože Stvořitel netrestá. Karma znamená, že sklízíme to, co jsme zaseli. Když pohlédneme na naše životy a vidíme plody, které sklízíme, naučíme se pak časem konat tak, aby chom

*dostávali jen sladké plody. Zákon karmy umožňuje proces poznávání sebe sama v poslušnosti mnoha po sobě jdoucích životů a tento proces nám postupem času na základě zkušeností napomáhá myslet, mluvit a jednat pouze z podnětu božských zákonů lásky.“*⁴⁷⁾

Univerzum na žádný dobrý čin nezapomíná, i když se nám někdy možná zdá, že jsme úplně opuštěni.

A přesně v tom okamžiku začíná vnitřní práce. Ezoterik, tedy ten, kdo zkoumá své nitro, se od exoterika, žijícího navenek, odlišuje tím, že se nespokojí s povrchností materiálně orientovaných názorů, ale hledá hloubku a příčinu. Chce pochopit, proč je nemocný neboli sám a opuštěn, proč má najednou úspěch a jak je možné, že mu cestu křížují podivní lidé nebo události. Zajímá ho, proč je na této planetě a jakou má zde úlohu, a co za roli hraje v této „divadelní hře“.

Tato práce by z něho udělala vyrovnanějšího, tolerantnějšího, ale i přímějšího, odvážnějšího a sebevědomějšího člověka. No, zdá se, že u mnohých z nás jako kdyby tomu bylo naopak. Někteří „vyvolení“ jakoby zcela zešileli a ztrácejí půdu pod nohama. Jejich ego (ne duše) se cítí být povoláno k „vyšším cílům“. Zanedbávají své povinnosti a ztrácejí se ve fantazijních představách a nejrůznějších chorobných výplodech mozku. A nakonec je to s nimi horší než předtím.

A to je, milí čtenáři, opačná strana medaile. Mnozí lidé čerpali impulzy i z mých knih a začali jinak pohlížet na svět. Byl jsem však i poučen, že někteří s těmito poznatky nedokázali zacházet vůbec. Přepadl je strach, paranoia anebo se v nich probudil ještě větší hněv.

Když se dozvím o takových případech, ptám se sám sebe,

zda by nebylo bývalo lepší, nepsat tyto informace na papír. Tak je to v životě se vším. Vynálezce elektriny jistě nemyslel při svém objevu na elektrické křeslo...

Když zjistíme, že při zabývání se jistou záležitostí nena-
předuje, je lepší udělat přestávku. Třeba věc odložit, zpra-
covat ve svém vnitru a během každodenních povinností
pozorovat, co z toho, co jsme se dozvěděli, můžeme skuteč-
ně použít, a co nám přináší konstruktivní výsledky.

Účelem karmického zákona v žádném případě není, aby-
chom si vlekli s sebou z jedné existence do druhé „odpad-
ky“, které jsme naložili sobě i druhým. (Druzí se nám je
totiž často snaží natlačit a namluvit jako vlastní „vinu“).
Naopak, tento zákon je tu na to, abychom si uvědomili, že
když dokonale funguje destruktivně, pak bude působit i
konstruktivně — to je logické. A protože jsme myslící by-
tosti, vynasnažíme se zasít tolik dobra, kolik jsme schopni,
abychom sbírali později jen chutné plody.

V Talmudu je to shrnuto do pěti vět:

Dej pozor na své myšlenky; stanou se z nich slova.

Dej pozor na svá slova; stanou se z nich skutky.

Dej pozor na své skutky; stanou se z nich zvyky.

Dej pozor na své zvyky; stane se z nich charakter.

Dej pozor na svůj charakter; stane se tvým osudem

Z tohoto aspektu pohledu se nyní krátce budeme věnovat
problematice chorob. Ani ty Nepadají přece jen tak z nebe.
Položme si otázku:

KDO NESE VINU ZA MOU NEMOC?

Nemoci nepadají ani z nebe a nejsou ani „trest boží“.

Jistě, existují viry, které mohou organismus rozházet. Ale
to jen tehdy, když mají k tomu živnou půdu, když je imu-
nita oslabena a umožňuje to pak i naše duchovní stránka.
Bůh netrestá. Vše co se nám přihodí, je důsledkem našich
činů.

Na základě analogie *jak venku, tak uvnitř* je tělo zrcadlem
duše. Když není duševní část v harmonii, nebude v rovno-
váze ani tělo. Když námi lomcuje hněv, zlobí se i tělo a vy-
jádří to nemocí.

A proto se proti nemocím nedá bojovat prostředky zven-
čí. Nemoc je přítel, který nás na něco upozorňuje. O co víc
se nějaké nemoci bojíme, o to pravděpodobněji ji dostane-
me, a čím více proti ní budujeme, tím víc se zhoršuje.

Pokud však pochopíme její poselství, odejde sama. Ne-
boť nemá nám škodit, je tady z přátelství. Chce nám nazna-
čit, že se máme změnit, že jsme se zastavili v duchovním
vývoji. Nemoc není nepřítel ale posel. Neboť ve skutečnosti
neexistují nemoci ale jen nemocní lidé!

Například alkoholik, jehož tělo je na pokraji kolapsu. Na
jeho zevnějšku je vidět, že játra to za chvíli vzdají, ale on se
cítí dobře. „*Už můj starý chlastal a letos se dožil devadesátky,*
tak se jí dožiju i já.“ Náš kumpán se raději ohání slovy, aby
nemusel přiznat, že je na alkoholu závislý a je na nejlepším
cestě — kromě „přechlastaného“ mozku — zruinovat celé
své tělo. Navenek se vymlouvá, ale v koutku duše ví, na čem

je. Pomoc však odmítá, neboť se nechce rozhodnout skoncovat s tím.

Snad by bylo možné vyměnit propitá játra za nové (obchod s orgány rozkvétá), nebo je léčit nějakým novým farmaceutickým super-lékem, který obnovuje jaterní buňky. Mohl by si možná zajít i k některému z našich superdětí, které léčí kladením rukou.

Což však takovou léčbou dosáhne? Změní snad své myšlení a odvrátí se od alkoholu? Zajisté ne. Jakmile budou játra fungovat znovu, bude se opíjet dál a jeho anděl strážný si může pak zoufalstvím jen škubat kudrnaté vlasy. Posílal mu přeci poselství prostřednictvím svědomí, napomínání přátel... ale ničeho si nevšímal. Neuposlechl ani svůj vnitřní hlas ani na varování zvenčí a tak je na nejlepší cestě, aby minul svůj životní cíl. A tak mu pomůže jen silný tlumič. Pravděpodobně vypoví játra službu, a to mu dá zabrat. Když pak vyslovil nevhodná slova a ztratil kontrolu nad svou agresivitou, utekla mu i žena. Teď leží v nemocnici, sám, neboť se musel také poučit, že přátelé z hospody vlastně nikdy opravdovými přáteli nebyli. Teď má čas, aby si všechno uvědomil. Možná i pozná, že důvodem jeho alkoholismu je strach. Když se tomuto strachu postaví tváří v tvář, pak se může i opravdu vyléčit.

Je nemoc „dobrá“ nebo „špatná“?

Za každou nemocí, ať už je to rýma nebo rakovina, se skrývá nějaké poselství. Nemoc nechce, abychom proti ní bojovali, ale abychom pochopili, co nám říká a změnili své myšlení a jednání. Tehdy splnila svou úlohu a symptomy mohou zmizet.

Co mám na mysli, když mluvím o skrytém poselství duše? Zde je několik příkladů:

Oči jsou smyslovým orgánem, kterým vnímáme svět. Když nefungují, jak by měly, je třeba se zeptat, co nechceme vidět, nebo co nás rozčiluje natolik, že nechceme vnímat pravou podstatu věci? Výroky „*Láska je slepá*“, „*dívat se přes růžové brýle*“, neboli „*pro stromy nevidět les*“ také o tom vypovídají. Nevidíme věci takové, jaké jsou a brýle jsou berlou k překlenutí vlastních pomýlených názorů.

Jste krátkozrací — chybí vám vizionářský pohled? Používáte snad častěji větu, „*už se na to nemohu dívat*“? Naprogramovali jste se tak nebo jste tím jen vyslovili pravdu, že si žijete ve vlastnoručně vyskládaném světě a potlačili jste realitu? Nechcete ji vidět?

Fakt, že slabý zrak nemá nic společného se špatným nebo nemocným očima vám ukáží na následujícím příkladu. Kurzů jednoho známého německého hypnotizéra se zúčastnil i muž, který nosil silné dioptrické brýle. Ve prospěch následujícího pokusu se podvolil hypnóze. Složil brýle a léčitel ho v hypnóze vrátil do doby, kdy měl deset let, kdy ještě viděl dobře. Muž pak změnil způsob řeči a začal, jako by byl desetiletý, vyprávět o své rodině, směšné tapetě v ložnici a jiné věci z jeho tehdejšího života. Pak mu léčitel podal knihu a vyzval jej, aby četl. Muž, pochopitelně bez brýlí, začal plynule číst. Účastníci kurzu fascinovaně sledovali situaci. Když dočetl pasáž z knihy, vrátil ho hypnotizér do současnosti a požádal jej, aby stejnou pasáž přečetl ještě jednou. Muž však tvrdil, že nedokáže slova rozoznat a potřebuje si nasadit brýle. Účastníci semináře byli překvapeni. Před chvílí přece viděli, že se nemůže jednat o chybu očí. Zjevně šlo o jeho způsob nazírání, náhledu, ovlivněného zkušeností a hodnocením. V dětském věku, nezatížený omezeným světonázorem, životními konflikty a zklamáními, viděl čistě a jasně. Popřemýšlejte nad tím!

A jak je to s ušima? „Už to nemůžu poslouchat!“, „jedním uchem dovnitř, druhým ven“, „sedět si na uších“, a podobné fráze naznačují, kde je vlastně problém neslyšícího nebo slabě slyšícího. Nechce slyšet, uzavírá se, nesnese kritiku, prostě přeslechne to, čeho se obává a co se mu nehodí. Většinou jsou to zaryté a duchovně nepohyblivé osoby. Nedoslychavost může být však i reakcí na extrémní hluk kolem nás.

Při bolestech hlavy je zjevné, že někdo si nad někým nebo něčím láme hlavu. Nedokáže zachovat chladnou hlavu. Někteří jednají bezhlavě nebo si „prosazují svou hlavu“, jiní jsou tvrdohlaví nebo nám někdo může i „poplést hlavu“. Někdo má „před hlavou zed“ nebo je chce „hlavou prorazit“, a když je příliš ctižádostivý, může mu „sláva stoupnout do hlavy“. Kdo je příliš centrován v hlavě, ztratí pak rovnováhu mezi citem a rozumem, možná je intelektuál nebo si „dělá těžkou hlavu“. „Vzal si něco do hlavy“ a jde za tím. Bolesti hlavy naznačují, že člověk dělá v myšlení chybu. Možná si „láme hlavu“ nad docela nepodstatnými věcmi, chce mít ve všem stoprocentní jistotu anebo pořád něco zvažuje, až se mu z toho „paří ze šišky“.

Dalším slovním obratem je například „prskat jed“ — snad je zde třeba naučit se zacházet se zadržovanou agresí. Když má někdo „srdce jako kámen“ — možná neposlouchá, co mu říká srdce. Když nám často někdo nebo něco „leze na nervy“, rovněž to pro nervový systém nezůstane bez důsledků.

Když trpíme kožní nemocí, měli bychom si položit otázku, co nám „jde pod kůži“ nebo co nás „svrbí“.

Když jsme nachlazení, možná „máme něčeho plný nos“ nebo „hodně kolem uší“.

Pokud máme problémy s trávením, mohlo nám něco „udeřit do žaludku“, „tváříme se kysele“, nebo „jsme se do něčeho zažrali“. Střeva souvisejí se strachem, to je zjevné, proto se můžeme i „strachy posrat“ nebo „udělat do gatí“. I finanční problémy se zrcadlí v střevě. V známé pohádce osel „sere dukáty“. „Šlápnout do hovna“ prý přitahuje peníze. Zácpa znamená, že se něčeho nechceme vzdát, vypustit z našeho života, nebo že jsme jednoduše lakomí. Člověk podlízavý, který se jiným „cpe do zadku“, odevzdává v šatně svou páteř ve prospěch kariéry. Má strach vsadit na vlastní život a rozvíjet se. Takto bychom mohli pokračovat dál...

Duše nám signalizuje mylný vývoj prostřednictvím nemocí ale i nehod — „vybočit z kolejí“, „ztratit pevný bod“, „uklouznout“... Zlomenina prolomí neboli nás přeruší v dosavadním konání a zabrání nám v něm pokračovat. Nemoc nás dělá čestnějšími a ukazuje nám to, co bychom sami raději potlačili. Pokud vás toto téma zajímá, přečtěte si knihu Thorwalda Dethlefsena a Rüdigeru Dahlkeho *Nemoc jako cesta*.

Některé nemoci jsou podmíněné minulými existencemi, tedy karmicky. Než vstoupíme do nového těla, zvolíme si — většinou společně s bytostmi, které nás provázejí — životní vzor. A v něm můžou být i takzvaná vrozená onemocnění, která se v našem životě objeví tehdy, když se vzdálíme od zvolené životní předlohy. Některé neduhy jsou výsledkem našeho chování v předchozím životě. Možná jsme někoho týrali a máme teď migrénu. A to proto, abychom sami za-

žili, jak to je, když jsme možná kdysi někoho mučili tím, že jsme mu nechali nepřetržitě kapat na hlavu vodu. Anebo se narodíme slepí, protože jsme možná někomu v předcházející existenci vypíchli oči. Karmické nemoci se možná někdy ani nedají vyléčit, protože duše tím chce vyrovnat svůj dluh.

Představte si, že čtete například v *Blesku* o bestiální vraždě. Muž sexuálně zneužil nezletilé dítě a pak jej brutálně zavraždil sekerou úderem do hlavy. Nepřáli byste snad tomuto zločinci, aby za svůj čin pykal? Dejme však tomu, že ten zanedlouho zahyne při autonehodě. A pak se opět narodí na Zemi se znetvořeným obličejem a na jedno oko slepý. Teď si představte, že jste lékař a jste jasnozřiví. Přichází k vám matka s tímto znetvořeným dítětem a vy, díky vaší schopnosti, víte, kým dítě bylo. Co si pomyslíte pak — zachoval se zde „život“ spravedlivě? Nuže, u tohoto dítěte se naplňuje jeho osobní matrix. Tento příklad jsem si vymyslel. Vůbec tím nechci říct, že všichni podobně postižení jsou „ex-zločinci“. Vrah může v nové existenci úplně normálně vypadat a mít uspořádanou rodinu, ale například někdo brutálně zavraždí jedno z jeho dětí a on pak v této roli pocítí důsledek svého činu. Podobné případy znají nejen jasnovidné děti, ale i mnozí terapeuti. V regresní terapii nebo v hypnóze vycházejí tyto tragédie pak na povrch.

Opakuji, co jsem již řekl — když soudíme druhé nebo sebe, měli bychom být opatrní. Když je někdo postižen, nemusí to znamenat, že je „zlým“ člověkem, nebo že jím byl ve svém předchozím životě.

A proto se člověk z nemoci zcela uzdraví jen tehdy, když pochopí poselství jejich příznaků a vyřeší svůj konflikt. To je přece jasné, ne?

Teď si položme otázku...

EXISTUJÍ TEMNÉ SÍLY?

Chceme-li tuto otázku zodpovědět, musíme se hlouběji ponořit do jemnohmotného světa. Existuje *druhý svět*?

Snad je nám všem jasné, že existují temné lidské bytosti. Na co však myslí Albert Pike, když mluví o Luciferovi? Je Lucifer člověk? Asi sotva. Bude to jemnohmotná bytost, „padlý anděl“, nebo „démon“ (řecky daimon = nadlidská bytost), jenž inspiruje i ilumináty. A kde pak tato a jiné jemnohmotné bytosti pobývají? No správně — na druhém světě!

Druhý svět, druhá strana, neboli jemnohmotný svět, je naším skutečným domovem. Z těchto dimenzí přicházíme. Je to nám nejvlastnější úroveň existence a jednoho dne se tam vrátíme. Je to i domov naší skutečné, duševní rodiny. Tento domov opouštíme z vlastního rozhodnutí, abychom zde na Zemi převzali nějakou roli, neboli řečeno jinými slovy, abychom se zapojili do pozemské hry. Mohli bychom i říci, že je to místo teorie a opouštíme jej proto, abychom zakusili praxi, hmotu, materii.

Když pak fyzicky zemřeme a vrátíme se tam zpět, nacházíme naši duchovní rodinu většinou tak, jak jsme ji zanechali, jakoby čas vůbec neplynul. Pak si prohlédneme náš minulý život a úkoly, které jsme si v něm předsevzali. Některé jsme možná zvládli, jiné méně. Někomu se uplynulá existence může jevit jako zlý sen, jinému jako dlouhá cesta světem, z níž se právě vrátil domů. Kdo z vás prožil klinickou smrt, to asi zná. Klinická smrt je stav, kdy je člověk nějakou dobu mrtvý. Může to být při nemoci nebo po nehodě.

Lidé, kteří ji zažili, shodně tvrdí, že vystoupili z těla jakýmsi tunelem a vznášely se nad ním. Potkali se s duchovními bytostmi v nadpřirozeném světle, příbuznými, přáteli, andělem strážným... Viděli svůj život jako na filmovém pásku a potkali se s jakousi nejvyšší bytostí vyzařující světlo a pocítili nekonečné štěstí a harmonii. Pak jim řekli, že se musí vrátit na Zem, aby vyplnili svou matrix. Návrat do fyzického těla byl pak pro mnohé zklamáním.

V člověku, který to zažil, zůstane pak neustálá touha po tomto stavu. Mně se to stalo dvakrát a všechno to mohu potvrdit. Je to jako krátký pohled do „nebe“, který ve vás probudí záblesk touhy po domově. Na okamžik si vzpomenete na výchozí bod vaší cesty, na prosvětlený svět plný harmonie, hudby a radosti.

Jak bychom si mohli představit druhý svět?

Za chvíli nám o tom popovídá Harald. Tento třiatdvacetiletý mládenec je synem jednoho známého politika. Bohužel a škoda, že ho nesmím jmenovat. Jeho otec není zrovna nadšený darem jasnovidnosti svého syna. Harald vidí mimo jiné i lidskou auru, a to ho přimělo k tomu, aby se s otcem a jeho „přáteli“ rozloučil.

Co je to médium?

S jemnohmotným světem se dá komunikovat různými způsoby. Představte si to jako rádio-přijímač, který transformuje neviditelné rádiové vlny do slyšitelného rádiového programu. Spirituální média zprostředkovávají mezi duchovním a materiálním světem, neboli mezi jemnohmotnou jednotou a hrubohmotnou dualitou. Jsou nástroji a

tato schopnost je buď vrozená, nebo ji získaly v průběhu života. Umožňují komunikaci mezi dvěma světy. Názorně je to zpracováno ve filmu Ghost.

Na rozdíl od jiných okultních praktik nepotřebuje médium žádné pomůcky, kyvadla, palmové listy nebo podobně.

Přes některá média se jemnohmotné bytosti vyjadřují tak, že se jej zmocní. Piší, mluví přes ně nebo něco materializují. Tato média pracují v tranzu nebo polotranzu.

Například Patrik. Je mu šestnáct, žije v Mnichově, je médiem, které automaticky píše. Když jsem ho navštívil, řekl mi:

„Najednou pocítím nutkání vzít do ruky pero. Někdy se probudím uprostřed noci a nějaký vnitřní hlas mi řekne, abych šel ke stolu a psal. Někdy napíšu i více stran. Slova jsou spojená a písmo vypadá spíše těžkopádně, tedy zcela jinak, jak když píšu JÁ. Tehdy cítím, že se mě zmocnila neviditelná síla, proti níž se nedokážu bránit. Většinou píšu o duchovních tématech, o Bohu, a jak bychom se my, lidé, mohli chovat lépe. Moji rodiče se tomu velmi diví. Texty podepisuji jako Dorian. Je to duch, který skrze mne píše.“

Další varianta je **channeling**. V ezoterických odděleních knihkupectví je spousta knih, produktů channelingu, poselství z duchovního světa.

Médium je v channelingu (z angličtiny: channel=kanál) „kanálem“ pro nějakou duchovní bytost, která mu zprostředkovává myšlenky. Médium je pak vyslovuje nebo píše. Tato myšlenková energie je tak silná, že jeho vlastní myšlenky jsou jakoby vysunuty na vedlejší kolej. Tato duchovní bytost převezme na jistý čas tělo média. Médium si však

zachová jasné vědomí a všechno si pamatuje.

Napsal o tom i Karl Schnelting ve své rozpravě *Scénáře budoucnosti v duchovních vědách a proroctvích*:

„Máme například úspěšného podnikatele, který je velmi překvapen, že slyší znenadání jakýsi vnitřní hlas, který ho konfrontuje s myšlenkami o změně způsobu jeho života a o životě jako takovém. Zjistí tak, že je médiem a začne tyto informace dávat dál.

Téměř v každém městě si můžete objednat -sezení- u média, které se přenese do jiného stavu vědomí, polotranzu nebo tranzu, a překvapuje klienty svými výpověďmi o jeho minulosti a budoucnosti. Lidé hledají zejména taková média, která jim umožní kontakt s nějakým duchovním průvodcem (například andělem strážným), který svého chráněnce detailně zná a může mu proto radit v duchovních a světských otázkách... Média, která se sama chápou jako zprostředkovatelé, -channel-, jiných úrovní vědomí, přijímají často obsáhlé informace. Tak vznikla celá řada channelovaných knih. Kvalita zprostředkování vjemů závisí na úrovni, odkud tato poselství přicházejí. To, na jakou úroveň se dokáže napojit médium, je zase závislé na stupni jeho čistoty a nestrannosti, objektivity. Emocionálně zatížené, v egu centrováno médium, sotva bude schopné přijímat jasné a čisté poselství.“⁴⁸⁾

Děti, které jsem za uplynulá léta testoval, měly všechny dar mediality od narození, nebo se k němu později dostaly přirozeným způsobem.

Podívejme se na schopnost vidění aury blíže.

Vitální síla, která nás oživuje, tedy jemnomotné tělo, není ohraničené kůží, fyzickým tělem, ale vyzařuje skrze

ně. Jasnovidce vnímá auru. Na starých obrazech se její část kolem hlavy, zobrazovala jako svatozář (viz obr. 81). Harmonická aura je pro jasnovidce obrazem harmonického stavu. Disharmonická aura je zase odrazem člověka v nevyváženém stavu. Barvy aury odrážejí duševní procesy. Když se zlobíme, zbarví se aura do červena. Duchovně založení lidé mají v auře fialovou barvu. Jasnovidce dokáže v auře číst jako v paměti počítače. Když znáte vstupní kód, můžete si odvolat i informace. Z aury se dá vyčíst všechno — to, co jsme kdy vůbec zapříčinili, naše myšlenky, činy, naděje i přání. A proto lze z aury vyčíst i následky, plody našeho konání. Řečeno jinými slovy, jasnovidce vidí, co jsme zaseli a podle toho, pokud sami nic nezměníme, odhadne i plody, které sklízíme. Předpovědět i čas je však těžké. Jasnovidce vidí většinou pouze následnost obrazů. Kolik trvá to nebo ono se odhadnout nedá.

Obr. 81: Lidská aura.

Jiná pro nás všechny zajímavá danost je **vizionářství**, neboli proročování a čtení v akašické kronice. I zde se jedná o jasnovidectví. Vize se člověku takříkajíc „uděje“. Působí na něj zvenčí nebo zevnitř. Příkladem zevní vize jsou např. zjevení panny Marie. Nefyzická bytost zprostředkuje někomu zevní „viditelné“ poselství a tato osoba ho předá dál.

Vnitřní vize se realizuje ve snech, v hluboké meditaci,

častokrát při nehodách nebo klinické smrti. Člověk tehdy může vnímat události budoucnosti, ale většinou nedokáže určit, kdy se stanou. Vidí jen postupnost událostí. Například vidí někoho, jak nastupuje do červeného auta. V dalším obraze jede auto po konkrétní ulici a v pozadí je kostel. Ve třetím obraze leží auto v příkopu a vedle něj stojí záchranka. Člověk s touto vizi však neumí říct, kdy se to stane, ale může varovat: „*Dej si pozor, když jednoho dne nastoupíš do červeného auta...*“ Zcela jinak je to s čtením v akašické kronice. Tento typ lidí nepřijímá informace pasivně, ale aktivně. Sami a vědomě se dívají na události, týkající se jiných lidí nebo celých civilizací.

Jak je to možné?

Řekli jsme již, že kolem všech bytostí i kolem naší planety je energetické pole. Vtomto magnetickém poli Země jsou uloženy veškeré informace o zde žijících bytostech a o minulých událostech. Jako v paměti počítače jsou tu uloženy a zachyceny energetické vzory každého pocitu a myšlenky ve stejné intenzitě, s jakou se udály. Tyto události jsou zrcadlem toho, co v sobě nosíme. Paměť Země se jmenuje i akašická kronika. Templáři jí říkají kosmické duchovní pole, anglický biolog a filozof, profesor Ruppert Sheldrake ji pojmenoval morfogenetické pole. Například silný emocionální výbuch zanechá v akašické kronice intenzivní vzor.

Někteří jasnovidci dokáží číst nejen v auře konkrétního člověka, v jeho osobním energetickém poli, ale také v akašické kronice, a pak zjistit stav osoby nebo Země. I v případech, kdy vizi o Zemi v budoucnosti zprostředkuje médium jemnohmotní bytost, jsou to obrazy z akašické kroniky, momentky z kolektivní databáze Země v určitém časovém

okamžiku. Médium má pak vizi, neboli vidí, jaké důsledky se dostaví v budoucnosti pro Zemi i lidstvo, když nezměníme naše konání.

Vysoké duchovní bytosti nám prostřednictvím proroků, jakožto varování, promítají, co jsme vytvořili doposud, když jsme s našimi tvůrčími silami zacházeli svévolně a destruktivně. Země se dá srovnat s hřištěm s dvěma póly, kde se duše díky nejrůznějším zkušenostem vyvíjejí ve škole života. Pak se dá vysvětlit i podvojný charakter proroctví — jsou varováním a předpověďmi zároveň. Když je varování účinné a člověk změní názory a chování, proroctví se nenaplní. V tom případě vytvoříme nové podmínky, které změní pak i údaje v akašické kronice.

Budoucnost je tedy neustále se měnící vzor. Naše budoucnost není proto výsledkem jakéhosi svévolného předurčení Boha mužského pohlaví. Tvoříme si ji sami svým jednáním a myšlením!

Mediálním darem je i schopnost **telekineze**.

Jistě jste mnozí slyšeli jméno Uri Geller, který silou myšlenky ohýbá lžičky. Nevyužívá však svou schopnost pouze na to. Zabývá se mimo jiné i hledáním diamantových, uhelných, zlatých a naftových polí. Uriho Gellera testovaly různé univerzity a výzkumné ústavy a potvrdily jeho schopnosti.

Tento dar nemá jen on, máme jej všichni. Aktivace těchto schopností závisí pouze od naší víry, koncentrace a cviku. Podobné „zázraky“ předvádějí s lehkostí hlavně děti. Daří se jim to pravděpodobně proto, jelikož jsou přesvědčeny, že to umí a jejich rozum ještě nepracuje povrchně a neomezují

je je tak, jako je to u dospělých. Dospělému rozum okamžitě signalizuje: „*To není možné, tomu nevěřím!*“

Na ostrově Hawai jsem experimentoval se třemi dětmi. Ohýbaly před mýma očima lžičky poté, co jim to předvedla jejich telekineticky nadaná matka. Je to naše takřikajíc normální vlastnost a tento dojem jsem nabyl i při setkání se skupinou ruských léčitelů na jednom z kongresů duchovního léčení. Během společné večeře chtěli trochu zlobit číšníka a tak pokroutili příbory, zauzlili nůž, jeden z nich si pověsil na čelo vidličku a naběračku na hrud'. A bez problémů posouvali na stole i talíře — prostě, byla to docela normální večeře!

U dětí jsem tyto schopnosti viděl často. Třináctiletá Tātiana z Uzbekistánu nechala před mýma očima například létat pero. Pracuje pro KGB a její schopnosti využívají pro špionáž. Když jsem se s ní setkal v Čechách, řekla mi, že takových dětí jako ona je mnoho a většina z nich je ještě mladší. Tyto děti navštěvují speciální školy s parapsychologickým výcvikem a žijí odděleně od svých rodin v internátech. Rodiče jsou pak za to odměněni.

Všechno je možné! Problémem moderního „konzumenta“ je, že nevěří, že je to možné a nevěří ani sobě. Raději věří pojišťovnám, bankám, politikům, papeži... Někdo to už přece za něj zařídí. Samostatné, nezávislé myšlení není cílem našeho dnešního politického systému a už vůbec ne v zájmu církevních institucí.

Lidé schopni těchto „zázraků“ jsou pro tento svět nebezpeční. Rozházelo by to totiž základnu i způsob, jakým funguje momentálně náš život. Nechceme přece, aby lidé začali myslet! Nakonec by pak možná přestali i chodit do práce,

začali třeba hledat zlato jako Uri Geller a zbohatli.

„*To, co dělám je reálné! Možná je i to důvodem, proč mě někteří lidé chtějí umlčet!*“⁴⁹⁾ řekl jednou Uri Geller.

Tady je další ze zajímavých příkladů myšlenkové síly. Drunvalo Melchizedek, který vyučuje technice aktivující vlastní světelné tělo, takzvanou Merkabu, vyprávěl na svém semináři tuto příhodu:

Jistý kluk ztratil při automobilové nehodě nohu. Po několika týdnech upozorovali rodiče a lékaři, že noha začala dorůstat. „*To je přece nemožné,*“ kroutili všichni hlavami. Neuměli si to vysvětlit a pak začali rostoucí nohu filmovat na video. Drunvalo řekl, že v době, kdy se o případu dozvěděl, začaly právě dorůstat prsty. Jaké tajemství se ukrývá za tímto jevem?

Rodiče si později vzpomněli, že si chlapec jako malý hrával s ještěrkami. Je faktem, že ještěrkám utržené ocasy dorůstají. Chlapci po úrazu nikdo neřekl, že lidské končetiny nedorůstají. Když to viděl u ještěrek, myslel si, že je to stejné i u lidí.

Jak vidíme, síla představy a myšlenky dělá zázraky. Anebo to snad není zázrak a je to normální? Je problémem jen naše vlastní omezenost?

Před téměř deseti lety jsem na Novém Zélandu od jedné učitelky slyšel podobnou historku. Malá holčička si ve škole usekla část prstu a dítě pak odvezli do nemocnice. Když se po několika dnech vrátila holčička do školy, vzala si ji učitelka bokem. Řekla jí, že prst opět doroste, ale jen tehdy, když o tom nikomu nic neřekne. Vyžádala si od holčičky

slib zachování společného tajemství. A co se stalo? Během dvou let prst dorostl. Proč učitelka chtěla, aby to zůstalo tajemstvím? Neboť lidé by svými reakcemi mohli ovlivnit přesvědčení dítěte. Řekli by, že prsty nedorostou a dívka by tomu možná přestala věřit. Předpokladem úspěchu je pevná víra, pochybnosti působí ničivě.

Síla víry působí samozřejmě i negativně. Mnozí z nás například onemocní rakovinou jen proto, že se bojí, že by ji jednou mohli dostat, nebo jsou dokonce o tom i přesvědčeni.

Vraťme se nyní k Haraldovi. Řekne nám, co se dozvěděl od svého přítele z druhého světa několik týdnů po jeho smrti při autonehodě:

„Když duše při nehodě, vraždě, nebo přirozenou smrtí opustila fyzické tělo, přejde do jemnohmotného světa. Pro ty, kteří byli na Zemi čestní a laskaví je to hezké místo, neboť duši zde vítají přátelé, známí a rodinní příslušníci. Slunce tady nikdy nezapadá a jsou tam i zahrady, louky a domy. Nejsme nikdy unavení, můžeme číst, studovat, vzdělávat se, vést rozhovory a dělat, co se nám zlíbí...

No, na ty, kteří byli plní hněvu a nenávisti, závisť, pochybností, nebo se dokonce i nějak provinili, čekají zde jim podobní, a to je to, čemu říkáme peklo.

Odsud pokračuje pak duše do nového těla, aby to v novém životě napravila. I tady se může vzdělávat a pokračovat na cestě ke světlu. Kdo prosí o pomoc, ten ji hned dostane. Je zde mnoho duchovních bytostí světla, které se takových duší ujmou a radí jim.

Duše, které pak odcházejí do nového těla, se zde zdržu-

jí rozdílně dlouhou dobu. Když zemřelo dítě, za normálních okolností se pak znovu vtěluje velmi rychle. Dá se říci, že čím dříve opustila duše tělo, o to rychleji se znovu inkarnuje, protože častokrát svou roli nesplnila.

Dospělí zůstávají různě dlouho. Někteří se vtělí ihned, jiní zde pobývají týdny, další roky nebo desetiletí. Čas zde nehraje roli, protože neexistuje.

V jemnohmotném světě se ale něco změnilo. Jelikož na Zemi nastaly mimořádně časy, kdy se uskutečňuje mnoho velkých změn, stále více duší chce „být při tom“ a učit se. Na Zemi je jen omezený počet těl ale stále více duší, které dříve žily na jiných planetách a nyní by chtěly inkarnovat na Zemi. Dá se říci, že se vytvořila pořádná řada čekatelů. Vše se tedy změnilo. Někdy duše vůbec nevyčká narození do nového fyzického těla, ale chopí se těla, ve kterém prodlévá jiná duše, která již svou úlohu splnila a vymění se s ní (tzv. walk-in, pozn. autora). Ušetří si tak spoustu času. Jiné duše vyčkají narození v novém těle. S jejich duchovním pomocníkem, vy mu říkáte anděl strážný, si vyhlídnou rodičovský pár, který souzní s jejich novým životním plánem.“

Někdo si možná myslí, že druhý svět je v nebi, kdesi za naším slunečním systémem, nebo dokonce mimo tuto galaxii. To je stejně mylné jako představa, že Bůh je stařík s plnovousem. Ve skutečnosti je druhý svět tady, uprostřed, vedle nás. „Normální člověk“ jej však nevnímá, neboť je to dimenze jemnější, vyšší, frekvence. Tento náš svět dělí jen lehoučký závoj. Mluvím o „normálním člověku“, neboť duchovní svět není zapečetěn pro všechny. Jasnovidní lidé ho vnímají, protože jsou schopni zachytit širší frekvenční pásmo.

Názorným příkladem je píšťalka pro psy. Jsou to vyso-

ké tóny, které psi slyší, ale lidé za normálních okolností ne. Podobně je to i s jemnohmotným nebo i světem přírodních duchů. Tyto frekvence začínají na vrcholu frekvencí našeho materiálního světa. Děti nebo lidé spjatí s přírodou, tyto vysoké frekvence vnímají, a proto i vidí přírodní duchy. Na zemřelé reagují i zvířata, psi i kočky, jsou neklidní nebo štěkají. V tomhle případě nám dává za pravdu i zkosnatělá věda. I mezi vědci se již rozšířilo přesvědčení, že umírání jako takové neexistuje. Jsme energie a energie „neumírá“, mění jen skupenství. Ani kostka ledu, když ji zahřejeme, se neztratí, ale promění se ve vodu. Tak je to i s živými tvory. Máme fyzické tělo, jehož částičky vibrují v jisté frekvenci a duše vibruje ve vyšší frekvenci. Zůstaneme-li u příkladu s kostkou ledu, je led fyzické tělo, duše je voda a duch pára. Mění se jen vibrace, frekvence, kmitočet. A pokud jde o prostor a čas, tyto zjevně v jemnohmotném světě neexistují. Představme si to tak, že fyzická úroveň je kruhová plošina nebo koule, na níž existují všechny časy a prostory současně a naše duše si volí, kdy a kde na ni vstoupí. Jedna vteřina na Zemi může představovat na druhém světě stovky nebo tisíce let, nebo jen jednu minutu. Záleží na tom, kdy chceme znovu inkarnovat. A proto lze inkarnovat i v roce 6012 našeho letopočtu nebo 100 let před Kristem, podle toho, jaké zkušenosti postrádáme. Na druhém světě se necítíme být ani staří ani mladí. Tam jsme v rozkvětu života, asi tak třicátníci.

Věnujme se nyní otázce „temných sil“.

Během jedné z výzkumných cest za podzemními městy Amerikou jsem se setkal s rodinou žijící v německé kolonii. Mají pozoruhodného syna jménem Arian, který již jako šestnáctiletý měřil metr devadesát. Má pronikavé modré

oči, světlé vlasy a dívky se na něj samozřejmě „lepí“. Arian vidí auru, mluví s mrtvými, s mimozemšťany a léčí klade-ním rukou.

Denně pracuje s runami, přičemž komunikuje s duchovními bytostmi, což mi i předvedl. Postavil se do středu pokoje a zaujímal různé postoje. Kdo zná cvičení s runami, ví i o jejich síle. Arian mi řekl, že když setrvá v jisté pozici asi minutu, objeví se v každém koutu pokoje obrovské bytosti. Vypadají prý jako severští bohové, Thor nebo Odin. Mají dlouhé světlé vlasy a bílá roucha. Ochraňují jeho i prostor, ve kterém pak léčí nebo vyhání demony. Arian mi vysvětlil, že mnozí domorodci experimentují s voodoo, přičemž komunikují převážně s nízkými bytostmi. Přivolávají si tak démonické energie. Arian jim často říká, aby se voodoo stranili. Oni ho ale poslouchají jen tehdy, když už po něm chtějí, aby demony odstranil. On sám se těchto bytostí nebojí. Mluví o tom se smíchem a tvrdí, že „jeho“ bytosti, kterým říká bohové světla, nedovolí žádné jiné, ať by byla mocná jakkoli, aby se k němu co jen přiblížila. Z okolních vesnic ho volají rovněž, když u někoho „straší“. Arian rozlišuje mezi

- zemřelými, kteří jsou si vědomi, že fyzické tělo již opustili,
- strašidly, přičemž je rovněž chápe jako zemřelé, kteří fyzicky zemřeli, ale neuvědomují si to, a kteří nemají v úmyslu ubližovat,
- demony, kteří vědomě řádí a cíleně škodí.

„Duši vyzvedá většinou anděl strážný, duchovní průvodce,“ říká Arian. „Duše pak zpětně hledí na svůj život a pak se rozhoduje, zda bude znovu inkarnovat nebo zůstane v duchovním světě. Někteří zemřelí si svou smrt uvědomují, zůstávají v duchovním světě a objevují se lidem, jako napří-

klad mně, z různých důvodů. Když mě navštíví, přicházejí z vyšších duchovních sfér. Proto je pro mě těžší je vnímat. Často přicházejí krátce po smrti, kdy jsou ještě silně emocionálně napojení na rodinu a přátele a přejí si je ještě jednou vidět. Mluví se mnou a já to pak tlumočím přítomným příbuzným. Nejsou vázáni k žádnému místu a doprovázejí své blízké kdekoliv — na hřbitov nebo na dovolenou. Časem však emoce mizí a duše vystoupí do vyšších světů. Pak ji většinou už nejsem schopen vidět.

Strašidla vnímám jako duše, které nevědí o své smrti a objevují se různým lidem. Z rozličných důvodů nechtějí akceptovat svou smrt a přejít do duchovního světa. „Visí“ v mezisvětě a někdy dokonce nevidí ani svého anděla strážného. Většinou jsou dezorientovaní a přesvědčení, že jsou ještě naživu. Lidé je vídají na místech, s nimiž byli za života citově propojení, s jejich domem, zámkem nebo místem, kde přišli o život... Jsou takřikajíc přivázaní k Zemi. Někdy je to kvůli partnerovi, dětem, ze žárlivosti nebo smutku.

Protože se silně upínají na svůj uplynulý život, vidím tyto duše nejlépe, neboť jsou našemu materiálnímu světu nejbližší. Vídají je i takzvaní normální lidé, kteří pak říkají, že viděli ducha nebo strašidlo. Tyto duše si vyžadují pozornost žijících. Ony vidí nás, jen my je většinou nevidíme. S těmito dušemi často diskutuji, protože nevěří, že zemřeli. Rozčilují se například, že rozmlouvají s partnerem a ten je permanentně ignoruje! Tehdy mi je do smíchu, což je chudáky rozčiluje ještě víc. Dlouho s nimi rozmlouvám. Když je po ruce úmrtní oznámení, tak jim ho ukážu, jdu s nimi k jejich hrobu, a konečně pomalu začnou i akceptovat, že v domě nebo vesnici už nemají co hledat... Tyto duše vidím a slyším zřetelněji než ty druhé, které o svém přechodu do duchovního světa vědí.“

O démonech a „temných silách“ Arian říká:

„Bohové světla mluví o zemi Ur, Univerzu, které stvořil Ur, Pra-původce, Stvořitel. Původu Univerza, zemi Ur, se říká Pra-zřídlo. V oněch časech bylo Ur ještě Jedno. Pak Pra-původce vytvořil světlo a rozdělil Ur na světlo a tím automaticky i na temno. Proto se mluví o pra-dělení, rozdělování, souzení. Ur se tak stalo duálním, bylo rozděleno. Nesmíme však dělit, soudit a vidět Stvoření jako rozdělené. Obě poloviny patří spolu, obě jsou -dobré-. Neboť jsme samojediní, tedy spolu se vším. Proto, když jsme sami sebou a v duchu spojení se vším, tedy s Pra-původcem, Stvořitelem, pak je nám dobře.

Když Stvořitel stvořil světlo, vznikla automaticky i tma. Tma není špatná. Je to prostě oblast, bez světla. Světlo je také láska, a proto je temno prostor bez lásky.

Stvořitel stvořil všechny bytosti ze světla. Zlo a ďábla nestvořil. Některé bytosti stvořené Bohem se však rozhodly, že světlo odmítnou a zdomácněly se v nesvětelných oblastech. Svým způsobem se tam cítí „dobře“. Bylo to jejich svobodné rozhodnutí. Světlo, nebo Stvořitel, se od nikoho neodvrací, ale ani nikoho při sobě nedrží. Stvořitel věděl, že rozdělení, které je nám známo jako polarita, je předpokladem existence světla a s tím spojeného samopohybu Stvoření. Umožňuje bytostem rozhodnout se. Tak vznikl stav, který známe dnes jako Světlo nebo Tma, Andělé nebo Démoni a Láska nebo Nenávist.“

Druhý, nebo duchovní svět, ve kterém se vznášejí duševní těla, duchovní průvodci, andělé strážní a jiné bytosti, bychom si mohli představit jako skleněný mrakodrap. Na jeho nejvyšším poschodí je jeden zdroj světla. Do přízemí, které zde nazveme peklem, pronikne jen velmi málo světla. Je to místo nejvíce vzdálené od světla, kde jsou duše zlo-

činců, vrahů, lichvářů a podobných. Přízemí je však částí téhož domu, není oddělené. Majitel domu nerozhoduje o tom, kdo bydlí na přízemí, ale rozličná místa v domě přitahují různé nájemníky.

Existuje pověst o tom, že když Bůh zjistil, že se od světla odvrací stále více bytostí, zeptal se archandělů, který z nich by se přestěhoval do temna, aby tak přitáhl zpět ostatní. Přihlásil se prý nejkrásnější a nejjasnější z andělů a řekl: „Otče, já půjdu, kvůli Tobě, a přenesu Tvé světlo tam, kde je největší temnota, aby si tam vzpomněli, odkud přicházejí.“ Tento archanděl byl Lucifer neboli Světlonoš.

Luciferus je římské pojmenování Zorničky, která zvěstuje rozbřesk. Je v tom snad zrníčko pravdy? Mediální děti shodně tvrdí, že Stvořitel ďábla nestvořil. Protože mnozí z nás se kdysi pro tuto cestu, cestu tmy rozhodli, máme v sobě dva póly. Do jednoho ucha nám našeptává anděl a do druhého ďábel. Jistě to měl na mysli i Ježíš když řekl: „*Nebe a peklo jsou v nás.*“ Je na nás, na co využijeme naše síly. Pro temnou stranu je pochopitelně nejsnazší napovídat nám, když nejsme zcela sami sebou, když jsme opojeni alkoholem, drogami, rychlostí, nebo když se nás zmocní agresivita, nenávist, deprese...

„*Démoni, duše bez světla, se nezmocňují člověka na příkaz knížete pekla,*“ říká Arian. „*Činí tak jednoduše proto, že potřebují k životu energii. Berou si ji pak od lidí, kteří svými city, myšlenkami a činy produkují temno, nelásku a proto mají v ušlechtilosti díry. Někteří lidé jsou možná velmi úspěšní ve svých obchodech, v politice nebo jako náboženští vůdci. Jsou ale i extrémně bezohlední, chladní a chybí jim svědomí.*“

Mají v sobě mnoho temných aspektů. Jsem přesvědčen, že na Zemi jsou inkarnované temné síly, které se snaží propagovat temnotu. Výsledky takového počínání vidíme každý den v televizi, nebo když se děti mění ve vrahy a týrají zvířata a jiné bezbranné tvory.

S takovými lidmi se setkáváme každý den. Mluví o duchovnu, usmívají se a mluví o lásce. Je to však pouze hra, jejich činy svědčí o jiném. Někdy se snažíme najít v těchto lidech přece jen i něco dobrého, ale i tak je nejlepší se s nimi co nejdříve rozloučit. Neboť nikoho nelze „zachraňovat.“ Zachránit se ale může každý jen sám, pokud se dá vůbec o „zachráně“ mluvit.

Temné síly se vždy snaží „chytit nás na lep“. Částečně proto, aby nás protáhly na svou stranu, což se však ve skutečnosti nedá, protože světlo nelze jednoduše jen tak zhasnout. Dá se jen na krátkou dobu zatemnit. Temné bytosti se pokoušejí žít ze světelné energie a zároveň světelné bytosti i nějak emocionálně ničit. Temné duše nemají zájem lidi obracet, pouze je zničit...

Ďábel sice neexistuje, ale existují mocní démoni, a ti vedou zástupy dalších démonů. Nikdy však nejsou protivníky světla nebo dokonce protivníky stvořitelské síly.

Tvrzení, že existují „temní“ lidé, je možná tvrdá výpověď, ale realita nám to dennodenně dokazuje. Proč někteří dávají dětem drogy, nutí je k prostituci, týrají je a vraždí? Konají tak, protože postrádají lásku, chybí jim světlo. Člověk, který cítí jen špetku lásky, by to neudělal. Konají tak jiní, ti, kterým říkáme bytosti bez svědomí. Je nesmyslem pokoušet se je změnit, je hloupost proti nim bojovat. Neboť vše, co vysíláme, se k nám zase vrátí. Proto je nejlepší, když

se jim vyhneme. Zní to možná tvrdě, ale věřte mi, mluvím ze zkušeností. Ježíš řekl: „*Neházejte perly sviním.*“ Současně však i učil prosit a modlit se za takové duše.

Varuji však před unáhlenými soudy a odsuzováním! Člověk má sklony okamžitě lovit v paměti, kdo z jeho známých by snad k podobným typům mohl patřit. Dávejme si pozor, abychom neuklouzli do opačného extrému! Když nám někdo ublížil, neznamená to, že patří k těm druhým. Víme přece, že bolest je zrcadlem našeho života a má nás vyprovokovat ke změně. Jsou opravdu i tací lidé, kteří jsou hrdí na to, že druhým ublížili a vesele v tom i dál pokračují. (Přitom je nutné prozkoumat i to, o jaký karmický vztah jde.) A jsou i lidé, kteří nedokáží ubližovat lidem, ale zvířatům ano.

Proč jsou „dobré“ energie silnější?

Ukážu to na jednoduchém příkladu:

Představte si místnost zaplavenou denním světlem. I když se setmí, stále je tam trochu světla. A teď si představte, že jste v docela zatemněné místnosti — v temné komoře. I ten nejmenší paprsek světla, světlo zápalky nebo svíčky stačí, aby vytěsnil tmu. Ve skutečnosti světlo zahání tmu, ale ne tma světlo. Neboť tma v podstatě neexistuje, temnota je pouze nedostatek světla. Světlo je tedy vždy silnější!

Když si to aplikujeme na energii — radost a smích zažehnou i ty nejošklivější energie. Světlo, láska anebo radost se stěhují tam, kde je „nic“ — tma, temnota, deprese, neláska.

Jak se však temné síly, energie mohou zmocnit člověka?

Ještě jednou — a to je velmi důležité! Jak nás informoval Arian, berou si nesvětelné bytosti, démoni, energii od lidí, s nimiž rezonují. Od osob, které produkují temné pocity,

myšlenky a možná v tom smyslu i jednají.

Žádný démon anebo energetické bytosti temna se nemůžou jen tak, z ničeho nic, zmocnit jiného člověka. Pobíhali však někdo po světě s děravou aurou, na díru se ihned přisají démonické síly. Tehdy mluvíme o obsazení. Velkých démonů se bojíme a strach je jeden z nejmocnějších emocí a energií, kterými se temné bytosti živí.

O obsazení, zmocnění mluvíme tehdy, když cizí temná bytost vnikne do našeho vědomí nebo se na něj napojí. Možná jsou tyto bytosti v naší blízkosti a vyčkávají na slabou chvíli, kdy se například rozčílíme. Patří to sice jaksi k životu, ale když to uděláme, vmanévrujeme se tím na kolej temné bytosti či energie. Necháme se vyprovokovat a pocítíme přitom agresi, nenávist, jsme vynervovaní, naštvaní nebo máme strach — pak je to jako otevřené dveře ve smyslu zákona: Stejné přitahuje stejné. Na vině není démon, ale člověk, který mu vědomě nebo podvědomě dovolil „vstoupit“.

Zde nesmíme zapomenout na filmy — horory. Existuje několik případů, v kterých účinkující v hollywoodských hororech přišli během natáčení nebo krátce po ukončení filmu o život. Stalo se tak například během a po natočení hororu *Poltergeist*. Nejde tu o náhodu ale o rezonanci. Točíme nebo díváme-li se na film o démonech, upírech a podobně, nemusíme se pak divit, že je i přitahujeme pocity, které v nás tyto filmy vyvolávají. Hlavní představitel ve filmu *Dracula*, Bela Lugosi, spával poslední léta svého života v rakvi. Se svou filmovou úlohou se nejenže identifikoval, ale pravděpodobně v něm i přebývala cizí bytost, které bylo jeho počínání příjemné.

A jsou to právě temné bytosti, které inspirují naše iluminované přátele s nápady, jako je implantování čipu nebo kontrola a manipulace obyvatelstva. Inspirovali také Alberta Pikea i mocné, kteří dnes ve svých rukou drží politiky. Vždy však existuje nějaké východisko.

Shrňme si ještě jednou nejdůležitější poznatky o jemnohmotném světě. Je to důležité pro nový pohled na svět, který vám nyní předestřu:

- Kromě materiální, hrubohmotné dimenze existuje i jemnohmotná úroveň, neboli duchovní svět.
- Tam je náš původ, odtud pochází život jako takový, a proto je tato úroveň prosáklá životem. Žijí tam:

1. Bytosti, které již neinkarnují, neboť mají vysoké vibrace a pohybují se v blízkosti božské jednoty
2. Bytosti, které inkarnují na Zemi nebo na jiné planetě, aby získávali zkušenosti ve fyzickém světě. Duše, která vnikne do fyzického těla, se po jeho skonání vrátí zpět do duchovního světa. Proto smrt jako taková neexistuje.

Základním zákonem Stvoření — fyzicky i duchovně — je zákon příčiny a následku, neboli sklízíme to, co jsme zaseli. Když jsme zkušenosti ve fyzickém světě zvládli ke spokojenosti, zůstaneme v jemnohmotném světě a pokračujeme pak ve vývoji tam.

Prasíla všeho jsoucího, tedy Bůh, je absolutní LÁSKA nebo absolutní SVĚTLO. V tomto světě byly kdysi všechny bytosti — i my! Někteří z nás se však od světla příliš vzdálili, a tak jsou jistou dobu (jestli se vůbec o čase dá mluvit) ve tmě —

z části vědomě a z části nevědomě. Každá bytost potřebuje k životu světlo, neboli energii. Proto se bytosti, kterým říkáme démoni, přilepí na osoby, které jim to buď dovolí, nebo je zavolají. Zavolat je znamená, že energetické pole takového člověka, jeho aura, má díry, je porušena. Na ně se pak temné bytosti přilepí a vysávají ze svého hostitele energii. Díry však nezpůsobují démoni ale my, lidé. Když se například opájíme omamnými látky, drogami, alkoholem, nenávisť, sebelítostí atd. Gnostické učení mluví o světle a stínu v nás. Světlo a stín venku by s námi jinak nemohly souznít. Temné bytosti se nemohou samy od sebe nikoho zmocnit ani ho napadnout. Potřebují „pozvánku“, tedy aby člověk rezonoval jako ony, podle zásady — stejné přitahuje stejné.

- Existují i mezisvěty, které nejsou zcela fyzické ale ani úplně duchovní — svět průhledných přírodních bytostí.
- Existují andělé, strážní andělé, duchovní vůdci, kteří se starají a vedou duše inkarnované v hrubohmotném světě. Většinou jsou součástí naší duševní rodiny a radí nám před vstupem na pozemskou úroveň. Když zemřeme, vyzvednou nás. Spolu s námi pak sledují náš uplynulý život, jestli jsme se získanými zkušenostmi spokojení anebo se chceme opět vrátit na Zemi...
- Zesnulí tedy nejsou „mrtví“. Někdy se s námi spojí ještě během našeho pobytu na Zemi. Můžeme tak učinit i my, například prostřednictvím média. V žádném případě bychom to neměli dělat jen tak ze zábravy, ale pouze v nezbytných případech.
- Zprávy z duchovního světa můžeme přijímat pře-

devším srdcem a intuicí, prostřednictvím takzvaného vnitřního hlasu nebo svědomí. Profesionální komunikace s jemnohmotným světem však za normálních okolností probíhá přes duchovní média.

Když jste znali Bible, víte, proč je na Zemi stále více mediálně nadaných lidí, hlavně dětí:

„A v posledních dnech,“ říká Bůh, „vyleji něco ze svého ducha na tělo všeho druhu a vaši synové a vaše dcery budou prorokovat a vaši mladí muži uvidí vidění a vaši starci budou snít sny.“ (Skutky apoštolů 2, 17-18)

Na počátku naší cesty jsme navštívili Tibet. Nyní překročíme hranice do Číny a podívejme se, na...

ČÍNSKÉ SUPERDĚTI

Co jsou to za děti?

V březnu 1979 se čínská veřejnost dozvěděla o chlapci, který „vidí“ ušima. Deník Sichuan Daily napsal, že dvánáctiletý Tang Yu vidí ušima tak, jako jiní očima. Novinář Zhang Naiming o něm později rešeršoval, testoval kluka pro obsáhlejší článek. Na papír napsal čtyři písmena a šestkrát poskládal. Složený list pak podržel u chlapcova ucha a ten vše bezchybně přečetl. Kluk dokázal ze složeného papíru přečíst celé básně.

To byl ovšem jen začátek. Na články v novinách pak reagovali rodiče z celé Číny. Jejich děti prý mají podobné schopnosti a chtěli je rovněž podrobit testům. Čínská vláda mezitím tvrdí, že se zavázanýma očima, nejen ušima ale i jazykem, nosem, podpažím, rukama nebo nohama dokáží číst tisíce dětí. Mezi testovanými dětmi, které vybírala komise složená ze žurnalistů, vědců a lékařů byly i dvě sestry. Dívky řekly, že když jim podrží papír s textem nebo obrazem u ucha, nosu nebo v podpaží, za okamžik vidí jeho obsah v duchu. Vzápětí však text zmizí. V kterém konkrétním okamžiku se tyto vize objeví, říci ale nedokázaly. Někdy musí prý čekat několik minut, jindy i půl hodiny a občas je to okamžitě.

Články byly podnětem pro další průzkum, při němž se ukázalo, že to v zásadě není nic nového. Zjistilo se, že již během druhé světové války dokázali někteří muži obsluhující radarové stanice slyšet mikrovlnné signály. A v roce 1964 se rozšířila i zpráva o chlapci, který viděl přes zdi a jiné objekty.

Časopis *Lichtforum* o čínských mediálních dětech napsal:

„Přibližně v roce 1984 objevila čínská vláda chlapce s dosud neznámými schopnostmi, které byly i stoprocentně potvrzeny testy. Později se objevilo další takové dítě, pak ještě několik, a zanedlouho stovky a tisíce. Čínská vláda pozvala představitele amerického magazínu *Omni*, aby děti přezkoušely. Žurnalisté přicestovali, byli však přesvědčeni, že jde o podvod. Vláda jim zprostředkovala asi sto dětí, se kterými mohli pracovat. Žurnalisté vyvinuli následující testy: vytrhli například z nějaké knihy stranu, pokřčili ji a vložili do podpaží testované osoby. Děti přečetly každé slovo! Pak otestovali mnoho dalších dětí. Žurnalisti byli sice velmi překvapeni, ale neuměli si tyto jevy vysvětlit. Uveřejnili o tom v roce 1985 i článek v lednovém čísle časopisu *Omni*. Mezitím se objevily podobné děti v mnoha zemích světa, v Rusku, Japonsku, Kanadě, v Evropě a Spojených státech. Jen v hlavním městě Mexika jich žije přes tisíc.“⁵⁰⁾

O čínských dětech psal i vědecký magazín *Nature* a autenticitu těchto jevů dosvědčili i další odborníci.

Většina těchto informací pochází ze zajímavé knihy *Indigové školy – čínské metody tréninku pro mediálně nadané děti* od Paula Donga a Thomase Raffilla. Autoři v ní uvádějí jména chlapců a dívek s těmito schopnostmi:

- čtení a vnímání barev ušima, rukama, podpažím, čelem, dlaněmi, nohama a nosem
- posouvání objektů a lámání větví stromů myšlenkovou energií
- rentgenový pohled – napříč lidským tělem, přes kartony a stěny

- počítání z hlavy rychleji než kalkulačka
- zvětšování předmětů pohledem
- otevírání zámků silou myšlenky
- čtení slov a vidění obrazů z pomačkaných a rozstříhaných papírů

Ukázalo se však, že tyto jevy jsou jen „vrcholem ledovce“. Paul Dong píše, že na jistém soustředění dostaly tisíce návštěvníků do ruky růžové poupě. Když se všichni usadili, vystoupilo na pódium šestileté děvčátko a zahledělo se do obecenstva. Mávla rukou a tisíce růžových pupat se otevřelo a rozvíjelo do růží. Během jiné akce, které se zúčastnilo asi pět tisíc čínských dětí, posadili jedno z nich před zazátkovanou lékárenskou láhev, v níž byly pilulky. Před očima obecenstva láhev ještě uzavřeli krytem, zalepili lepicí páskou a postavili před dítě. Celý průběh pokusu se natáčel na videokameru. Dítě dalo pokyn, že začíná a najednou začaly tabletky z láhve „procházet“ skleněnou stěnu na stůl. Dítě se přitom ani nepohnulo. Jiné dítě předvedlo tentýž pokus s mincí.

Paul Dong uvádí, že v Číně bylo veřejně předvedeno ještě mnoho podobných jevů, které uznala i vláda. V roce 1997, v době, kdy

Obr. 82 Šéfové jistého amerického národního koncertu pozorují holčičku, která silou myšlenky nechává rozkvést růžové poupě. Druhé děvčátko přesouvá telekinetickými silami tabletku přes sklo láhve (1992).

kniha Paula Donga vyšla ve Spojených státech, bylo v Číně registrováno více než sto tisíc podobných dětí. Vláda pro ně zřídila speciální školy, kde podporují jejich schopnosti.

Je zajímavé, že děti bez těchto schopností je získají v přítomnosti těch, které je mají. Připomíná to Uriho Gellera. V roce 1973 spolupracoval na rozhlasové a později i na televizní relaci, kde ohýbal lžičky a jiné kovové předměty energií myšlenky. Vyzval posluchače a diváky, aby vyložili doma na stůl lžice a nože a pozorovali, zda tento efekt působí i na dálku a ohnou-li se také. A opravdu, tisíce lžic, aniž by se jich někdo dotkl, se ohnuly. Ohnuly se dokonce i příbory v příborníku. Hodinky, které se zastavily, začaly jít samy od sebe. Byl tam však i jiný efekt. Děti, které sledovaly toto vysílání, začaly také ohýbat lžičky. Podobný pokus předvedl Uri Geller v německé televizi začátkem roku 2004.

Nejznámější čínské dítě s mediálními schopnostmi má dnes třicet let a jmenuje se Zhang Baosheng. V Číně je kluk slavný, vystupuje v televizi a své obdivuhodné danosti předvádí i před zahraničními delegacemi. Vláda mu dala k dispozici služební auto a dva osobní strážce z čínské tajné služby. Profesor Song Kongzhi opakovaně Zhanga podrobil testům a potvrdil, že silou myšlenky dokáže přenášet, transportovat klíče, boty a dokonce pytel s cukrem přes dřevěné nebo kamenné stěny. Při jednom z podobných testů jej odborníci zavřeli do místnosti. O něco později ho jeden z testujících objevil ve svém bytě. Zhang se dokáže i teleportovat. Od tohoto okamžiku pak začal pracovat i pro ministerstvo obrany.

Co byste řekli tomu, kdyby Ježíše, byl-li by dnes tady,

Obr. 83: Telekineze není novodobým jevem. V devatenáctém století ji Angličan Daniel D. Home předváděl přímo před očima několika stovek svědků. Byli mezi nimi žurnalisté, například vydavatel Hartford Times, ale i Mark Twain a císař Napoleon II. Nechal levitovat stoly a židle, i on sám se vznášel a létal v prostoru.

Obr. 84: Vznášející se jogín na fotografiích reportéra P. T. Plunketta. Snímal z různých perspektiv a v časových odstupech levitujícího jogína před 150 diváky. Jeho fotografie byly zveřejněny 6. června 1936 v Illustrated London News.

neukřížovali, ale naopak, odměňovali mimořádným platem?

Na rozdíl od Německa se v Číně takovým dětem ne-vysmívají a nediskreditují je.

Podivuhodný je i třináctiletý „rychlipočtář“ Shen Kegong. Za asi dvacet vteřin vypočítá v hlavě 625 na devátou, což je 14 551 915 228 366 851 806 640 625! Předvedl to v Čínské zemědělské bance (China agricultural Bank) za přítomnosti všech zaměstnanců.

V září 1997 se konalo v čínské provincii Shanxi mistrovství v počítání s abakusem (abakus=počítadlo ve starém Řecku a Římě). Soutěže se zúčastnily tisíce lidí z celé provincie v několika kategoriích. Mezi jinými i v kategorii vicemístná celá čísla, decimální čísla, počítání se zlomky, druhá mocnina a odmocnina. Shen zvítězil poté, co vyřešil $639 \times 33 \div 884.736$ za 3,4 vteřiny, tedy rychleji než

Obr. 85: Čínský „super-počítač“: Třináctiletý Shen Kegong vypočítal za 20 vteřin, kolik je 625 na 9! Pochopitelně jen z hlavy!

elektronická kalkulačka. V rámci jiné soutěže, kterou sponzorovala Ústřední rada pro hospodářství a finance a Čínský svaz Abakus, vyřešil Shen úlohu $4\,789\,240 \div 45$ za 1,6 sekund (106 427, 555) nebo $35 \times 45 \times 25$ za 1,8 vteřin (39 375).⁵¹⁾

Před našima očima se dějí úžasné věci — tyto děti (z)mění svět. Nebo lépe řečeno, když ho nezmění právě ony, tak asi nikdo.

Zde můžeme odvodit minimálně dva další závěry:

1. Kromě matematických znalostí demonstrují tyto děti metafyzickou neboli nad-materiální technologii dematerializace a materializace. Mnozí „zasvěcenci“ různých náboženství a dob dělali a provádí totéž. Tady jsou dva nejznámější příklady:

- Proměna vody na víno, jak to předvedl Ježíš.
- Experiment Montauk (=nejsevernější cíp Long Islandu, New York), který je asi méně známý. Při tomto projektu se experimentovalo s časem i materializací. Zesilovač zhotovený speciálně pro tyto účely znásobil sílu myšlenek testované osoby Duncana Camerona tak, že se staly realitou a zhmotnily se. Duncan si například představil plechovku Coca-Coly a pomocí této technologie se plechovka materializovala. Pak si představil i živé organismy, což však mělo chaotické důsledky. Od mého dobrého přítele, jehož tchán pracoval v tajném výzkumném centru v Alma-Atě (Kazachstán), jsem se dozvěděl, že i tam měli nebo ještě mají takové přístroje. Před očima jeho tchána se prý materializoval nejprve pes a později člověk,

který celé týdny setrval v hmotném stavu a pak se rozpustil. Mohl s ním mluvit a údajně se i hýbal.

2. Tyto děti změny naší Zemi. Viditelně tím, že dají společnosti podněty a částečně i zreformují náš svět. Jejich nepřímé poselství má ovšem mnohem hlubší dosah. Aktuálně potvrzují a dokazují to, co zvěstoval Ježíš svými „zázraky“ a léčením: „...*dokážete toto všechno a ještě víc...*“

Rozšiřováním svého vědomí by měl člověk konečně přimout svou božskost, své VYŠŠÍ JÁ, tedy skutečnost, že je obrazem božím. Děti, o kterých mluvíme, nám dokazují, že se nejedná o Bohem dané „zázraky“, které doposud teologové mužského pohlaví sankcionovali (lat. sanctus =svatý) svatozáří, ale provádějí je i úplní ateisté a dokonce komunisté bez jakékoliv náboženské příslušnosti.

Jasnovidný Ježíš to věděl, když nám doporučoval: „...ne-stanete-li se dětmi...“

A nyní se vás ptám...

MÁTE STRACH PŘED NOVÝM SVĚTOVÝM ŘÁDEM?

Ano? To si dovedu představit. Možná si položíte i otázku, jak mám tedy žít dál?

Když má být vše pod kontrolou, a ilumináti se již ke svému cíli blíží, jaký smysl má pak ještě život? Nač chodit do práce, rodit děti, když jde všechno dolů vodou... (zde předbehnu - vše se bude muset ještě zhoršit, aby se lidé, hlavně obyvatelé „prvního světa“, konečně probudili).

V doslovu ke knize Stefana Erdmanna — *Banky, chléb a bomby* (2. díl) mluvím i o následujících faktech: Díky mnoha represáliím, které jsem zažil v souvislosti se soudním zákazem mých prvních dvou knih, jsem nasbíral mnoho pozitivních zkušeností.

Zmiňuji se o tom, protože mnozí čtenáři se mě vyptávají, jak mohu žít „normálním životem“ s tolika informacemi tohoto druhu. Nechci odbočovat, ale faktem je, že díky kontaktům, jež vyplynuly ze zákazu těchto knih, jsem zažil a viděl věci, které měly na můj život extrémně pozitivní dopad.

Nyní uvedu čtyři faktory, které ozřejmují, že naše situace není ani náhodou beznadějná. Dva jsou exoterické a dva ezoterické.

Exoterické faktory:

Na začátku knihy jsem mluvil o malém stroji, jenž vytáhl elektřinu pro domek v džungli. Díky zákazu knihy

jsem se o několik let později seznámil s člověkem, který mi ukázal technologii připomínající science fiction. Předvedl mi létající stroje poháněné elektromagnetickými silami z univerza. Konec konců, takhle se hýbe i naše Země a uhánějí vesmírem dva tisíce kilometrovou rychlostí. Ukázali mi také, jak se pomocí tohoto přístroje můžou kontrolovat mraky na nebi, přičemž z nich vytvářeli různé formace.

Dalším zevnějším faktorem je politika. Upřímně řečeno, jsem přesvědčen, že se Nový světový řád zanedlouho stane skutečností. Ale pozor — žádné strachy! Neudrží se a nepřetrvá ani euro. Proč?

Naši pozemští vládci světa jsou přesvědčeni, že svého cíle dosáhnou. Můžeme si ale být jisti, že mají mezi sebou obrovské neshody. Například Michail Gorbačov v březnu 1999, když NATO začalo válku proti Srbsku, řekl:

„Západ podvádí Rusko. Dohodli jsme se na Novém světovém řádu, podle kterého mělo mít Rusko nadvládu nad Spojenými státy Evropy sahajícími od Atlantského oceánu po Ural. Rusko tuto zradu nezapomene.“

To znamená, že se i oni navzájem podvádějí, kde se jen dá...

A navíc, nejsou jen arogantní a bezohlední, ale i namyšlení. Výrok Jamese Warburga:

„Světové vlády dosáhneme, podmaněním nebo dohodou, jestli se vám to líbí nebo ne“, potvrzuje, že naši iluminovaní přátelé vůbec nepočítají s tím, že by se jim mohlo něco i nepodařit. Známe to však z praxe — pýcha předchází pád!

Nedoceňují totiž následující fakta: Co charakterizuje Nový světový řád?

- bezhotovostní finanční styk

- otisky prstů a skenování čočky
- náhrada listové pošty elektronickou
- totální kontrola pomocí kamer a později laserové tetování nebo implantovaný čip
- možnosti pátrání po lidech pomocí satelitů

Tušíte, kam mířím? Na to, aby mohli uskutečnit Nový světový řád, potřebují počítače v kombinaci s internetem a satelity. A co je předpokladem toho, aby tyto přístroje také fungovaly — elektrický proud!

A co se stane, když se pak nějakému hackeru povede implantovat do nitra systému ničící virus? A co kdyby tento hacker XY, který možná programoval i systém iluminátů, vědomě do něj zabudoval slabá místa anebo o jeho slabinách ví? Mohla by se objevit i elektromagnetická zbraň, která by byla schopna ochromit zásobování elektrickým proudem a narušit provoz satelitů tak, že se komunikace úplně zhroutí. Například formou elektronových blesků, které pak kompletně vymažou softvér.

Co by se stalo, kdyby se Zemí prohnaly orkány o rychlosti čtyři sta kilometrů za hodinu? Pak by nezůstal na místě ani jedinký elektrický stožár!

Jasnovidci ve svých vizích mluví rovněž o pádech asteroidů, které pak „uklidí“ satelity zcela přirozeným způsobem... Musíme si uvědomit i to, že se magnetické pole Země stále zeslabuje, což vplývá i na fungování střídavého proudu a elektroniky na celém světě. Je jasné, co mám na mysli?

Přejdeme nyní k ezoterickému aspektu pozemské „hry“ v dualitě.

Práce s mediálními dětmi mi ukázala, že jsou to malí „andělé“, kteří mění svět už jen svou přítomností na Zemi. Na vlastní oči jsem viděl, jak silou myšlenky ohýbali přístroje, nechali poletovat pera, rozeznali v uších lidí nemoci nebo události, řekli mi věci z mé minulosti i mé myšlenky. A co je opravdu zajímavé, viděli i události globálního rozsahu, například drama z 11. září 2001. Některé z nich vidí i původní matrix, životní neboli počítačový program, jehož součástí jsme (Matrixem označuji to, čemu křesťané říkají *Plán stvoření*, židé *Biblický kód* a u muslimů je to *Kismet* nebo *Inshallah*). Dokáží v něm číst jako v knize života, podobně jako ho čtou Nadi-proroci indických knihoven palmových listů, v nichž je vepsaný život všech obyvatel této planety, a pochopitelně i iluminátů.

Co tím chci ale říci? Jsou věci, z nichž mají ilumináti obrovský strach. Fakta, která příliš narušují jejich koncepty, vzbuzují v nich pochybnosti a následkem toho vzájemnou nedůvěru — viz příklad Michaila Gorbačova...

A proto chtějí tyto děti zničit televizi, která ohlupuje, neboli pornografii — ale takhle to nefunguje. Mnohé z těchto dětských mozků se snad dají „uvařit“, znečistit nebo utlumit Ritalinem, ale jen na čas. Neboť na to, aby se změnil kolektiv, nejsou potřebné masy takových dětí. Jak víte, i dnes umlčuje a manipuluje kolektiv rovněž jen hrstka lidí. Jak je to ale s miliony přívrženců, kteří spolupracují na Novém světovém řádu? Ti se možná obrátí rychleji, než to bude iluminátům příjemné. Jsou to otcové a matky rodin. Půjde-li o jejich vlastní děti, mohli by změnit názor ze dne na den... Jde tu totiž i o lidské srdce, a to je božské. Je to

mimochodem jediný lidský orgán odolný proti rakovině.

Mluvili jsme o čínských superdětech. Co se stane, když se jich několik spojí a jednoho dne se rozhodnou společně čelit iluminátům? Co když svými schopnostmi „zneškodní“ jeden nebo více počítačů spravujících velké databáze?

Rozumíte, proč vás „obtěžuji“ obsáhlými informacemi o těchto dětech? Mnohé z nich četly i mé knihy a při našich setkáních jsem zjistil, že přemýšlejí o tom, jak by své schopnosti také využily...

Ilumináty rozdělují i další fakt: zvyšování frekvence našeho slunečního systému.

Naš sluneční systém se pohybuje po eliptické dráze k centru galaxie a zase zpět se pak od něho vzdaluje. Jeden takovýto cyklus trvá 25 920 let a dělí se na 12 ér po 2160 letech.

V současnosti se přibližujeme k centru galaxie, což znamená, že k nám proudí více energie. Když se od Centrálního Slunce vzdalujeme, můžeme říci, že usínáme. Vibrace božského světla se zpomalují, jsou temnější. Když směřujeme k Centrálnímu Slunci, neboli centru galaxie, tak se probouzíme.

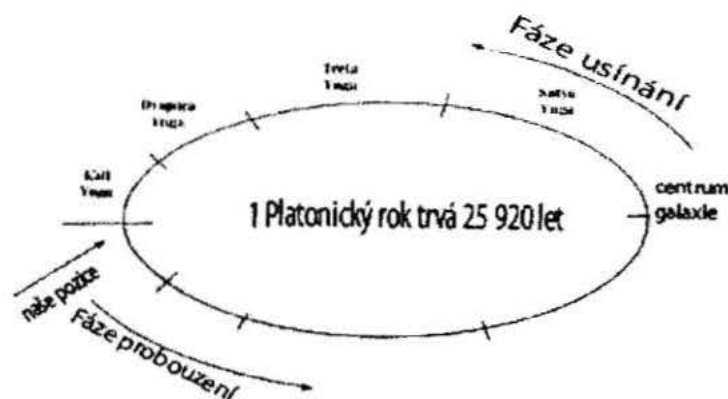
Momentálně jsme se pohnuli od nejvzdálenějšího bodu směrem k centru světla, ke světelnému prameni. Podle posledních poznatků není tato elipsa uzavřena, ale tvoří spirálu. Když se nacházíme v otočných bodech „usínání“ a „probouzení“, procházíme dramatickými změnami. Mění se vědomí živých tvorů a dochází i ke změnám magnetických pólů naší planety. Z astronomického hlediska jsme v současnosti dosáhli nejvzdálenějšího bodu od centra galaxie (=aphel) a jsme na cestě zpět. Z pohledu astrologie

skončila éra Ryb a začíná éra Vodnáře. Tento bod „obratu“ je i vrcholem nynějšího cyklu duchovní evoluce. Je to doba, kdy začíná takzvaná *Zlatá epocha*, něco jako neděle na konci týdne, nebo sedmý den židovských dějin Stvoření.

Ve staroindických védách jsou tyto dvě fáze Brahmův výdech a nádech. Připomíná nám to starověkou zákonitost periodicity — příliv a odliv, den a noc, život a smrt.

Na obrázku je cyklus našeho slunečního systému trvající 25 920 let. Napravo je Centrální Slunce a vlevo nejvzdálenější bod — Kali Yuga. Kali Yuga neboli věk temna, se tak jmenuje proto, že jsme od světelného pramene nejdále.

Když bychom si představili místo Centrálního Slunce svíčku a náš sluneční systém jako kostku ledu, tak je v nejvzdálenějším bodu od Slunce nejchladněji. Když se přibližuje kostka ledu ke Slunci, její molekuly se začnou rychleji

Obr. 86: Naše sluneční soustava se pohybuje po eliptické dráze směrem k centru galaxie (=Centrální Slunce) a zase zpět.

pohybovat a led taje. V jistém bodě, při 0 stupních Celsia, změní led skupenství na vodu. Podobný proces se děje i v naší sluneční soustavě. Mnozí duchovně vnímající lidé hovoří o novém čase, o Zlaté epoše, epoše míru. V náboženských spisech se píše o přechodu do vyšší dimenze. Stoupáme na další stupeň hmotné, fyzické existence.

Vraťme se k ledové krychli. Ani led se nezmění za okamžik, za vteřinu. Proměna probíhá pozvolně. Přirovnějme si to k vycházejícímu a za horizontem zapadajícímu Slunci. V našem příkladu bude z ledu voda a ta se pohybuje dál směrem ke svíčke. Co se pak stane? Po jisté době se voda začne pomalu zahřívat a vypařovat a znovu mění skupenství. To je náš příklad přechodu do další, vyšší dimenze. Řekněme, že voda tu symbolizuje čtvrtou a pára pátou dimenzi. Pro nás lidi, z třetí dimenze neboli třetího rozměru, je nyní kostka ledu proměněná na páru neviditelná, zmizela. Kdybychom se nyní zeptali někoho jiného, kdo celý ten proces nesledoval, co vidí on, podivil by se, protože on nebo ona by přece viděl/a páru. Ale my bychom setrvali v našem postoji, že nevidíme nic, neboť jsme přece při všem byli. Vidíme jen to, co můžeme uchopit, „chytit do rukou“. Pára je však faktem, a když se bude opět od svíčky vzdalovat, promění se na vodu a později na led.

Aplikujme si nyní tento příklad na náš sluneční systém a planetu Zemi. Pomalu se přibližujeme k Centrálnímu Slunci. Zemská energie roztává, zrychlují se její vibrace, mění, zvyšuje svou frekvenci, až dosáhne vyšší dimenze. Děje se to pomalu, pro nás uvnitř nepozorovaně. No, pozorovatel zvenčí by viděl, že postupně z třetí dimenze mizíme. Dříve nebo později budeme neviditelnými, podobně jako pára.

V knize Ježíš 2000 — říše míru je na dosah píše můj otec:

„Doba oběhu našeho slunečního systému kolem středu galaxie je 25 920 let. V polovině, přibližně po 13 000 letech, prochází takzvaným manasickým opaskem o délce asi 2 160 let. Pro většinu náboženství je to bájně rajske období, zlatý věk, nebo jak řekl Ježíš, říše míru, kdy v celém slunečním systému zvyšují vibrace. Poslední část této poloviny, tedy místo, kde se nyní nacházíme, starověké národy nazývaly Kali Yuga – doba temna, protože je to nejvzdálenější místo od Centrálního Slunce. Od středu Kali Yugi, trvající 5 200 let, se začíná count down ke dni X, který spadá do naší doby. Objevují se náboženští vůdcové jako Krišna, Zarathuštra, Buddha, Ježíš, Mani, Mohamed a mnozí další ušlechtilí poslové radostných zpráv, kteří zvyšováním vědomí připravovali a připravují lidstvo na datum X. Tímto vyšším duchovním a etickým vibracím odpovídá následující éra Vodnáře.

Tento obrat, který stále více lidí chápe jako skok do vyšší dimenze nebo mutaci vědomí, bude mít pro Zemi a lidstvo velký význam.“⁵²⁾

Znejistěným iluminátům je jasné, že jde o skutečný problém. Přibližování se slunečního systému k Centrálnímu Slunci přináší s sebou i zvýšenou sluneční aktivitu, která ovlivňuje Zemi a tvory, které na ní žijí. Stoupá počet sebevražd, zemětřesení a jiných přírodních katastrof. Vyšší frekvence vplývá mimo jiné i na elektrické spotřebiče. Hlavně na ty, které pracují na střídavý proud, což má za následek výpadky elektrického proudu.

Na druhé straně se lidé začínají i probouzet, zvyšuje se kvalita vědomí...

Vše se odehrává v cyklech. Nejen ilumináti pracují po

staletí na svém cíli, ale i druhá, světlá strana.

Je to jako se semínkem rostlinky. Semínko jako takové není k ničemu. Když má však vhodné podmínky — dobrou zem, vhodné roční období, nebude jej třeba hnojit nebo možná ani zalévat a vzejde. Podobně jako se ženou a těhotenstvím. Otěhotní jen tehdy, když je zralá, aby přijala novou duši. A tak je to i se surfařem na vlnách nebo paragliderem a vzdušnými víry. V našem prostorově-časovém kontinuu potřebuje každá věc vhodný okamžik.

Lidstvo dosáhlo svého zenitu, bodu, kdy je třeba se rozhodnout. Většina z nás již zapomněla, že kdysi jsme byli svobodní a nechali jsme si svou svobodu vzít. Proto vyšší síly ponechávají iluminátům moc, aby nám tak připomněly, že za naše činy i nečiny, myšlenky a pocity neseme odpovědnost. Lidstvo i ilumináti, všichni jsme součástí obrovské hry. Když se jejich úkol naplní, pak odejdou — samozřejmě, ne zcela z vlastní vůle.

Proto nemusíme mít před ilumináty a jejich cíli ani strach, ani proti nim bojovat. Jejich Nový světový řád je obr na hliněných nohách. Vypadne-li (střídavý) elektrický proud, nebude na Zemi pracovat žádný počítač. Pak se zhroutí i obchody na Wall Street, kontroly pomocí satelitů budou nemožné a atomové bomby nefunkční. Jak se to konkrétně bude dít, je nepodstatné.

Můžete si být ale jisti, že Nový světový řád nezestárne.

Touto myšlenkou chci uzavřít „negativní“ téma a podnítit vaše snění. Sněte si svůj vlastní sen, nesněte naprogramovanou a řízenou noční můru iluminátů! Budte smělí.

Odvažte se něco si přát a to se vám i splní, protože JSTE božská bytost a tvoříte si vlastní osud. My všichni jsme tvůrci NOVÉHO SVĚTA, vše začíná myšlenkou!

Opět se vracíme k původnímu tématu — k myšlenkám, duchovní síle tvořící hmotu!

MOC DĚTÍ

Když je to, co říkají naše děti, pravda, pak jsou mnohé z nich staré atlantské duše. Ernst Muldašev mluví o tom, že vyvinuté bytosti meditující v jeskyních, které mají obrovské psychické schopnosti, jsou právě Atlanti. A kruh se uzavírá.

O chvíli vám rozpovím o mém kontaktu s hrabětem Saint Germainem. Ptal jsem se ho i na tyto děti. Řekl mi, že mnohé duše, které kdysi způsobily zánik Atlantidy, nyní inkarnují znovu. Podle karmického principu zde mají „uklidit“ to, co kdysi dávno způsobily a daly impulzy nové epoše. Zdá se, že to má smysl...

Přicházejí však i duše, věřte nebo ne, které na Zemi ještě nikdy nebyly. Mezi nimi jsou i duchovní bytosti inkarnující poprvé, například andělé nebo mimozemšťané z jiných vyvinutých planet. Na toto téma bylo napsáno mnoho knih. Některé z těchto bytostí před mnoha tisíci let zasáhly i do vývoje naší planety a teď to chtějí napravit. Jiné přicházejí, aby nám přinesli světlo, nebo jen tak ze zvědavosti.

Za novou duši na Zemi se považuje i Flavio, o kterém jsem se již zmínil:

„Teď se rodí nové děti. Jsou to docela jiní lidé, i když vypadají jako pozemšťané. Jsem jedním z nich, jedním z prvních, kteří jsou zde. Lidstvo se mění. Duchovno je mnohem blíž... Lidé se změní. Děti, které budou nyní přicházet, se spirituálně otevřou. Mnozí lidé věří v Boha, ale necítí ho. Jiní v něho nevěří, protože nepřijímají to, o čem mluví náboženství. Ale cítí, že jsou součástí života, a život pochází z Boha. Když si všechny lidské bytosti vzpomenou, že jsou součástí Boha, tato

planeta se změní. „⁵³⁾

Na otázku, kdo jsou tyto nové děti mi odpověděl Arian:

„Viš, nedá se to tak snadno říct. Přicházíme z různých částí univerza, neboť chceme být při tom, když zde proběhne obrovský převrat. Někteří přicházíme dokonce z vyšších forem bytí, z vyšších dimenzí, a takříkajíc i z budoucnosti. Tato planeta vstupuje do vyšší existenční roviny, v níž bude pozemský život probíhat jinak než dosud.

No především nebudou lidé s těmi, jejichž nazývají mimozemšťané, spolupracovat jen potají, ale stane se to součástí běžného života a tím se změní na Zemi vše. Náboženství zmizí, především ty fanatické, a tím i většina válek. Lidé se již nenechají manipulovat, protože jejich duchovní vlastnosti se posílí a sami budou mít kontakt s Bohem. Dějiny vzniku lidské rasy, lépe řečeno, různých národů z vesmíru, které sem kdysi přišli, se přepíší. Zmizí úroky z úroků a tím se změní i mocenské poměry, technologie — prostě všechno!

Předtím však bude lidstvo podrobena velkým zkouškám a mnozí na této cestě přijdou o život. To však nevadí. Nastane velká očista ale pak tato planeta zazáří jako po jarním úkľidu.

Mnohé dnešní děti, které zde spolupracují jsou mocné duše. Ale jsou tu i nové duše, jako například já, přicházející z planet, kde žije jen jeden technicky vysoce vyvinutý národ. Něco jako nemoci vůbec neznáme.

Jak jsem řekl, jsem tady nový, jsem poprvé na Zemi a v lidském těle. Ale můj národ, tedy ten, v kterém jsem naposledy inkarnoval, tu už byl. Před mnoha tisíci lety přistáli naše kosmické lodě na Zemi a založili zde kolonie. Naše astronauty, většinou to byli vědci, lidé na Zemi považovali

za bohy. Zasáhli i do vašeho vývoje. Měli s pozemšťany děti a ovlivnili vás i uměle, genetickou manipulací. Jak jsem již řekl, většinou to byli vědci, kteří zkoumali Zemi a jejich obyvatele. Přitom zde dělali pokusy tak, jak to dělají vaši vědci se zvířaty. Na základě tohoto — i genetického — spojení, se moji lidé sem počátkem minulého století vrátili a spolupracovali s tvým národem (s Němci, pozn. autora). A protože jsem na této planetě poprvé, inkarnoval jsem ve Střední Americe do německé rodiny. Je to okolí, které udržuje s mým národem fyzické spojení a vyměňuje si s ním i technologii. Zde se jako -člověk- mohu svobodně rozvíjet a moje schopnosti jsou zde vítány.

Jsem, přesně řečeno, jednou ze stovky duší, které inkarnovali v první vlně. Později přišlo dalších sto a pak dvě stě. Mezitím je nás více než tisíc. Většina z nás žije v Německu — stane se tam něco významné. No lidé se nejprve musí probudit ze spánku a osvobodit z duchovních pout. Pak přijde svoboda.

Jsou zde i národy z jiných planet, s kterými moji lidé už kdysi vedli války. No tentokrát máme společný cíl - napravit staré chyby. Viš že my, na naší planetě, vypadáme stejně jako vy, protože jste našimi potomky. Ale v univerzu jsou i národy zcela odlišného vzezření. Nemusíte se je však bát. I kočky vypadají jinak a přece se s nimi mazlíte. Mnoho duší, které předtím byly v tělech těchto cize vypadajících mimozemšťanů, jsou nyní lidské děti a pouze z očí a chování se dá vyčíst, že nejsou odsud.

Duše a duchovní bytosti přicházející z vyšších frekvenčních úrovní, které prodlévají nyní v lidských tělech, již nelze spočítat. Je to obrovský projekt, jehož se účastní celý svět. Kdyby jen byli lidé schopni tyto světelné bytosti vidět... Vyhodili by

televizory a spoustu dalších věcí. Je to nesmírně napínavé!

Světelné bytosti přicházejí do všech zemí světa, i do chudých oblastí. Chybí tam světlo a tyto děti jej přinášejí. I když mnohé z nich hned umírají, jejich světlo se tam manifestuje, takřkajíc se tam zapustí.

Staré, mocné duše této planety, které nyní znovu přicházejí, se chopí svých starých motivů, struktur a vzorů, které zde v minulých existencích vytvořili a stáhnou je z oběhu. Je to jejich úkol. Tyto mocenské struktury vytvořili a nyní je i odstraní — mají na to právo.

Působením kombinace starých a nových duší, se vykoupí karma planety. Všechno, co se dosud tajilo, dějinné lži, zločiny, vyjde na světlo a viníci budou potrestáni. Osivo minulých tisíciletí přinese plody. A my, nové děti — lépe řečeno naše světelná energie, která se zde manifestuje již naším narozením - spustíme velké změny v obou směrech. Temno ustoupí i když se brání. Jsme takřkajíc spouštěčem karmy, síla, která přináší dobro, ale zároveň zkázu. Staré bude zničeno a vznikne z toho nové. Nemáme před tím strach. Nebojíme se ani smrti ani života. Mnozí v koncernech a vládách se však bojí nás nás. Nežertuji — tito mocní muži se bojí dětí!

Za podpory našich mediálních schopností se změní život. Tyto schopnosti byly kdysi zcela normální a opět se stanou běžnými, neboť má je v sobě každý člověk. My se každopádně nepřizpůsobíme. Jistě, někteří z nás ano, přinutí je možná rodiče, učitelé, vojsko, společnost, ale ne nadlouho. Je nás stále více a brzy nebude možné potlačit znalosti, které přinášíme.

Svět změní nejen vnitřní síly ale i technika. Víš co mám na mysli — létající talíře. „

Hrom do toho! Tento mladý muž má oheň pod zadkem! Když se objeví více takových jako on, pak dobré jitro nová doba!

To, že se dospělí bojí dětí, není novinka. Již Herodes a před ním i další „odklízeli“ nevídané potomstvo. A propos — jak to bylo s Kasparem Hauserem?

Nyní se ale s „novými dětmi“ rozloučíme. Je tu okamžik, kdy vás chci konfrontovat s tím, co podnítilo vznik této knihy, a sice ...

HRABĚ SAINT GERMAIN A JÁ

„Vaší největší zásluhou bude, když získáte mistrovství a svobodu!

Pak budete moci rozdávat světlo, aniž by vás ovlivňovaly nebo se vás dotýkaly lidské výtvary. „

Saint Germain

Vraťme se ještě jednou k člověku, kterého považuji za nejzajímavějšího a nejtajemnějšího současníka posledních dva tisíce let.

Na světě žije 1,9 miliard křesťanů, kteří znají život Ježíše a věří v „zázraky“, které prováděl. A je tu kromě toho dvakrát tolik těch, kteří věří v Buddhu, Krišnu, Mohameda nebo Mojžíše. Problémem, podle mě, je, že tyto osoby žili před tisíci let. Očití svědkové byli tehdy hlavně analfabeti a po desítkách nebo stovkách let pak někdo tyto historky sepsal. Ústní podání nejsou právě příliš věrohodné.

A proto se nedivme, že dnešní mládež s kritičtější výchovou je skeptická i k náboženstvím. Postava Saint Germaina je zajímavá právě z tohoto důvodu. To, že existoval je prokázáno a „kousky“, které předváděl, doložili i vysoce postavené osobnosti. Hrabě Saint Germain žil nejméně dvě stě let a zůstal mladý. Zachovaly se portréty malované jeho současníky a množství informací o jeho působení.

Proč ho ale znovu vzpomínám? Podaří se mi snad odhalit jeho tajemství?

Ne, to bohužel nemohu. No budu mluvit o mých kontak-

tech s ním a o tom, co mě všechno za posledních třicet let naučil.

Hrabě mě provází již od dětství. Když jsem byl malý, podporoval můj otec jisté médium. Pomocí automatického psaní byl prostředníkem bytostí z vyšších frekvencí. Jako desetiletý jsem přes něho pravidelně dostával poštu od Saint Germaina. Posílal mi vzkazy a dával tipy, kterým směrem bych se mohl vyvíjet, abych využil svůj duchovní potenciál. Kdybychom měl dnes shrnout své životní názory do několika vět, shodovaly by se s výpověďmi hraběte. Například jedna z nich je: „*Duch ovládá hmotu!*“

Dosud měly na můj život velký vliv i egyptské pyramidy a studium v jejich nitru. Studium pyramid mění pohledy na svět. Člověka v nich doslova bombarduje posvátná geometrie, je zde konfrontován s vlivem jemnohmotných, iniciačních energií a nejpozději, když pak s posvátnou geometrií začne pracovat, narazí na ukryté znalosti a poukazy na vesmír — přesněji řečeno, na planetu SIRIUS!

Fantastickou geometrií se zabývalo mnoho lidí, od Charlese Berlitze až po Ericha von Dänikena. Proto nebudeme toto téma rozvádět.

Na podzim v roce 1991 jsem se seznámil s jednou dámou. Ve Spojených Státech patří k vysokým kruhům rozenkruciánů. Sprátelili jsme se a víckrát jsem ji v Americe i navštívil. Řekla mi, že jistý rozenkruciánský velmistr, nebo-li její osobní mistr, je známým egyptským archeologem (slíbil jsem, že jeho jméno nezveřejním). Po jedenácti letech zkoumání pyramid objevil skrytou chodbu. V pyramidách (bylo to v osmdesátých letech) udělal tři důležité objevy:

Obr. 87: Jan van Helsing před vchodem do Cheopsovy pyramidy v Gíze. Jan a jiní lidé, kteří byli o samotě v Královině komoře i v žulovém sarkofágu v Králově komoře říkají, že tam byli zasvěceni.

Obr. 88: Jan s Ferganem Al Komatem známým jako „The man of the pyramid“ před pyramidou v Sakkaře.

- objevil spisy, které dokazují, že Bible mluví v Genesis pravdu o synech Bohů — Anunacích
- našel obrovský krystal, který je pravděpodobně pamětí s databankou, podobně jako dnešní cédéčka
- a mechanický přístroj, který mi však nechtěl blíže popsat.

Více jsem se bohužel od něj nedozvěděl. Tyto poznatky však souhlasí s tím, co jsem zjistil doposud i já.

Vraťme se však k hraběti. Ten, mimo jiné, prohlásil: „*Je třeba studovat v pyramidách jako jsem studoval já!*“

Předpokládám, že zná templářské atlantské texty, protože ovládá posvátnou geometrii a kosmické zákony, které využil na to, aby se stal tím, kým je.

I jeho výpověď: „*Mám mnoho jmen. Tento svět jsem navštívil i před atlantskou katastrofou, které říkáte Potopa ...!*“, dokazuje, že všechny nitky se sbíhají v Atlantidě!

Když pak čtu další jeho výrok — „*Důležité objevy se podaří jen cestovatelům!*“, musím se pousmát. Od dětství jsem na cestách, křížem-krážem po celé planetě. Nejprve s rodiči a sourozenci a později sám. A vše co dnes vím a co jsem zažil, jsem zajisté nezískal díky internetu, ale prostřednictvím života a v osobním kontaktu s lidmi. Jedině pohled do očí protějšku, do zrcadla duše jiného člověka, k němu otevře dveře

Řekl bych, že asi v roce 1992 začala moje opravdová výuka zprostředkovaná hrabětem. Byl jsem tehdy v Rocky Mountains v USA s jedním americkým exgenerálem. Ten pracoval v Bílém domě a byl nejmladším generálem v dějinách Spojených Států. Během naší cesty mě oslovil Saint

Germain a řekl mi, abych se na tři dny stáhl do ústraní, s nikým nemluvil a sestavil si životní plán. O pár dní jsem se vrátil do Sedony v Arizoně, místo mého pobytu, a dal jsem se do práce. Tak jsem manifestoval, zviditelnil, můj osud, který se o dva roky později začal naplňovat.

(Poznámka: Během psaní této kapitoly mi zatelefonovala babička, zda nemám chuť přijít na čaj. Vyšel jsem z domu, vybral poštu a hle — dopis z vydavatelství Saint Germain. Naposledy jsem dostal odtud poštu snad před rokem. Něco takového je znamením. Každý z nás dennodenně dostává znamení ale většina lidí si je nevšimá).

Během uplynulých let jsem měl spoustu příležitostí, aby jsem hraběti kladl otázky. U mne je to tak, že v duchu položím otázku a vzápětí se objeví odpověď. Někdy je to obraz nebo sled obrazů, jindy protiotázka. Většinou mi odpovídá můj anděl strážný. Někdy, podle situace, je to i můj zemřelý dědeček nebo dokonce někdo neznámý. Z kvality výpovědi dokážu usoudit, o koho jde. Pochopitelně, že se chce v mém nitru prosadit i temná stránka a ta mi, například na dálnici, pak šeptá do ucha: „*Jane přidej, ... teď toho... hmm... předhoň!*“. Bohužel, často jí i sednu na lep ... ☺;

Ale žerty stranou. Hraběte Saint Germaina poznám podle jeho bezprostřednosti, suchého humoru a srdečné atmosféry, která se kolem začne šířit. Míří přímo k věci a neodvádí mě ode mne samotného.

Rozhovory, které jsme vedli v průběhu let, jsem si zřídka zapisoval, protože jeho odpovědi souvisely většinou s nějakou konkrétní situací. Odpovídal mi však i na otázky týkající se například politiky.

Nyní se věnujeme vývoji osobnosti a schopnostem manifestovat vlastní osud. Mé následující otázky se proto týkají těchto témat...

Milý Saint Germaine, můžeš mi něco říct o tajemství tvého věčného mládí a bohatství... Cestuješ v čase nebo si někdo jako Highlander?

Jan, než si vklouzl do tělesného obalu, prosil jsi mě, abych ti pomohl vzdělávat se a zvládnout život. A přesně to činím. Moje tajemství ti zatím neprozradím. Kromě toho, stejně by ti nebylo k ničemu. Odevzdám ti však instrumentarium, pomocí kterého můžeš mistrovat svou cestu. Snad jednoho dne dosáhneš toho co já. Závisí to však od tebe, od toho, jestli si ochotný na sebe pracovat.

Moje tajemství znáš: „*Duch ovládá hmotu!*“. Bylo to i Ježíšovo tajemství: „*Každému podle jeho víry!*“ Myslel na to též. Věříš-li v to, že když věříš ve své štěstí, pak vždy potkáš správné lidi a můžeš chodit i po žhavých uhlících nebo ohýbat přibory, což prý odporuje přírodním zákonům — no není to tak... Pak se můžeš vznášet nebo létat, zpomalovat svůj puls nebo látkovou přeměnu.

Není důležité, zda cestuji v čase nebo jsem mimozemšťan, jestli jsem objevil elixír života nebo přicházím z útrob Země. Mimochodem, sám se dobře znáš. Kdybych ti řekl, že cestuji časem, fascinovalo by tě to tolik, že by jsi zapomněl na svou úlohu, a zabýval by ses cestami v čase. A přitom nemáš strácet čas se záležitostmi budoucnosti, ale žít svůj momentální život — na to se máš soustředit. Procesoval si už polovinu zeměkoule a poznal zajímavé lidi. Teď

jde o to, abys byl sám sebou. Nebude z tebe ani druhý Ježíš ani druhý Saint Germain ale stoprocentní Jan. Jasně? Ani já jsem nešel cestou Ježíše nebo-li Buddhu. Nechal jsem se vést svou živou přítomností, vlastním stvořitelským momentem, a vyvinul jsem se k sobě. Jiných můžeme přijmout jako vzor, jsou nám ale jen příkladem v tom, že dosáhli svůj osobní cíl. To znamená, že když to dosáhli jiní, zvládneš to i ty. No není třeba nikoho následovat, nebo opakovat jeho činy, ale tvořit a manifestovat svůj vlastní osud. Bůh nepotřebuje následovníky ale průkopníky...

To nejdůležitější co potřebuješ znát, je nejvyšším zákonem — tvořivá síla je v tobě! Důvěřuj jí a využij ji. Když věříš této síle, všechno se ti podaří. A to je moje velké tajemství. No sám, nebo-li sama, musíš dospět k přesvědčení, že nezemřeš, že získáš obrovské bohatství nebo nejvyšší stupeň vědomí. Chceš to přece také, nebo snad ne?

Tvoji duchovní průvodci — já jsem jedním z nich, jedním z nejintimnějších, protože nás spojuje přátelství již po mnohé životy — slíbili, že tě přivedou do cíle. Ukazujeme ti vždy nejlepší cestu, ale rozhodnout se a projít jí musíš sám.

Přišel si na tuto planetu sám a sám ji opustíš. Tak to zařídil Stvořitel. Každý člověk je vyzván, aby sám prošel svou duchovní cestu. To znamená, že je schopen jít sám a sám dosáhnout svého cíle a tím osvícení. Nepotřebuje k tomu ani organizace, ani pomůcky. Stvořitel nás vybavil vším, co potřebujeme.

Ani mně nemohl nikdo od ničeho osvobodit — naštěstí, jinak bych nebyl sám sebou. Tvým cílem je mistrovství — tvé osobní mistrovství a tam tě přivedu. Anebo se snad chceš stát mým sluhem, otrokem vykonávajícím to, co ti

Obr. 89: Jan s přítelem Renem před Torres del Paine, Chile 2002. Jistý chilský autor tvrdí, že je tam podzemní základna německých vojenských sil z druhé světové války.

Obr. 90: Jan v Machcu Pichcu. Je tam vchod do podzemního tunelového systému. Místní úřady ho však uzavřely poté, co v něm mizeli lidé. V pozadí je vidět Huan Picchu. Z jeho zadní strany je prý také vchod. Možná že cíl mé další expedice.

Obr. 91: Jan s již nežijícím lečitelem Konradem Seelmannem u jezera Titikaka, Bolívie 1999.

Obr. 92: Jan při chrámových stavbách v blízkosti Madrasu, Indie 2003. Ve vědeckých textech se píše o *vimanasech*, vzducholodích dávnych civilizací.

příkazu? Ne, naší dohodou bylo, že tě naučím mistrovství. Máš čas a neúspěchy můžeš korigovat. Kromě toho, chci si s tebou i rozumně povídat a vyměňovat zkušenosti. Jako mistr s mistrem, na stejné úrovni, a ne s někým, kdo po mně pouze opakuje. No to stejně neděláš.

I já jsem prošel z A do Z. I já jsem se svého času ztratil v egu, byl jsem arogantní, špatně jsem postupoval a musel jsem se korigovat. Ale zkušenost nás vede k poznání.

I ty jsi selhal. A byl jsi si sám na vině, částečně i pod tlakem zvenčí, a musel sis vyzkoušet svou sílu. Každý je tomu podroben, ale máš oproti mnoha jiným výhodu — nevzdáváš se! I já jsem byl takový... Mým heslem vždy bylo, a to pozoruji i u tebe, — navzdory všemu! Není to tak, milý Jane?

Přesně tento postoj, kráčet dál, nezastavit se, riskovat vše, to tě přivede k tvému vnitřnímu Bohu, k božství v tobě...

(V tomto okamžiku se mi tlačí do očí slzy... musím krátce přerušit... a vím, že je to on, můj přítel.)

Na to je Bůh hrdý, na své děti, které neskládají ruce do klína ale činí se. Chce být na nás hrdý, jako otec na své děti. O co více poznáváš sebe o to víc poznáváš i Boha, jeho mechanismy, způsob, jak tvoří, jeho úmysly, a proč nám dal svobodnou vůli. Když pokročíš, pocítíš ho. Pak souzníš s božstvem a cítíš jeho lásku. To se nedá popsát...

Myslíš, že by ti pomohlo, kdybych ti prozradil jak ovlivňuji hmotu? V tomto momentě to stejně nedokážeš — alespoň ne tak, jako já. Můžu ti ale pomoci, aby sis věřil natolik, že jednou uvěříš i v to. Je to proces. Pošlu ti zkoušky, abys se třibil a rostl. Aby sis vyzkoušel odvahu, připravenost risko-

vat ale i schopnost odpouštět, vcítovat se do myšlení a duše druhých a měl nadhled. To totiž dokážeš nejlépe.

A když se pak vypořádáš s výzvami, které ti pomohou růst, naroste i tvé sebevědomí, budeš si více troufat, a méně pochybovat. Tehdy dosáhneš vše, co si přeješ. Pokud bude tvým přáním nestárnout, bude to tak. No vím, že to není tvé přání.

Tvůj skutečný cíl (ten zde vynechám) brzy dosáhneš. Čeká tě velká zkouška a bojíš se, zda-li v ní obstojíš, zda-li ji zvládneš. Dokážeš to. Důvěřuj si. Pohlédni na svůj dosavadní život — byl jsi někdy sám? Nebylo snad vždy tvým heslem: „*Když se ti zdá, že dál už nemůžeš, odněkud se objeví světýlko*“?

Vždycky jsi byl chráněn, tak jako každý člověk. No když nedáš na intuici, můžeme ti bez přestání a nadarmo našepťávat — Jan tehdy neposlouchá.

I při této zkoušce půjde o to, abys překročil vlastní stín, opustil svůj zastaralý názor i lidi, kteří jsou s ním spojeni. Víím, je to bolestné, ale je to krok dopředu v tvé výuce.

Z minulých zkoušek si se hodně naučil. Především o moci slůvka NIKDY. Teď víš, že život si vždy najde cestu, aby tě přesvědčil o opaku — na sto procent. Není to tak Jan?

V několika velmi emocionálních okamžicích tvého života si se stabilizoval na pozici NE a to se hluboce vklínilo do tvého energetického pole. Tyto zkoušky, které se nyní blíží, jsi si naprogramoval sám. Život ti předestře to, co si nikdy udělat nechtěl. No neobávej se. Pak poznáš, že tehdy si vnímal jen jednu stranu medaile. Zjistíš, že existuje i druhá strana, a že možná vůbec není tak nepříjemná, jak

sis myslel. No okolnosti, do kterých se dostaneš, budou pro tebe nové a velkou výzvou — možná i pokušením.

Saint Germaine, proč jsi se se svými znalostmi nepodělil se širší veřejností ale vždy pouze s bohatými a mocnými?

Ze dvou důvodů. Za prvé, málokdo tehdy věděl psát a číst a pochopit o čem jsem mluvil. Lid neměl právo vyjadřovat se. Bylo tedy nutné, abych působil v kruzích vzdělanců a proto jsem se zaměřil na špičku. Myslel jsem si, že když se mi podaří duchovně ovlivnit krále, on pak bude vplývat na lid. To je mnohem účinnější. Nefungovalo to ale bohužel tak, jak jsem si to představoval. I já musím respektovat svobodnou vůli jiných. A když se někdo rozhodne pro cestu utrpení, musím to akceptovat. Proto jsem se s částí mých alchymistických znalostí a s tajemství života podělil s těmi-to pány. Dnes se to možná zdá nepochopitelné, ale jednoho dne se ukáže, že to mělo smysl. Vyčkej. Ještě se odehrají zvláštní věci, které neovlivní ani mocní tohoto světa.

To však pro dnes stačí, víc nemusíš předávat dál. I ti, kteří si tuto knihu přečtou, budou muset, než se pro vyvinuté poznání otevrou, na sebe pracovat. Neboť všechno to, co jsem ti tady svěřil, je pochopitelně určeno všem, nejen tobě.

Měj se dobře, příteli.

Podivný štedrý veškeré přírody, prozkoumal jsem Vesmír i Země, poznal moc zlata na dně řek, pochopil jeho hmotu a kvašení.

Saint Germain

K ČEMU MI TO VŠECHNO JE?

K čemu jsou mi tyto napínavé příběhy?

Co mám z toho, že jsem se dozvěděl o našem vesmírném původu?

Nač mi je informace, že v jeskyních Himalájí ještě dnes sedí a meditují Lemurijci a Atlanti?

Nač mi je poznání, že pyramidy v Gize jsou atlantskými stavbami? Že tehdy měli lidé vyšší stupeň vědomí a že na Zemi od nepaměti prodlévali lidé jako hrabě Saint Germain?

Co mám z poznatků, že i před Sumery byly na Zemi mnohem vyšší civilizace než je ta naše?

Nač potřebuji vědět, že nepocházím z opice, ale že jsme výsledkem genetických pokusů jiné civilizace?

A nač mi je poznání, že můj nesympatický soused a já jsme si před Bohem rovni, že jsme duchovní bratři?

Co si počnu s informací, že Ježíš nezemřel na kříži ale zcela jinde a mnohem později, nebo že nejmocnější rodiny této planety vedou naši společnost k Novému světovému řádu?

Nač mi vlastně tohle všechno je, když mně můj život ještě před (!) nastolením Nového světového řádu vůbec neuspokojuje? Když se nedovedu smířit se sousedem a je mi fuk, jestli jsou mými předky Siriánci nebo opice? Faktem je, že máme neshody a nikomu z nás to neprospívá. Ba co víc — blokuje nás to a ovlivňuje naše tělesné a duševní zdraví.

Víte co mám na mysli?

Potkal jsem dosud mnoho lidí, kteří toho o hospodářských a politických souvislostech hodně věděli. Mají informace o tom, který politik je členem které lóže, jak funguje antigravitační pohon a jaký nový nebo starý peněžní systém by mohl pomoci světu. No faktem je i to, že téměř všichni tito lidé žijí v chaosu. Možná, že to s tímto výrazem poněkud přeháním. Já chápu pod chaosem stav, kdy člověk není schopen mluvit například s vlastní manželkou, soudí se se svým obchodním partnerem, kdy má tchýně zákaz vstoupit do domu, nebo když je člověk fanatikem jakéhokoliv druhu.

Ještě horší je snad to, že často právě tito lidé poukazují na nedostatky jiných, pomlouvají je, nedrží slovo a když je na to někdo upozorní, možná se i rozzlobí.

Jiní zase studují různá náboženství, které jsou, podle nich, jediné pravdivé. Ke svým manželkám a dětem se však chovají jako k méněcenným. Vyhýbají se všemu, co by je mohlo změnit, přičemž memorují zpaměti kdejaké výroky z věrouky a jsou skálopevně přesvědčeni, že tak omluví své primitivní konání.

Jiní ráno a večer disciplinovaně meditují nebo se drží růžence jako záchranného pásu. Všichni známe lidi typu rád-bych-ale-nemůžu, kteří chodí po světě jakoby se svatozáří kolem hlavy. Mnozí z nich se i snaží a to na dvě stě procent, ale kvůli celé té „duchovní nádheře“ nezvládají každodenní život. Některých z nich jejich „elitérní postoj“ omámil natolik, že se proměnili v skutečné oškliváky, a navzdory vlastním „problémům“ se rozčilují nad „zloduchy ilumináty.“ Jim podobné oblibují nejvíce a proto si další komentář o nich ponechám pro sebe.

Většina lidí na této zeměkouli — a znám mnohé — žije s klapkami na očích ve svém malém zazátkovaném světě a všemu nezvyklému se nejprve vysmívá. Bojují a brání se proti novému a cizímu a když to nezmizí samo od sebe, namísto neutrálního pohledu, který by jim možná otevřel nové poznání, bojují. A pak se chytají témat, o kterých jsme již mluvili, například meditace samádhi. Pak se ohánějí už jen s tím, přičemž jim uniká vše ostatní, celé spektrum.

Těmto lidem nemohu pomoci.

Všem nespokojeným s dosavadním životem, těm, kteří by chtěli z něj více mít a rozhodli se začít, mohu však odpovédět na otázku — nač jsou mi vlastně tyto znalosti?

Můžete strávit část vašeho volného času studiem této tajné vědy a využít ji pro sebe. Jste-li stavitel, můžete zužitkovat posvátnou geometrii. Pokud jste inženýr, netradiční pohony. Počítačové odborníky by mohlo například zajímat ukládání dat do krystalů. Astronom by se ze starých spisů mohl více dozvědět o našem univerzu. To jsou možnosti vnějšího využití.

Můžete se ale začít zabývat i s vaším vnitřním světem. Je smysluplné přehodnotit znalosti a moudrost dávných časů. To a jak bychom to využili, nás bude nyní zaměstnávat na dalších stránkách.

Povím vám, jak pomohly tyto znalosti mně — probudili ve mně víc zvědavosti. Samozřejmě, že jsem začal hledat důkazy, a vydal se kvůli nim na ještě vzdálenější cesty. Navštívil jsem lidi, kteří mi otevírali další dveře, až jsem svědectví našel. Viděl jsem fantastické věci. No co je podstatné, komunikoval jsem s bytostmi — fyzicky i telepaticky

— které mi zprůzračnili můj pohled na svět a hlavně mojí roli na Zemi. Držel jsem v rukou spisy a dokumenty, které mi to všechno i potvrdily. Byly o našem Stvořiteli a o náhledu bytostí, s kterými jsem směl komunikovat, na Boha, na Jednotu. A pak se u mě dostavil aha-efekt. Můj život se změnil znovu.

Mohu vyjádřit několika slovy, co mi to vše přineslo: Jsem odvážnější, vážnější, silnější, hrdější, dobrodružnější a sebejistější. Ale zároveň dokážu víc odpouštět, jsem chápavější, klidnější, objektivnější, laskavější a mimochodem i bohatší...

Autor této knížky není produktem ani naší demokracie ani společnosti — právě naopak. Tím kým jsem dnes, jsem se stal jen díky tomu, že jsem se s těmito tématy konfrontoval a cestoval.

V tomto smyslu se věnujme...

MANIFESTOVÁNÍ

Dosud jsme mluvili o:

1. Hraběti Saint Germainovi, který prý nestárne, je pohádkově bohatý, říká o sobě, že studoval v pyramidách a občas odpočívá v Himalájích.
2. Výzkumech Ernsta Muldaševa a jeho poznatcích o bytostech, které zredukovaly, nebo-li v meditačním stavu zastavily svou látkovou výměnu a proto nestárnou.
3. Sumerských tabulkách a Annunacích, kteří prý genetickou manipulací zasáhli do vývoje na Zemi a nově stvořeného člověka naučili nakládat s energií myšlenek. Když před tisíci lety znovu zmizeli, zanechali zde přístroje, umožňující navázat s nimi spojení a spisy o nich a o Stvoření.
4. Atlantských dokumentech, které objevili templáři v Jeruzalémě, které vypovídají o smyslu Stvoření, zákonu rezonance a o skutečnosti, že člověk není jenom částí Stvoření ale je částí Božské Jednoty a proto odpovídá za své činy.
5. O Nostradamu, který měl zjevně přístup k tajné templářské vědě a pravděpodobně i k poznání o budoucnosti lidstva. Ve svých proroctvích říká, že všechno je změnitelné, když člověk změní své jednání. Tyto vědomosti měl i Leonardo da Vinci.
6. Iluminátech, kteří se přes vysoce postavené zednáře dostali k Atlantským znalostem a použili tyto duchovní zákony k dosažení vlastních cílů — Nového

světového řádu. Využili tyto zákony pro opačné cíle.

7. Mediálně nadaných dětí a čínských superdětí.
8. A nakonec o známém placebo efektu, který nás přivedl z cesty časem a vesmírem znovu na Zemi.

Tyto příklady mají společnou podstatu: Silou myšlenek můžeme dosáhnout všeho, co si přejeme, i když by se nám to momentálně mohlo zdát nepravděpodobné. Mluvím zde o faktu, že

Duch ovládá hmotu!

Všechno kolem nás, stroje, domy, šaty i tato kniha, byly nejprve myšlenkou, pak se staly činem a pevnou hmotou. Základem všeho, co bylo na světě vytvořeno, byla tvořivá myšlenka. Pochopitelně tato je i původcem „hnoje“ kolem nás.

Myšlenka je příčinou bytí i veškeré reality. Vše co v životě potkáme, jsme vytvořili sami, myšlenkami a strachem. Každá myšlenka vytváří v kosmickém duchovním poli (v Akaši) formu, která se manifestuje v hmotném světě o to rychleji, čím víc ji krmíme. To je zákon. Tato myšlenková forma pak přetrvává v kosmickém duchovním poli dokud nenastane v našem životě vhodná situace, aby se mohla manifestovat, zhmotnit, a to okamžitě nebo-li v dalším životě. Závisí to od naší karmy a našich dalších myšlenek.

Nabízí se otázka: Když jsme si způsobili naše aktuální životní podmínky sami — jak bychom pak mohli tvořit naši budoucnost?

Vědomým manifestováním. Přizvukuji vědomě. U většiny z nás vznikly aktuální životní podmínky nevědomě, nebo podvědomě. Někteří si například zvykli opakovat větu: „*Už to nemůžu dál poslouchat!*“ Pak, několik let později, se diví, když se jim zhorší sluch.

S tím teď ale skončíme!

Nyní chceme tvořit a ne hrát se. Chceme si uspořádat život a vytvořit si co nejlepší podmínky. No důležité je, abychom tomu opravdu i věřili. Podívejme se ještě jednou na příklad chování po žhavém uhlí. Jsou-li účastníci kurzu přesvědčeni, že přejdou po uhlí se zdravýma nohama, dokážou to. Začnou-li pochybovat: „*Nevím, snad bych toho přece jen měl/a nechat, mohl/a bych se popálit ...*“, popálí se.

Stejně je to s placebo efektem. Pacient spolkně pilulku, například kousek cukru, v přesvědčení, že pomůže, a stane se tak. No prozradil-li by mu lékař složení preparátu, přestane mu pacient věřit a pilulka zůstane bez účinku. To je logické, ne?

Negativní myšlenka, vaše pochybnosti, neutralizují pozitivní myšlenku. Proto musíte přání formulovat tak, aby vás ani nenapadlo, že by se nemuselo splnit. Když jsme přání manifestovali, je vhodné o něm nemluvit. Pochybnosti jiných by mohly naši představu zrušit.

Je i velmi důležité, abychom si nekladli příliš vysoké cíle. Plán, který si představíme, musí být reálný, tedy uskutečnitelný. Jsem-li například dělník a o pár let chci být šéfem velkého koncernu, neuvěřím tomu možná ani sám. No pokud si vyličím, jak se nejprve stanu vedoucím oddělení nebo si založím živnost, mé nitro to odsouhlasí a pravděpodob-

nost, že se představa uskuteční, výrazně naroste. Proč? Neboť tomu věřím.

Co se týče schopnosti realizace našich projektů, měli bychom dobře naslouchat našemu nitru. Srdce, náš božský aspekt, zná náš původní plán života, osobní matrix. Když s ním souhlasí i naše představy, pak životní cíl dosáhneme.

DOKÁŽETE SI PŘEDSTAVIT SEBE SAMA NESMÍRNĚ BOHATÝCH?

U tohoto přání je důležité, abychom si uměli představit výsledek. Tomu se říká vizualizace. Například se vidíte sedět v novém autě a báječně se přitom cítíte. Nebo stojíte před vlastní továrnou, otevíráte dveře a zdravíte se se svými spolupracovníky, hledíte na výpis z účtu, a je na něm plus s mnoha nulami za číslem, anebo si představíte, že jste konečně zdravý/á...

Představte si sebe sama v situaci po které toužíte a prociťte jaké to bude, když se uskuteční. Myšlenka a přání se tím posílí. K posílení představivosti je vhodný například i autogenní trénink.

Když manifestujete, buďte k sobě upřímní. Nevěříme-li tomu, co si přejeme, výsledek bude jen polovičatý. Uvěřte snad, že se vám z jednoho dne na druhý objeví na účtu miliony? Asi sotva. Můžete uvěřit, že vám šéf zvýší plat? Asi spíše. Mohou vás ve firmě například povýšit anebo se stanete podílníkem.

Můžete přitom pozorovat, že když se již uskutečnili vaše první, menší přání, budete odvážnější. Nakonec — hranice neexistují. Jen si všimněte naše iluminované přátele, sotva jim ještě stačí tento svět!

Umožněte univerzu, aby se přání splnilo pro vás nejvhodnějším, neoptimálnějším, způsobem. Neblokujte se, nepřekávejte si sami.

„Přeji si hodně peněz, ale jen výhrou v loterii nebo od nějakého boháče, nebo-li z vynálezu, který zpeněžím.“ Takovou formulaci je třeba poopravit. Odkud víte, že mnoho peněz se dá získat len v loterii? Možná jednoho dne pomůžete přes ulici nějaké staré a velmi bohaté paní, která nemá dědice a později vám odkáže majetek! Proto by jsme s podobnou formulací mohli trefit vedle.

Cesty boží jsou nevyzpytatelné a nemusíte si klást pod nohy polena. K tomu se však ještě vrátíme...

Manifestování může pomoci i v mezilidských vztazích. Živě si představte, i když se to možná zdá být neuskutečnitelné, že obejmete svého nepřítele nebo konkurenta a odpustíte mu. Za několik vteřin zjistíte, že se ve vás něco změnilo a z vašeho srdce proudí zcela jiná energie.

S manifestováním představ nebo přání experimentují nejmeně patnáct let. Hodně jsem o tom studoval, a z vlastní zkušenosti mohu říci, že podobné formulace jsou většinou nevhodné a blokují projekt. Nějaká dívka si například přeje vydat se za mládence jménem Jiří a prosí dobrotivého Boha, aby to zařídil. No její matce se Jiří vůbec nelíbí a tak pánbožka prosí, aby svatbu překazil. A co udělá Bůh? Domníváme se, že splní přání oběma. Co se tedy stane? Mladý pár se vezme a zanedlouho zase rozejde. Obě přání se vyplnily. Kde nastala chyba? Tu — přání se omezilo na konkrétní osobu. A jak si měly obě ženy správně přát? Možná takto: „Milý bože, dej, aby si moje dcera/aby jsem si našla pro mne nejlepšího muže.“

Je nejmeně tisíc možností nedokonalého tvoření. Příklad: „Chci nový Ferrari, blondýnu s velkýma ... bohatého muže s

domem na jihu, dům s verandou a výhledem na hory... „

Podobné formulace vám nedoporučuji a nenesu ani odpovědnost za to, co se stane, když si takto budete přát.

Neboť co se týče přání a manifestování, musíte vědet i to, že vaše touha se někdy v budoucnu vyplní ALE nemusí vás udělat šťastnými.

O tom vypovídá i staré pořekadlo: „Dávej si pozor na svá přání, neboť se ti můžou splnit!“ Nebo jinak, vtipněji: „Pane, ochraň mě před splněním mých přání!“

Je možné i to, že vytoužený Ferrari získáme, narazíme s ním pak do stromu a zbytek života budeme kulhat, protože dosud jsme jezdili na dízlovém Golfu a s novou „zbraní“ neumíme zacházet. Nebo se nám začnou vyhýbat sousedé, protože si pomyslí, že jsme se pomátli velikášstvím... Anebo si najdeme vysněného partnera s domem ve Španělsku. Možná je však alkoholik, běhá za ženami, anebo, aby si celý ten luxus vůbec mohl dovolit, je workoholikiem...

Jak vidíte, vůbec není jednoduché formulovat přání. Dokonce to může být i nebezpečné.

NEJLEPŠÍ CESTA K ÚSPĚCHU

A proto vám radím — tvořte, přejte si tak dokonale, jak to jen dovedete. A dejte dál informace od hrabě Saint Germaina, které zde uveřejňuji:

Zhotovte si tabulku. Do levých políček napište co chcete na sobě anebo vůbec, změnit — účes, styl oblékání, práci, partnera, sousede, auto, nebo-li skutečnost, že málo vyděláváte. A pak jsou tu ještě vnitřní okolnosti, které jsou nám nepříjemné. Možná že jste bázlivi nebo choleričtí, rychle se rozčílíte, jste pesimista/tka, nebo nám vadí, že neumíte důvěřovat jiným, máte zdravotní problémy...

Při sepisování si položte otázku, když jste nemocný/á, proč vlastně? Možná pak zjistíte, že vás například žaludek, bolí jen v práci. Neboť se na pracovišti necítíte dobře, nerozumíte si s nadřízenými nebo kolegy.

Anebo jste možná vynervováni, máte migrénu nebo deprese z partnera. Pozorujte přitom své reakce.

Jsem přesvědčen, že každému z nás je jasné, proč máme tu nebo-li onu nemoc. Možná se nedovedeme s jinýma dohodnout. Pak jde o konflikt, nebo o slabost prosadit se...

To znamená že jasně víme, nebo tušíme, že kdybychom měli jiného šéfa nebo nemuseli vykonávat právě tuto práci, zlepšilo by se i naše zdraví. To dá rozum — ne?

PROTI	ZA
Čeho se chci zbavit?	Co si přeji?
mého dosavadního životního stylu, oblékání, auta	<i>začít nový život, starý způsob života mě nudí, příliš dlouho dělám jen to, co ode mne očekávají druzí</i>
práce, kterou vykonávám mě nebaví	<i>rád pracuji ale chci dělat to, co mě baví - samostatné podnikání?</i>
nelíbí se mi můj byt; je malý, hluchý, kolem něho je málo zeleně, nechci mít sousedy	<i>odstěhovat se mimo města</i>
v práci se nemohu rozvíjet	<i>jsem řemeslně zručný a proto bych raději vyvíjel tyto své kvality namísto práci před počítačem</i>
jsem stydlivý	<i>rád trávím hodiny hrou na klavír a vůbec mě to neunavuje – naopak...</i>
bojím se samoty, nemám partnera	<i>rád cestuji, ovládám několik jazyků - je to pro mě hračka...</i>
chci trávit víc času s rodinou	<i>chci si sám plánovat svůj den; pracuji nejraději večer</i>
mám chronickou chorobu	<i>jsem otevřen vůči novému</i>

<i>rád pracuji s lidmi, ale jejich nářky mi často lezou na nervy...</i>	<i>jsem dobrý posluchač; nerad si nechám poroučet od jiných; nejraději jsem si sám sobě šéfem</i>
<i>jsem tlustý</i>	<i>změním způsob stravování a zhubnu, pak se víc akceptuji</i>
<i>jsem příliš hubený</i>	<i>chci být klidnější, nestresovat se; chci dělat něco, co mě baví</i>
<i>nemám příležitosti cestovat</i>	<i>miluji daleké země a dlouhodobé zahraniční pobyty</i>
<i>mám málo peněz</i>	<i>zajímá mě sport, hlavně fotbal</i>
<i>město ve kterém žiji je hektické a hlučné...</i>	<i>pracuji rád na čerstvém vzduchu, mám rád rostliny, sport - možná nějaké řemeslo?</i>
<i>nevyhovuje mi podnebí v krajině kde žiji, raději bych odešel do ciziny</i>	<i>mám zájem o vědu, je to můj koníček</i>
<i>nevyhovuje mi podnebí v krajině v které žiji, raději bych odešel do ciziny</i>	<i>mám zájem o vědu, je to můj koníček</i>
<i>kdybych mohl pracovat doma, byl bych víc s rodinou</i>	<i>nejlepší výsledky dosahuji samostatnou prací,</i> <i>rád medituji</i> <i>mám dobrou paměť</i>

a tak dále ...

Tuto myšlenku si třeba hned zapsat do kolonky ZA:

"Jiná práce — chci se osamostatnit v tom co mě baví a těšit se na svou práci již ráno když vstávám z postele."

Do sloupce ZA vpište všechno, co máte na sobě rádi, co se vám na vás líbí, co nejlépe dovedete. Postupně si vytvoříte o sobě obraz. Tuto tabulku si pak znovu a znovu prohlížejte a zamyslete se nad jejím obsahem.

Příklad jak můžete postupovat:

Pan XY je samotář, řemeslně zručný, umí se dohodnout s různými lidmi, rád mluví a ve společnosti přitahuje na sebe pozornost. Miluje cesty autem a letadlem. Nechce mít vlastní dům, stačí mu podnájem, nerad vaří doma, stravuje se raději v restauracích, oblibuje dizajn v oblékání, v bytovém zařízení a líbí se mu hezké ženy. Hraje na kytaru, nejraději sám, a dokonce komponuje. Cení si osobní svobodu. Není členem žádné organizace, spolku nebo sportovního klubu. Nerad bere ohledy na jiné.

Co bychom mu mohli poradit? Představte si sebe v roli terapeuta. Tento pán vás navštíví a chce po vás radu — jaká práce by se pro něj hodila?

Já bych mu poradil, aby se osamostatnil. Založil si vlastní firmu nebo živnost, anebo aby začal samostatně pracovat pro nějaký podnik, například jako jeho reprezentant či obchodní zástupce. Mohl by být i pilotem nebo hudebníkem, dle toho, nakolik je v těchto směrech dobrý. Rovněž by mohl i samostatně pracovat, půl dne, a pak třeba hrát po večerech v hudebních klubech? Nebo by mohl být animátorem na luxusní lodi? Je tu více možností.

Na rozbor si zaplánujte více času, nejlépe několik dní. Saint Germain mi poradil, abych to udělal osamotě během

tří dnů. Neboť velmi důležitá je jasná výslední formulace. Když pak jednoho dne potkáme dobrou vílu musíme vědět, co po ní chceme. Proto je důležitá jasná formulace. Když neformulujete jasně, víla toho pro vás moc nemůže udělat a přání se nesplní. A hlavně — nebojte se vyslovit nebo napsat i vaše nejskrytější přání, necht' by byly jakkoliv intimní! Proto klidně napište i to, že se vám třeba nechce pracovat vůbec. Že chcete například jen cestovat anebo se živit svým koníčkem, tím, co vám dělá radost. Tím, co by možná jiní, rozumově založení lidé, za práci nepovažovali.

Funguje to skvěle. Přání, jenž chce nebo-li které uspokojí a posilují pouze naše ego, jsou nesmyslná. Opravdu vždy víme co je pro nás to nejlepší?

Tuto otázku bych vám mohl zodpovědět několika příklady z mého života. Přál jsem si toho hodně a také jsem všechno dostal — super auta, ženy, které se mi líbily, spoustu peněz i cesty do vzdálených zemí... Ale neučinilo mě to šťastným.

Proto mě Saint Germain naučil ještě jiný druh manifestace.

Dostali jsme se k závěru, že jsme božské bytosti a na této Zemi máme splnit jistý úkol. Nemáme se zdržovat s maličernostmi ale dostat k podstatě, aby se přání uskutečnilo dle výroku : *"Ať se stane tvá vůle", vůle Boha v nás.*

Ukazuji vám zde cestu jak si přát tak, abychom neposilovali ego, ale dosáhli svého životního cíle, našeho BYTÍ. Proto musíme formulovat tak, aby nám univerzum poslalo to, co nejvíce poslouží naší duši.

Postupujeme takto:

Přání formulujeme vždy v přítomném čase, jako kdyby se již realizovalo. Správně: *"Mám vedle sebe příjemnou ženu."* Nesprávně: *"Brzy budu mít vedle sebe příjemnou ženu..."* Pozor: Doufám, že jste si zde všimli, že ani první formulace není správná!

Nyní formulaci vylepšíme: *"Mám vedle sebe ženu, která se ke mně hodí nejlépe."* No i tu je pořád ještě ego! A tak to vylepšíme: *"Je při mně žena a jsme nekonečně šťastní."*

"Mám povolání, které se ke mně nejlépe hodí, nesmírně mě baví a vydělávám s ním spoustu peněz."

"Mám velké úspěchy, protože dělám to, co mě těší a naplňuje."

"Bydlím v bytě, který mi vyhovuje nejvíc, cítím se v něm nejlépe."

"Žiju v hojnosti."

"Jezdím autem, které se ke mně hodí."

"Přitahuji do svého života jen to, co odpovídá mému životnímu cíli."

"Přitahuji do svého života jen to, co prospívá mému štěstí a zdraví."

"Mám stále více odvahy konat podle toho co cítím."

"Stále víc se odvažuji zabývat se svými ideami, partnerem/partnerkou, dětmi, tím, co mě baví." (Srdce místo hlavy)

Podobnými formulacemi sotva něco pokazíte. Naši průvodci a pomocníci v duchovním světě jsou nám permanentně nápomocní a vědí, jaký je stav naší peněženky, zda se brzy přestěhujeme anebo zda-li změníme povolání, protože náš podnik možná zkrachuje...

Formulujte vždy tak, aby se vám splnilo to nejlepší, aby jste si vytvořili prostor směrem nahoru bez malodušných přání nebo očekávání. Jinak budete muset dělat objíždky.

Nyní vám prozradím tajemství nejmocnějších této planety.

Všichni manifestují svá přání přesně podle tohoto vzoru. Většina z nich se však neřídí podle nejvyšších principů tak, jak jsme je popsali zde. Jejich přání a následní manifestace jsou ušity spíše na míru ega. Všichni ale postupují stejně bez ohledu na to jestli jde o rozenkruciánů, zednářů, templářů, bílých nebo černých mágů. Všichni úspěšní dělají totéž.

Rozdíl mezi světlou a temnou stranou je ten, že temná má přesný cíl — například dosažení světové moci a globální kontroly. To jsou docela jasné cíle, ke kterým vede přesně strukturovaná cesta (viz Dokumenty bavorských iluminátů). Je to cesta hlavy nebo-li rozumu. Dnešní člověk si proto dovede tento cíl snadněji představit jako nejasnou formulaci ezoterika hledajícího osvícení, který možná ani sám neví, co osvícení vlastně je. Neboť to druhé je cesta srdce a citů a to se jen stěží dá vtěsnat do slov.

Vyjádřil jsem se jasně? Jedni mají před očima jasný cíl a ten se pak i lehce manifestuje. Člověku, který chce uskutečnit "dobré" projekty, tedy to, co pociťuje jako správné, mnohdy chybí průzračný koncept, jasná představa toho jako cíl dosáhnout.

Síly ega, ilumináti, umí "dokonale" zacházet s mocí. Vědí, podle jakých principů pracují a na co při manifestování cílů musí dávat pozor, vždyť nemusí brát žádné ohledy. Jsme si

i my vědomi svého cíle? Víme co chceme? Co chce naše srdce a co rozum?

Když dokážeme přesně formulovat to, co si v životě přejeme, co chceme dosáhnout, splní se to. Nedefinujeme však cíl jasně nic konkrétní z našeho snažení nevzejde. Možná se nám ale vyjasní, zakusíme-li bolestné situace.

Opět vidím před sebou vílu, jak si škube své zlaté vlásy, neboť osoba, které chce splnit přání, neví co chce.

A proto, udělejme domácí úkoly. Naštěstí, nezabere nám to mnoho času, nanejvýš pár dní. Budou to však ty nejdůležitější dny v našem životě. Uvědomíme si sama sebe a když pak začneme tvořit, objevíme v nás i božskou jiskru!

BŮH JE V POHODĚ!

Vraťme se ještě k „velkému“ Bohu, našemu nejvyššímu šéfovi. Možná že to, co jste zde četli, narušilo váš pohled na Boha, na který jste byli doposud zvyklí. A nyní se ptáte, JAK zacházet s Bohem dál.

My pozemšťané již od nepaměti tušíme, že existuje něco nesmírné a nad-pozemské. To něco mělo v minulosti různá jména — Wotan, Višnu, Ra, Jahwe, Adonai, Alláh, Jehova, Zeus, Theaus, Heilos, Aton, Manitou... Bez výjimky bytosti mužského pohlaví. To však je stěží možné, neboť Bůh je čistá láska. Minimálně z toho hlediska by se muselo jednat spíše o BOHYNI-MATKU. V nejvyšších světelných sférách však neexistuje podvojnost neboli dualita. Je tam jednota, neboť Bůh je celistvost, přítomnost typu JÁ-JSEM.

Nejen Ježíš říká, že Boha máme v sobě. Každý člověk v sobě nosí božský aspekt. Božská prajednota nemá tělo ani ústa, a přece „mluví“. Bůh je a mluví v našem nitru. V minulosti se to z proroků a božích synů odvážil přiznat jen málokdo. Dnes může vést „rozhovory s Bohem“ každý.

Děti o tom mluví mnohem výstižněji než já, a proto je zde cituji. Patnáctiletá Američanka Stef je rovněž indigové dítě. Na otázku, jak si děti představují nebe, řekla:

„Nebe je jiný výraz pro oblast, která následuje po nynějším pobyte. Bůh nepřestává tvořit — univerzum se stále mění. Dělá člověka a věci takovými, aby se ho naučili milovat.“ O prozřetelnosti řekla: *„Bůh neví, co uděláme. Stvořil tě s láskou a znalostmi. Musíš dělat to, co ty považuješ za správné. Máš osud, chceš ho? Když někoho napráskáš, tak Ti to Bůh*

nenaplánoval, byla to tvoje volba. Bůh měl jednu myšlenku — stvořil lidstvo, které se snaží tuto myšlenku pochopit. Touto myšlenkou jsem teď i já a nyní jsem člověkem. Obě (matka i dcera) jsme částí Boha a Stvoření. Jsem stvořitel i stvoření.“⁵⁴⁾

Tříletý Marcos, Flaviův bratr, popsal své mámě Boha takto:

„Někdy vím, na co myslíš, ale ještě lépe vím, co cítíš. Víš, mámo, když mě vytvořil Bůh v nebi, řekl mi: -Tobě zůstane vzpomínka na mě a při mně bude tvůj úsměv- a já si Boha i pamatuji. Víím, jak vypadá jeho dům. Víím, že přicházíme z jeho domu a po smrti se k Bohu i vracíme...

On (Bůh) mi řekl ještě jiné věci, které jsem však zapomněl. Vzpomínám si na ně jen v noci, když spím. Vidím se zavřenýma očima. Vidím Boha — nemá tělo, nemá ústa, ale mluví. Je ve všem, i v jídle a ve vzduchu. Je v lidech, i ve zlodějích, i když jsou zlí. Jsou zlí, protože nevědí, že mají v sobě Boha, necítí ho. A ve zvířatech je také.“

Flavio jako šestiletý o Bohu řekl:

„Z mnoha osudů se formuje nakonec jeden — osud lidstva.

Bůh nemá čas, je mimo čas. Vše, co je v čase, jednou začne i skončí. Čas je na to, aby se bytosti mohly narodit, vyrůst a zemřít, aby prošly tímto procesem. Bůh je i není procesem. Je tím, co způsobuje životní procesy...

Teď už náboženství nebudou potřebná, protože každý objeví Boha ve svém nitru.“⁵⁵⁾

To, co řekl o Bohu Arian, se zcela liší od všeho, co jsem doposud slyšel. Teď se podržte:

„Téměř všechna náboženství, pokud vím až na jedno, mají před nejvyšší bytostí bázeň, bojí se jí, padají před ní na kolena a prosí o pomoc a odpuštění... Dvě z náboženství vyznávají dokonce trestajícího Boha, který posílá člověka do nebe nebo pekla. Naléhavě prosí — Boha, Pána, Všemohoucího — přičemž sklánějí před ním hlavy.

Můj národ se Stvořitele nebojí a nazývá ho PRA-OTEC. Tento Bůh, abych zůstal při tomto výrazu, je milujícím, veselým Bohem, a líbí se mu, když se jeho dětem dobře daří. Je to hrdý Bůh. Je hrdý na své Stvoření a tvory — na své děti. Chce být na ně hrdý, a proto má zálibu v hrdých dětech. Bůh nechce, aby jeho tvory, jeho děti, před ním klečely, ale abychom k němu vzhlédli jako na svého rodiče — na matku nebo otce.

Přejí si snad rodiče, aby před nimi jejich děti padaly na kolena, vzývaly je a snažně prosily? Určitě ne! Každý rodič se snaží, aby dal svému dítěti to nejlepší, co může. Rodiče se snaží předat svým dětem všechno, co se v životě naučili a ochránit je před špatnými zkušenostmi tím, že jim o životě vyprávějí. Rodič dítěti řekne: -Stůj rovně a dívej se mi do očí. Chci být na tebe hrdý-.

A proto má můj národ na této planetě důležitou zásadu: Neskláníme před Bohem hlavu, neboť Bůh nás chce vidět hrdé, odvážné a upřímné. Proto nikdy neskláníme hlavu, ani před nepřítelem či jiným náboženstvím a nedělám to ani já.

Bůh si přeje hrdé bytosti, které odpovídají za své činy samy. Chce být hrdý na své Stvoření, aby když se na něj dívá, mohl říci, že je -dobré-. Jistě, Bůh miluje i slabé. Tak jako i rodiče mají rádi své neduživé dítě. O to víc se těší, když se člověk postaví tváří v tvář své úloze, když ji přijme, odvážně zkouší, riskuje a čelí životu.

Bůh je bytost plná lásky, plná radosti, bytost, která je účastná života. Zajímá se o všechny zkušenosti každé bytosti a těší se z průkopníků. Lidí, kteří jsou si vědomi sebe samých a začali i tvořit. Vzhlíží k nim v radostném očekávání, kolik se toho již naučili a jak budou tvořit.

Dovedeš si představit, že i Bohu to již jde na nervy, když ho pořád jen prosíme a o něco žebráme? Představ si, že bys Bohu řekl: „Pohlédni, co jsem již v životě dokázal. Jsi na mě hrdý?“ Podobně jak to řekne dítě otci, když se mu něco vydaří. Bůh nechce, aby před ním měly jeho děti strach. Není k tomu důvod. Bůh miluje své Stvoření a miluje i člověka. A přeje si, abychom i my milovali jeho. Tak jak i rodiče touží být milováni svými dětmi.“

Co vy na to?

Mimochodem, stejnou představu o Bohu měli i naši předkové v předkřesťanských dobách. Když si pak představím plazící se stáda lidí před Stvořitelem, nařikajíc a bědujíc... Je to smutné, ale je to tak...

A nyní — nechme myšlenky kroužit a pak, jako orel, zaměříme na cíl...

VLASTNĚ ano... SUPERSVĚT

Proč vám vlastně vypravuji o lidech žijících tisíce let v jeskyních a podzemních městech a o hraběti Saint Germainu, který se z času na čas „zamíchá“ mezi nás lidi? Přichází snad i on z těchto jeskyní anebo cestuje časem?

V podstatě by možná stačilo říct něco o manifestaci a hotovo. Ale já zamyslím víc — chci vám otevřít oči i pro jiný, mnohem velkorysejší pohled.

Dnešní technologie se vyvíjejí takovou rychlostí, že můžeme plánovat jen na několik let dopředu. Bytosti, o kterých jsem zde mluvil, existují však stovky a tisíce let a inkarnují z vlastní vůle. Pro ně je bezvýznamné, zda civilizace přicházejí nebo odcházejí, zda je na Zemi válka nebo mír... Život v jejich měřítku je permanentní, nepředstavitelně dlouhý cyklus, plán, který my našim krátkozrakým pohledem nedokážeme vůbec obsáhnout. O těchto výjimečných lidech jsem psal proto, že jsou důkazem toho, že ne oni ale MY jsme výjimeční. Čtete správně, my jsme z jejich pohledu mimořádní ignoranti — nevědomci!

Proto je nesmírně důležité, abychom poznali širší dimenze myšlení. Naši planetu očekávají velké změny, z kterých mají mnozí strach. Mluvím o Novém světovém řádu, který nás opravdu čeká. Jestli to bude o pár let dříve nebo později, není podstatné. Neboť zakrátko nebo zanedlouho, dříve nebo později i zmizí. Zanikne pravděpodobně i naše civilizace v její aktuální formě a objeví se jiná. A nebude to příjemné. Momentálně jsme v procesu převratných změn, větších než vše, co se událo doposud.

Před očima těchto meditujících bytostí znovu zmizí jedna lidská epocha a vystřídá ji další. A meditující mistři opět opustí své jeskyně a pomohou lidstvu. Nebojte se proto blížících se změn. Jsou součástí dlouhého učebního procesu miliardy duší, které se samy a svobodně pro tyto zkušenosti na Zemi rozhodly. Buďte odvážní, pokračujte dál, tvořte a VĚDOMĚ se zúčastňujte života.

Ve škole se učíme dějepis, matematiku, číst a psát, o náboženstvích, o fyzice a chemii, různých politických systémech. Ale nestudujeme to nejdůležitější — co je život. Jaké zákony v něm působí, jak s nimi nakládat, jak si vysvětlit mechanismy přírody a života a jak je využít ve svůj a v prospěch ostatních. Faktem je, že se musíme na této planetě a na duální úrovni vůbec podříditi jistým zákonitostem. Ale jak, když je neznáme?

Proč se hrstce rodin a tajným lóžím podařilo vybudovat moc, kterou měli kdysi templáři? Neboť znají obsah sarkofágů, v kterých jsou dějiny našich předků a zákonitosti života. Drží je v tajnosti a využívají je pro vlastní cíle.

Nyní se vás ptám: Co chcete? Aby s vámi i nadále někdo manipuloval a využíval vás? Chcete se i nadále divit nad tím, že moc má v rukou několik osob a vy jste odkázáni jen pracovat? Anebo chcete konečně využívat tyto zákony i VY?

Inu, pak neváhejte!

Máte dobré vyhlídky! Dozvěděli jsme se hlavně to, že všechny lidi na Zemi stvořil jeden Stvořitel, který má různá jména. Stvořil planetu a univerzální zákony. Všichni jsme jeho dětmi a máme stejné možnosti.

Znakem toho je i skutečnost, že všichni máme stejně vel-

kou oční rohovku.

Superbohatí a supermocní mají rovněž jen jeden mozek, dvě oči, dvě ruce a chodí na záchod, tak jako vy nebo já. Proč ale oni dovedli udělat ze svého života víc? Nyní zcela upřímně — položili jste si již někdy tuto otázku? Myslíte si snad, že Bůh je nespravedlivý? Zapomeňte na to. Takové názory jsou jen ukázkou sebelítosti, slabého charakteru a kázně, abychom si dokázali pravý opak. Všechno potřebné k tomu, abychom lépe využili život, a sice OPRAVDU, nosíme v sobě, teď, v tomto okamžiku. Leží to ledem a čeká na příležitost.

Jsme schopni myslet? Pak myslíme, vědomě a úspěšně! Dělají to i ilumináti. I oni mají k dispozici na přemýšlení denně pouze 24 hodin, myslí ale na něco jiného než my!

A právě v tom je rozdíl mezi námi a nimi! Naše duše i srdce nosí v sobě totéž poznání a schopnosti. V přístupu k těmto schopnostem neboli k naší duši nám brání zděděné neboli získané postoje, tradice, zastaralé způsoby myšlení... To vše nás blokuje. Když řekneme „nemohu“ nebo „jsem líný“, neodpovídá to skutečnosti. Neboť každý z nás může. Všichni máme neustálý přístup k databázi Země, k univerzální vesmírné databázi, ke svému božství v srdci, nebo v buněčné paměti našeho fyzického těla. Většina z nás pouze neví, jak se na tyto informace a zdroje napojit.

Jak se tedy napojím na akašickou kroniku nebo na centrum svého srdce, abych získal informace? Mimo jiné i různými způsoby meditace. Ale nejsnazší cestou je o to prostě poprosit. Mám s tím vlastní zkušenosti. Zeptám se a za několik vteřin dostanu odpověď. Nebo když prosím o infor-

maci večer, před usínáním, před očima se mi předestře jistý obraz nebo událost. Jsem přesvědčen, že se to podaří každému. Většina lidí jenom nevěří tomu, co se jim pak promítne formou myšlenky nebo obrazu.

Mediálně nadané a známé osoby, jako Rudolf Steiner, Jakob Lorber, Helena P. Blavatská nebo Edgar Cayce měly tyto schopnosti nadmíru vyvinuté. Zaplnily množství knih univerzálními informacemi, které čerpaly z vesmíru. Detaily o myšlence stvoření, o počátcích bytí, vzniku různých civilizací a této planety, o historii našeho slunečního systému a mnohé další.

Tito lidé četli v akašické kronice o milnících vývoje lidstva. Ve skutečnosti existuje každý zadaný úkol hry života ve formě jakési bóje, opěrného bodu nebo milníku. Podobně jako ve hře Člověče, nezlob se! Její pravidla jsou jasně stanovena, ale to, jestli pak se přítomní hráči přítom rozčilují nebo zůstanou klidní, závisí jen na nich. Neboť cíle dosáhnou všichni.

Další příklad, škola. Od počátku je jasné, že když chceme odmaturovat, musíme absolvovat jistý počet tříd. Učivo je postupně náročnější, víme jaké předměty, které zkoušky a kolik toho musíme zvládnout. Jak se však každý z nás k maturitě probije, zda jen tak-tak proklouzne nebo vícekrát propadne, jaké bude mít známky, nebo jestli musí chodit na doučování, právě to je kořením ve hře.

Porovnejme si to s životní hrou na Zemi. I zde musíme v průběhu tisíciletí projít více etapami. Lidstvo je podrobeno zkouškám, které například proroci vidí jako hraniční události, milníky. V Akaši ale není snadné vyčíst, kdy se události odehrají. Jasnovidci, kteří předpovídali například první a druhou světovou válku, s výjimkou hraběte Saint Germaina, nemohli říct, KDY se to stane. Popsali však

přesně události, které válkám předcházely. Je pozoruhodné, že biblický prorok Jan (=Zjevení Jana) popsal události, které se měly odehrát o dva tisíce let později, v naší době – takzvané mluvící obrazy (čárkový kód, čip pod kůží... vzpomínáte si?).

Každý se může sám a svobodně rozhodnout, zda se chce vyvíjet a být tvůrcem, nebo chce-li být sluhou jiných! Možná že někteří namítnete, že jste se narodili do konkrétních sociálních hierarchií, konstelací a rodin. A že jste pak byli vedeni jistým způsobem a nebylo ve vaší moci to změnit.

Ne, tak tomu není! Každý z nás si sám a svobodně vybírá před inkarnací na Zemi rodiče, místo a čas. Proč? Naše duše ví, co se máme doučit nebo naučit, co nám ještě chybí. A tak si na hřišti neboli jevišti života vybereme pro naši další existenci výchozí místo.

Příklad: Když opustíme na Zemi tělo (=fyzicky zemřeme), rozhodneme se pak na onom světě pro další úkol a podle něho si zvolíme i naši další inkarnaci. Možná se chceme naučit něco o politické moci, a proto prožijeme několik životů v oblasti politiky v různých zemích a jako muži. Pak se nám možná zachce zažít mateřství a zaměníme v další inkarnaci pohlaví. Je možné i to, že dojmy z předchozích existencí v mužských tělech budou mít na tuto ženu takový vliv, že se mohou vyskytnout problémy...

Flavio M. Cabobianco, kterého jsme již několikrát citovali, si pamatuje, kým byl, než se dostal do matčina těla. Již jako tříletý překvapoval rodiče nejen svými výpověďmi, ale i kresbami. V knížce *Přicházím ze Slunce*, kterou pak o něco později s rodiči vydal, jsou jeho kresby stavby univerza, skice působení materie a antimatérie, existence časo-pro-

storu a duše a jejího působení, energie planet a slunečního systému a různých dimenzí bytí... Když se ho otec ptal, jak si to všechno může pamatovat, odpověděl, že duše před narozením všechno ví, protože si je vědoma božské pravdy. V okamžiku narození ji však políbí Anděl zapomnění a tím ji zapečetí. Flavio se ale prý měl na pozoru. Když se anděl k němu sklonil, pootočil hlavu a ten se ho jen lehce dotkl. Proto si vzpomíná téměř na všechno. Rovněž i jeho o tři roky starší bratr Marcos. O svém období před narozením Flavio řekl:

„Lépe si pamatuji dobu před mým narozením než první tři roky tohoto života. Život před narozením vidím ze všech úhlů. Tento pohled je bezmezný, protože nehledím fyzickými očima.

Na této husté planetě jsem poprvé. Připravoval jsem se na to na jiných planetách, už tam jsem si zkoušel tělesnost. Bylo to asi tak, jako když se někdo učí psát bez pera. No, tady je to přece jen docela jiné, zvláštní, mám fyzické tělo. Přináším si několik základních pravidel — ano a ne, čas a prostor. Je to tady svět protikladů... Vzpomínám si na stovky zářivých koulí — vše živé je zářivá koule. Některé z nich mi mohou pomoci orientovat se na této komplikované planetě. Vidím dvě matky, které pro mě připadají v úvahu — jedna má silné ego a druhá je jemnější, hodí se tedy pro mě. Je spojena s jasně zářící koulí... Oba mě přitahují, protože je spojuje láska. To budou mí rodiče. Víím, že je čas odejít, přitahují mě stále víc. Pak tu byl světelný tunel a kolem tma. Vstoupil jsem a pocítil stísněnost, uzavřenost.“⁵⁶⁾

V sárském Saarbrückenu jsem navštívil šestnáctiletou Antoinette. Slyší hlas svého duchovního vůdce, který se jmenuje Abronsius. O vstupu do mateřského těla jí řekl:

„Když si duše vybere rodiče, zdržuje se před narozením v jejich blízkosti. Někdy se fixuje na otce, v takovém případě je při něm, ale za normálních okolností je s matkou. Závisí to i od toho, který z rodičů patří k duševní rodině přicházející duše. Svoji přítomností se může přizpůsobit charakterům a emocím rodičů již před narozením. Pozoruje je a zvolí si nejvhodnější okamžik a pak vnikne do vaječné buňky. Když mají rodiče například těžké období, případně počká, až se situace zlepší. Někdy však přichází právě v neklidných časech, aby přinesla rodičům mír a uzemnila je.“

To je ukázkou, že si životní podmínky vybíráme sami, i když se nám snad v dětství mnohé nelíbilo. Nyní jsme ale dospělí, a můžeme to změnit. Tehdy jsme o zákoně rezonance možná ještě nic nevěděli, teď však ano.

Hrozné! Nastal čas úklidu! Řešme naše konflikty jeden za druhým a dělejme to, co jsme si vždycky přáli...

Vím, čte se to jednoduše, ale praxe je jiná. Ani já jsem to neměl lehké. V minulosti jsem vykonával jiná povolání a neustále jsem měl s kolegy nebo šéfem problémy. Týmová práce nebyla nic pro mě. Proto jsem se rozhodl žít na svobodné noze. Zvážil jsem své možnosti, ale nebylo mi jasné, co a jakou práci chci dělat. Proto jsem si přál provádět něco, co mě bude bavit, mohl hodně cestovat, setkávat se se zajímavými lidmi a abych mohl tyto cesty i financovat.

Musím však dodat, že jsem tehdy před sebou a Stvořitelem prohlásil, že se již nebudu skrývat před vlastním osudem. Rozhodl jsem se ho přijmout i se všemi důsledky, se vším, co mám v této inkarnaci udělat. Byly to v mém dosavadním životě asi ty nejdůležitější momenty...

O dva týdny později jsem zaslechl vnitřní hlas, který mě povzbudil napsat knihu (ačkoliv jsem se vyučil v jiném oboru). A to jsem do dvou let i udělal. Proč se mé přání splnilo, manifestovalo? Způsob, jak se to má uskutečnit, jsem nechal otevřený a svěřil jsem se životu, aby mě překvapil a — klaplo to. Musel jsem sice úplně změnit názory, přátele a zvyky, ale za to vše jsem byl odměněn novým životem.

Podobně se to může přihodit i vám, určitě, jen to musíte OPRAVDU chtít. Někdy pro to ani nemusíte mnoho udělat, stačí, když vypustíte ze svého života to staré. Například se přátelsky ale rozhodně rozloučíte s lidmi, kteří vás již léta nervují, vzdáte se ve vaší oblíbené hospodě nebo sportovním klubu místa pro stammgasty anebo změníte bydliště. Pryč s tím!

Toužíme-li po novém životě, musíme se nejprve zbavit starého, to je logické. Nemůžeme přece lít vodu do plného poháru...

Vše, co tady čtete, to co byste vlastně číst neměli... ☺, odněkud přichází. To jsem sám zažil. Ne na internetu, ani ne v počítačové hře, ale v životě. Poznání a zkušenosti se rodí jen konáním.

Když si někdo přečte pět knih o kamasutře, neboli asijské technice milování, zná teoreticky všechny pozice. Kundalini ale zažije až praxí. Tato kniha má úspěch (i) proto, že

nad ní sedím celé týdny, píši a píši. Málo komunikuji, málo jím a disciplinuji se. Mám kontakt jen se svou rodinou, která to vše respektuje... Úspěchu předchází mnoho práce, ta mě však baví. Myslím, že vám to neušlo.

Když nám práce dělá radost, tak to již není práce ale koníček. Lépe řečeno, věnujeme se svému poslání! Nevíte, která profese je vašim posláním a měli byste z ní radost? Nevadí. Nevěděl jsem to ani já. Proto jsem mluvil o manifestování.

Ještě jednou:

Náhody neexistují! Všechno, co se nám v tomto životě přihodilo, co se právě děje nebo ještě bude dít, jsme způsobili sami. Vše se vrací k nám. Přitahujeme to dle zákona rezonance. A proto, tak jako není náhod, je pouze rezonance, to, že držíte v rukou tuto knihu, je zákonité. Nyní nastal ve vašem životě okamžik obratu.

Božská jiskra ve vás, nebo váš anděl strážný, nebo jiná neviditelná síla vám touto knížkou, která si k vám našla cestu právě v tomto okamžiku, chce říci: „Příteli, je čas rozhodnut se. Promysli si a prozkoumej, zda si se svým životem spokojen/a. Pokud ne, pak to změň. Nečekej, že to udělá někdo za tebe. Musíš si zodpovědět důležitou otázku — chceš být sluhou nebo pánem, učněm nebo mistrem? Chceš rozhodovat sám nebo o sobě nechat rozhodovat druhými?“

Jen o to jde. „Pohlédni na svůj život. Je-li chaotický, vnes do něj řád. Bojuješ-li, uzavři mír. Když nenávidíš, vnes do svého života lásku.“

Není důležité kdo napsal tuto knihu. Jde jen o vás. Váš úspěch, vaši radost ze života, vaše zdraví!

PROMIŇTE ale... JE TO MŮJ ŽIVOT!

Většina z nás cítí, že náš život neodpovídá našemu poslání. Celé dny jsme zaneprázdněni ale přesto — něco chybí. Díky množství permanentních virtuálních podnětů z internetu, televize nebo videa si stále méně lidí uvědomuje nesmyslnost své existence. Nechávají se životem žít. A proto si i stále méně lidí klade otázku: Co tady vlastně dělám?

Hlavně v našem západním světě uznáváme hmotné a iluzorní hodnoty. Proto ani děti nevychováme ke kritickému myšlení a k úvahám o smyslu bytí. Když se pak čas od času přece jen zamyslíme a obrátíme pozornost do svého nitra, většinu z nás to vystraší. Bojíme se neznámého i toho, že bychom se možná o životě a o sobě dozvěděli něco více. Anebo by nám došlo, že bychom se měli věnovat přece jen něčemu jinému. Vzápětí ale zazvoní telefon a... jsme vykoupeni. Nemusíme již o těchto náročných otázkách dále přemýšlet.

Náboženství rovněž nepomáhá. To, kam „směřuje“ své věřící, je evidentní z poměrů v Izraeli, Iráku nebo Irsku... Křesťanské církve jsou natolik „zastaralé“, že v nich nachází svůj ideál stále méně lidí. Není divu, když se drží Starého zákona nebo sbírky genocid a pomsty, namísto poselství lásky v učení Ježíše. Vůbec se nedivím, že v kostelech je stále méně lidí. Lidé cítí, že zde něco nesedí a nová generace dětí to ví.

Opravdu k zamyšlení je i výrok papeže Jana Pavla II.: „S prosbou o odpuštění vašich hříchů se neobracejte k Bohu ale ke mně...“

A pak tu máme komunisty a socialisty, trend, že nábo-

ženství je třeba ze života vyloučit úplně. To je druhý extrém. „Náboženství se do našeho světa nehodí,“ platí dnes. Lidé typu Ježíš jsou zastaralí... Žijeme ve společnosti, ve které se lidé přebíjí lokty a kde jsou odpouštění a ohleduplnost spíše výjimkou. Vytvořili jsme si pohodlí a pohodlnost nám zrovna neposkytuje podněty k přemýšlení.

Člověk-konzument si ze spirituálního (=duchovního) dělá legraci a není sám. Podporují ho v tom nejen ateisté ale i „křesťané“. O další se pak již postarají masmédia. Jsou nejdůležitějším nástrojem opravdových mocnářů této planety.

Největší zpravodajské agentury mají v rukou jisté lože, které mají i skvělé poradce. Například „mistra překrucování“ Edwarda L. Bernayse.

Bernays dominoval v USA v oblasti tzv. public relations (=vztahy s veřejností, zkratka PR), a to po dobu čtyřiceti let. K jeho klientům patřily největší koncerny a vláda. Propagoval výrobky s definitivně škodlivými účinky. K jeho největším „úspěchům“ patří i první světová válka. Pomocí úskočného sloganu „*Ve prospěch demokracie udělejme svět jistějším*“ ji „prodal“ veřejnosti. Vtloukal lidem prostřednictvím zpráv do jejich podvědomí jisté názory, přesouval fakta do jiného světla a vytvářel umělé obrazy. K jeho dalším „úspěšným“ sloganům patří i tyto:

Léky léčí, očkování dělá imunním, Žádné neočkované dítě nesmí navštěvovat školu, Okamžitě vyléčení rakoviny je na dosah, Maso je zdravé, Příčinou AIDSu je HIV, Mléko je dobrým dodavatelem vápníku...

Bernays považoval veřejnost za „stádo, které potřebuje vůdce“ a byl přesvědčen, že „*pospolitost dělá lidi přístupné*

podřídít se vůdcovství.“ Nikdy se však neodklonil od svého hlavního principu: „*Kontrolovat masy bez jejich vědomí.*“

Ve své kronice s názvem *Propaganda* píše:

„Ten, kdo pracuje se skrytými mechanizmy společnosti, je tím, kdo vládne, tím, kdo má v naší zemi opravdovou moc. Vládnou nám většinou muži, o kterých jsme nikdy neslyšeli. Formují naše myšlenky, náš vkus i názory. Je to logický výsledek způsobu, jakým je organizována naše demokracie. Když chtějí žít velké masy lidí ve fungující společnosti, musí spolupracovat tímto způsobem.

*Téměř každý pohyb a čin našeho života, v politice, obchodě, sociálních vztazích a etických postojích, je ovlivněn malou skupinou lidí, kteří rozumí mentálním procesům a způsobům chování mas. Ti, kteří tahají nitkami, kontrolují i veřejný život!“*⁵⁷⁾

A protože by tito lidé chtěli světu ještě nějakou dobu vládnout, mají zájem na tom, aby se masám v hlavách „nerozsvítilo“, ale aby se i nadále zabývaly vším možným s výjimkou otázek důležitých pro život. Každému, kdo hledá odpovědi mimo velkých etablovaných sekt nebo oficiálních náboženství, se vysmějí anebo je označí za šarlatána či sektáře. Prostě vše nehodící se k zmanipulovanému duchu doby je k smíchu. No, v kritické životní situaci je jim dobrý i farář, duchovní léčitel, nebo někdo, kdo prožil klinickou smrt. Tehdy je pro ně otázka, co je po smrti, extrémně aktuální. Očekávají pak okamžitou odpověď na věci, s nimiž se jiní zabývají celý život. Převážně hmotně orientovaní současníci přehlíží, že jen teoretické znalosti jim nepomohou. Znalosti je třeba nejen pochopit a zažít, „nenabít“ se pouze moudrostí, ale praktikovat je i v životě. Proto se

moudrost nedá najít v knihách ani chrámech, ale v srdci. V srdci se nám otevírá cesta do duchovního světa a k našemu „božství“. Opravdový hledač pravdy, lépe řečeno, nacházeč pravdy, chce poznávat sám, v přímém spojení se „šéfem“, namísto toho, aby se hrabal v zaprášených starých knihách. Znalosti jsou přenosné, ale moudrost ne, k ní se musíme dopracovat sami. Proto je velmi důležité pochopit zákony života. V podstatě vše je obsaženo ve dvou větách: „*Co nechceš, aby ti učinili jiní, nedělej jim ani ty!*“ a „*Co zaseješ, to sklídíš!*“

Konáme-li ve smyslu těchto vět, nemůžeme toho mnoho pokazit. Napadla mě teď situace s taxíky v Káhiře. Nevyjednáte-li si cenu s taxikářem dopředu, téměř každý vás bude tahat za nos. On sám však taky někdy potřebuje „službu“, a nechce pak férovou cenu? Nemyslete si, že snad z titulu jeho náboženství, které mu to dovoluje, oklame nebo obejde přírodní zákony tím, že požaduje od „bezzvěrců“ přemrštěné ceny. Zapomeňte na to! Vráti se mu to zpět!

Na podmínkách svého života musíme pracovat sami. Žádný „vykupitel“ to neudělá za nás. Zodpovídáme sami za sebe.

Otázka: Když se ráno podíváte do zrcadla, můžete si upřímně pro sebe říct, že to, jak se chováte k vašim bližním a jak žijete, je v pořádku? Jste na sebe hrdí? Po příchodu do práce „odložíte“ raději vaši duši do šatny? Rádi pochlebujete jiným a děláte stále věci, které vás již dávno přestaly bavit? Ze situací, okolností, které jsme si zavinili sami, nám Spasitel nepomůže. Z těchto muk se můžeme „vykoupit“ jen my sami, když se rozhodneme. Například, najdeme si nové místo, přímo a otevřeně řekneme šéfovi náš názor, anebo se osamostatníme. Bylo by to možná pohodlnější,

kdyby se objevil nějaký vykupitel nebo Neo z filmu *Matrix* a vzal by naše problémy na svá ramena. To zapomeňte, nikoho se nedočkáte. Stvořitel nám dal vše potřebné na to, abychom si pomohli, vykoupili se nebo spasili sami!

Nikdo nás nenutil přijmout práci, která se nám nelíbí. Nejsme nevolníci a smlouvu jsme přece podepsali my. Jestli se nám práce nelíbí, není na vině, neboli nezpůsobil to ani Alláh, ani Bůh nebo Ježíš. Jen my. Máme ale svobodnou vůli a můžeme vše změnit. Ano nebo ne?

A co partnerství nebo manželství? Není snad za ním myšlenka harmonie, usnadnit si cestu životem ve dvojici a nežít o samotě? A my se už léta neustále hašteříme! Koitus? ... jak se to vlastně píše? Aha... již dávno nic. A pokud přece, nikdo z nás není spokojen. K čemu pak ještě udržovat takovýto vztah? Kdo nás nutí v něm setrvat? Zvyk, existenční strachy?

I v tom případě je vhodné se zamyslet. Způsobili jsme to sami? Jsme snad tvrdohlaví? Nebo vůbec nenasloucháme partnerovi/ce? Řídíme se spíše rozumem než srdcem? V tomhle případě rozchod asi nic nevyřeší. Nový partner/ka, nové alias, stejné problémy. Lépe je dostat se příčině konfliktů na kloub.

A jelikož právě mluvíme o rozhodování se...

PROBLÉMY JSOU MÝMI PŘÁTELI!

Největším problémem člověka je fakt, že se nerad rozhoduje. Všechno je totiž dvojí, duální, protichůdné - ANO nebo NE.

Vsadím se, že v každé konfliktní nebo problematické situaci přesně víte, co ji zapříčinilo, znáte i řešení, ale nekonáte. A to je to nejhorší. Když se nerozhodnete, pak chřadnete. Něco ani horké ani studené je prostě vlažné. O těch, kteří se bojí rozhodnout, Ježíš pravil: „*A tak, že jsi vlažný a ani studený ani horký, vyvrhnu tě ze svých úst.*“ (Zjevení, 3:16)

Představte si, že jste andělem strážným. Váš chráněnc stoji na rozcestí a neumí se rozhodnout, jak a kudy jít dál. Nepomůžete mu ani vy, jeho anděl. Možná se bojí neznámého, nového, že nezvládne životní okolnosti, které na něho čekají. A tak se zdráhá, nekoná a zastaví svůj vývoj.

Nehybnost je smrt, život je pohyb.

Když se rozhodne pro tu nebo onu cestu, můžete mu, jako jeho anděl strážný, pak radit dál. I když se rozhodne pro „nesprávnou“ cestu, neboť ta je jen objížďkou, protože „nesprávné“ neexistuje.

Tak je to i v každodenním životě. Mnozí se vyhýbají rozhodnutím a tím se sami blokují. Buď pak onemocní anebo někoho nebo něco ztratí...

Dvacetiletý Torsten z Reit im Winkl v Horním Bavorsku channeluje mimozemskou bytost jménem Adin. Ta mluví i o tom, co si počít, když máme obtíže:

„Nedělej si starosti příteli. Až když zpětně pohlédneš na

svůj život, pak poznáš smysl různých událostí, plán života i potřebné procesy ve výuce, aby se tento naplnil... Bytosti (lidé) uprostřed bolestných nebo nepříjemných procesů většinou nevidí smysl ukrývající se za událostmi a nerozumí, proč se udály právě tak. A proč se sami, ve prospěch zrání a růstu své duše, pro tyto zkušenosti rozhodly. Nezbyvá jim tedy nic jiného než tyto situace řešit, jak to nejlépe umí. Nejsme při tom sami.

Na Zemi se říká: -Pomoz si sám, pomůže Ti pánbůh.- To znamená, že první krok musíš vždycky udělat sám. Musíš být aktivní a tehdy tě můžeme doprovázet a pomáhat ti. Pak tě vedeme, jak se nejlépe dá — prostřednictvím tvé intuice, pocitů, snů a dáváme ti znamení tím, čemu říkáš synchronicita. Rozhodnutí a jednání jistým směrem, to však musí přijít od tebe. Nezavisí to jen od toho, jak dobře tě vedeme, ale i jak se necháš vést ty. Zavisí to od nás obou.

Nemusíš se bát následků, které si kdysi způsobil. Moji přátelé z vesmírných korábů a já jsme stále při tobě. I nám pomáhají v našem vývoji jiné bytosti... I na naší planetě působí tytéž zákony jako na Zemi a působí i na úrovni, které říkáte „druhý svět“. I já se jim podřizuji. A když nedám na mého duchovního vůdce, nemohu být dobrým vůdcem ani pro tebe. Rozumíš?

Na počátku naší spolupráce jsem ti řekl, že tebe a jiné lidi navštívujeme většinou tehdy, když spíte. Informujeme vás o věcech, na které si pak ráno vzpomenete, někdy však i ne. Pak se o to pokoušíme znovu. A všichni ti, které navštívujeme, s naší pomocí a spoluprací souhlasili. Bylo to kdysi, když byli ještě v nebi, jako to nazýváte vy, neboli na naší existenční úrovni.“

Moje rada: Považujte problémy za vaše přátele. Podněcují nás a pomáhající nám ve vývoji. Já jsem si vytvořil pro každodenní situace svou metodu. Objeví-li se nepříjemná nebo problematická situace, dívám se na ni jako na:

- Zkušenost (aktuální stav): Co je to za problém a kdo ho způsobil? Musím se do něho zapojit? Co mi brání v tom, abych to změnil?
- Pak přijde poznání či zjištění: Musím něco změnit, jinak se rozčílím. A to může mít, na dlouhé lokty, za následek nepříjemné psychické stavy, hádky nebo i nemoci.
- Pak mi zbývá už jen rozhodnutí — tak nebo onak. Hlavní je rozhodnout se. Pak se mi v hlavě vyjasní, je čistá a život může jít dál.

Ne vždy se dá rozhodovat okamžitě. Někdy je lepší nejdříve se z toho vyspat nebo zhodnotit situaci s rodinou či kolegy. Možná to zabere i několik dní.

Stále častěji se však rozhoduji v konkrétním okamžiku. Po dlouholetém cviku se mi to daří stále víc.

Je důležité, abychom před problémy neprchali, neobcházeli je a nehledali si stále nové výmluvy. Musíme je řešit. Podle zákona rezonance přitahujeme totiž vše, před čím utíkáme, co obcházíme a čeho se bojíme.

Většinou utíkáme před vlastním strachem, obavami a ty mají různé podoby.

Jak se tedy vypořádat se strachem?

Dovolte mi, abych vám povyprávěl, jak to bylo u mě. Moji známí si myslí, že se ničeho nebojím, neboť vystupuji sebevědomě. Ale nebylo to tak vždycky. Před dvaceti lety jsem se rovněž choval sebevědomě, nebo lépe řečeno, spíše jsem to hrál.

To, že mé sebevědomí nebylo opravdové, se mi ukázalo ve snech, které se opakovaly podle jistého vzorce. Většinou se mi zdálo, že jsem v hospodě a někdo na mě vulgárně vyskočil. Chtěl vyprovokovat hádku a mě si vyhlídl za obět. Někdy mi vychrstl do obličeje sklenici piva, jindy do mě strkal. Strašně jsem se bál. Ten chlapík byl alespoň o hlavu vyšší, a tak jsem vždy vzal nohy na ramena. Zásadně mě však honil i se svými kumpány. V okamžiku, kdy mě doběhli a začali mě bít, procitl jsem. Vždy znovu a znovu se mi zdál tento stejný sen, a proto jsem se začal zajímat o souvislosti — před čím vlastně ve skutečnosti utíkám.

Bylo mi tehdy dvacet, byl jsem pankáč a chodil jsem na učňovku. Svým vzhledem jsem přitahoval pozornost ulice a lidé si často neodpustili poznámky. Strašně jsem se bál

zkoušek. Ať už šlo o řidičák nebo prověrku ve škole. Pamatuji si, že jsem pokaždé prošel jen tak-tak a ze strachu jsem chodíval raději za školu.

Když jsem začal analyzovat sny, napadlo mě to jako první. Utíkal jsem i před samotou. Neuměl jsem si představit, že bych se vydal na delší cestu. Vzpomněl jsem si přitom i na školní pobyt v Anglii. Musel jsem se velmi přemáhat, abych tam vůbec odjel.

Proto jsem se rozhodl, že se s mými strachy vypořádám. Vědomě se jim postavím tváří v tvář. Nejprve jsem se vydal na kratší cesty po Německu. Chtěl jsem zjistit, jak se při tom budu cítit.

Před závěrečnou zkouškou na učňovce mě čekaly dva týdny prázdnin a nejprve jsem chtěl podnikat jen výlety do okolí. Pak jsem se ale rozhodl odejít do Amsterdamu a odtud lodí do Anglie a Skotska. Nakonec jsem však z jižního Německa vystartoval vlakem do Athén a pak na Kyklády. Zalíbilo se mi tam a domů jsem vůbec nespěchal. Pak se objevil můj starý strach, neboť mě zanedlouho čekala zkouška.

A co si myslíte, že se stalo?

Onemocněl jsem a musel odjet domů. Inu, taková náhoda! Viděl jsem svého anděla strážného, jak mi říká: „*Ach, mistr Jan by se chtěl ulévat. Co bychom si pro něj vymysleli, aby přišel včas ke zkoušce...?*“

A tak jsem nakonec zkoušku přece jen absolvoval i s docela slušným výsledkem.

Na tomto příkladu je vidět, že nemoc se neobjeví „náhodou“, ale proto, aby nás na něco upozornila.

Po učení jsem se přihlásil na léčitelskou školu do Mni-

chova. To vyžadovalo, abych se osamostatnil. Když jsem to udělal, nechal vše dosavadní za sebou a vydal se novými cestami, změnily se i mé sny. Týpkové z hospody mě sice pořád provokovali a já jsem ještě stále před nimi utíkal. Ale pak jsem se zastavil a nechal se od nich zmlátit.

Při škole jsem si po večerech přivydělával. Myl jsem auta pro UPS a třídil balíky. I to přesměrovalo mé sny. Stále jsem sice utíkal, ale všiml jsem si přitom na zemi kusu dřeva, kterým jsem se začal pak bránit.

A to opět pozměnilo i události ve vnějším světě. Častěji a častěji jsem začal cestovat sám, bez přátel a chodil jsem na krátké výlety do Alp. A mé sny se opět změnily. Nejenže jsem se bránil, ale své pronásledovatele jsem dokonce i zahnal. Zajímavé, myslel jsem si.

V reálném životě jsem pak začal mít stále více odvahy a vzal jsem si do hlavy, že přezkoumám svět. Během jedné směny v UPS jsem vyslal do univerza tuto myšlenku: „*První balík s cestovními prospekty, který spadne z běžícího pásu, bude prvním cílem mé cesty.*“ Byl to svazek prospektů cestovní kanceláře TUI a na vrchu byl obrázek z ostrova Havaj. Na druhý den jsem si v cestovní kanceláři zarezervoval lístek. Tak začaly mé cesty. Na Havajských ostrovech jsem pak zůstal čtvrt roku.

Mezitím uplynulo patnáct let a já cestuji pořád. Můj strach se proměnil ve zvědavost a chuť zažít dobrodružství. Čím vzdálenější byly mé cíle a čím větší výzvy jsem dostával, o to více se měnil i můj sen. Teď jsem se již při útěku bránil a část chuligánů zahnal. Později jsem už neutíkal vůbec. Když mě onen chlapík ve snu provokoval, vyřešil jsem to na místě a jednu mu vrazil. To překvapilo i mě

samotného, ale sny tohoto typu se tím ukončily. Problém jsem zpracoval. Sny mi vždycky ukazovaly, kde právě ve vývoji jsem.

Před několika lety se však obdobný sen objevil znovu. A ten mi ukázal, že jsem se změnil. Viděl jsem se na ulici se skupinou mladíků, kteří mi začali nadávat. Vystupňovalo se to do bitky, a já jsem si vzal na mušku hned „šéfa“. Když mi už ležel u nohou a chtěl jsem mu zasadit poslední úder, zastavil jsem se. Zeptal jsem se ho, neuzavřeme-li mír. Podal jsem mu ruku a pomohl mu, aby se postavil. S tím zřejmě nepočítal a probudil se v něm respekt. Pak jsme začali spolu mluvit a tím sen skončil.

To mi potvrdilo, že můj vývoj pokračuje. Nepřítel pro mne již není nepřítelem, kterého musím porazit. Ve snu jsem si uvědomil, že údery jsou nesmyslné, a pak jsem se pokusil o pochopení a komunikaci. Především mi bylo jasné, že tento člověk, který se objevil v mém snu, i když mi nebyl zrovna příjemný, má dle zákona rezonance se mnou něco společného. Když se pak s jistou situací vypořádám, rostu a mám v životě úspěch.

Někteří se bojí například smrti. Namísto reakce „s tím mi vůbec nezačíněj...“ by možná nebylo od věci zabývat se zkušenostmi osob, které přežily klinickou smrt. Pak by zjistili, že se není čeho a proč bát.

AŽ SE SPLNÍ TVÁ PŘÁNÍ!

Možná jste již začali sepisovat své přednosti a nedostatky. Neuškodí, když si tuto tabulku někde připevníte — v koupelně na zrcadlo, ledničku, nebo ji položte na noční stůl. Když vás něco napadne, ihned si to запиšte.

Prospěje vám, když se vcítíte sami do sebe a prozkoumáte, jaké talenty v sobě nosíte a jak byste je co nejlépe aktivizovali. Pak si představte, co chcete dosáhnout s jejich pomocí a tento obraz si vizualizujte.

Všichni chceme najít své poslání a uvědomit si schopnosti a vlohy, které jsme si přinesli do této inkarnace. Z našeho poslání bychom pak měli udělat povolání, zaměstnání, a žít se jím. Žít se tím, co nás baví nejvíce a co nám tedy přinese i úspěch.

Když má dítě například hudební talent, je třeba jej podpořit. Možná z něj bude hudebník. Bylo by opravdu hloupé, kdybychom ho dali vyučit za automechanika nebo prodavače. Jen proto, že nám se toto povolání líbí, nebo si snad myslíme, že mu dodá na společenské vážnosti...

A jak je to s vámi? Co umíte nejlépe? Jste řemeslně zručný/á? Rádi děláte truhlářské práce, ačkoliv jste obchodník? Nebo rádi vaříte a umíte si představit, že byste si otevřeli restauraci? Jste zaměstnán/a v marketingovém oddělení velkého podniku? Žádný problém. Možná to dokážete zkombinovat. Vařte někde mimo své zaměstnání a jednoho dne, když budete mít dost odvahy, možná si otevřete vlastní restauraci...

Ve skutečnosti žádná omezení neexistují.

Sněte, přemýšlejte.... Co vám jde snadno od ruky, co si umíme představit, že by vás mohlo zaměstnávat a dělat radost po celý den?

Cože? Jste dospělý muž a rád si hrajete s vláčky? Co kdybyste si otevřeli speciální obchod pro sběratele, nebo prodávali přes internet? Odvažte se! Alespoň to zkuste. Pokud se projekt nevydaří, stále se ještě můžete vrátit ke starému povolání. Máte ale o zkušenost navíc.

Nevíte-li, co by vás bavilo nebo co umíte nejlépe, je tady malý trik: Představte si, že jste multimilionář/ka a pracovat nemusíte vůbec. Jak byste nejraději trávili čas? Zapište si to, tyto myšlenky vás přivedou na správnou stopu.

Jiná pomůcka, kterou jsem s úspěchem používal já: Představil jsem si, že ležím na smrtelné posteli a hledím zpětně na svůj život. Čeho jsem chtěl dosáhnout, co jsem chtěl provést, zakusit, udělat a co v žádném případě ne?

Riskujme, změníme se a upustíme od starých návyků!

Pokud nenasbíráme dost odvahy a nedáme v naší dosavadní práci, která nás nebaví, výpověď, a pokud se neosamostatníme, jen sotva si můžeme vyzkoušet jaké to je, když se živíme činností, která je třeba naším koníčkem. Samozřejmě, když podnikáme nebo máme svobodné povolání, můžeme i ztroskotat a hodně ztratit.

Jaká je ale cena svobody? Já osobně raději leccos olituji, než abych byl závislý. Férové je, že si svou inkarnaci může opravdu každý zařídit sám. Zde je na místě staré pořekadlo: „Z ničeho nic nevzejde.“ Nebo jinak: „Kdo neriskuje, nezvítězí.“ „Kdo nic nezaseje, nic nesklidí.“ Výjimkou jsou jen příživníci, ale i pro ty platí zákon rezonance: „Kdo druhému

vezme, vezmou i jemu.“ Nebo: „Kdo druhému jámu kope, sám do ní padne.“

Motivační trenér Peter Kummer je přesvědčen, že po světě chodí miliony mrtvol. Lidé, kteří vlastně umírají již v pětadvaceti, i když je pohřbí v pětasedmdesáti. Souhlasím s ním. Většina pětadvacetiletých se již rozhodla pro své povolání, uzavřeli sňatek a tím pro ně takřikajíc velké životní výzvy a změny končí. Možná si postavili i dům, samozřejmě na půjčku, a zavázali se bance na další desetiletí... Změny jsou již předem vyloučeny.

Ale proč se vlastně mnozí již v pětadvaceti šinou po jednokolejce? Nechtějí se měnit. Nezajímají je výzvy, vyhýbají se protivenstvím a problémům, a proto již v mládí stagnují. Jsou mezi nimi i ti, kteří dříve studovali motivační techniky, mentální trénink, manifestování, či pozitivní myšlení. Zanedlouho to ale vzdali, neboť úspěchy se nedostavily okamžitě. Jednoduše — vše potřebuje svůj čas. Jako semínko. Když ho zasadíme, potřebuje čas, dokud rostlinka vzejde. Můžeme kolem ní netrpělivě poskakovat, je jí to jedno. Když vám to s manifestováním nevychází okamžitě, nevzdávejte se. Zůstaňte jen přesvědčení o tom, co si přejete.

Ať se splní tvé přání... promlouvá džin z Aladinovy zázračné lampy. „Proste a bude vám dáno,“ stojí v Novém zákoně.

Je to vždy tentýž princip. Jenže — mnozí z nás nedovedou správně prosit. Proč? Neboť nevědí, kdo jsou a proč tady jsou, ani to, oč by měli žádat. Prosíme-li nesprávně, bude naše zásilka špatně doručena. Příčina — následek!

O tom bylo napsáno mnoho knih. Já vás chci pouze upozornit na jisté věci a podpořit vás v dalším a samostatném

zkoumání.

Možná si teď pomyslíte — no, kdyby to bylo tak jednoduché, tak...

Že to bude jednoduché, jsem neřekl! Jakou hodnotu má pro vás vlastně svoboda? — finanční, materiální a duchovní nezávislost? Pro mě má cenu života. Když vám je příjemnější chodit do práce každý den se sevřenou pěstí v kapse a dělat něco, co vás absolutně nezajímá, pak prosím, je to vaše rozhodnutí. Když jezdíte autem, které se vám nelíbí, je to rovněž vaše volba. A pokud vám nevadí i to, že váš nadřízený vás podceňuje anebo zesměšňuje před kolegy kvůli vašemu otevřenému životnímu názoru, pak jste si to také vybrali.

Mnozí však odmítají být (jen) obětí, a proto na sobě pracují. Dnes jsou finančně nezávislí, v povolání samostatní a těší se ze své práce.

A dokážeme to všichni! Mějme kuráž a riskujme! Co můžeme ztratit? Věci. Ty si ale s sebou nevezmeme, přišli jsme i odejdeme odtud nazí.

Neměli bychom pak skutečnost, že žijeme na této planetě, chápat jako velkou šanci? A vědomě využít každický den na rozvíjení kreativity a sebepoznání? Není snad pro vás zajímavé poznávat životní zákony, spolupracovat na božském projektu a aktivně a konstruktivně se do něj zapojit?

Vraťme se v myšlenkách do našeho dětství, mládí a puberty. Co jsme si tehdy přáli? Nechtěli jsme snad být slavnými, dokonalými anebo pomáhat jiným? Netoužili jsme být dobrou vilou nebo ušlechtilým rytířem? A co dnes, v tomto okamžiku? Sedíte někde na úřadě, nebo předepisujete svým pacientům léky, o nichž víte, že mají množství silných vedlejších účinků? Ano, jasně... ale... berete od vý-

robce provize...

Co mají tito lidé společné? Umlčeli hlas svého nitra, svědomí. Drsněji vyjádřené, zaprodali svou duši. Vzdali se toho výjimečného, unikátního, co jsme dostali od Boha a co si máme hlídat — svobody, svobodné vůle!

Zdá se vám, že mluvím příliš tvrdě? Ano? Nehodnoťte však překotně. Co myslíte, jak se budete cítit na „druhém světě“, když si se svým andělem strážným a duševní rodinou budete prohlížet váš právě ukončený život? Duchovní vůdce se vás možná zeptá: „Co jsi to tady prováděl? Jsi talentovaný a přece ses nechal zaměstnat v této firmě. Jen proto, že jsi měl strach z nejistoty. Chtěl jsi přece být lékařem a pomáhat lidem... Proč ses toho vzdal?“

Pak je pozdě a my se stydíme, že jsme nevyužili šanci. Musíme pak čekat na novou inkarnaci a všechno se učit znova. Nebylo by efektivnější využít svůj život co nejlépe teď?

A co strach ze smrti?

Strach před smrtí je jen jedním z mnoha strachů. Daleko víc se však můžeme bát ŽIVOTA! Kolik z nás se obává vyslovit nahlas svá mínění? Bojíme se změnit povolání, partnera, i když s ní/m vedeme neustále hádky. Máme strach opustit svou zemi, když se otevírají pracovní nabídky v zahraničí, a vůbec, bojíme se změn. Máme strach před samotou, hloubkou či výškou, bojíme se pomluv, toho, že ztratíme peníze nebo kapitál. Bojíme se o dítě nebo rodinu, máme strach ze změny pohledu na svět a před tím, že bychom svůj nový názor museli zdůvodňovat před kolegy... Obáváme se, že (možná) nepřejdeme do nebe ale do pekla, že nás ostatní budou odmítat, že budeme nemocní a staří, bojíme se zklamání, výsměchu, ztráty náklonnosti i zrady...

Všichni máme z něčeho nebo někoho strach! Většinou bez jakékoliv příčiny. Strach, a to je třeba vědět, je nejsilnějším nástrojem manipulace — tělesné i duchovní. Strach umožňuje kontrolu a manipulaci člověka.

Když se vnitřně, duchovně probudíme, zmizí postupně i strach. Nejprve však musíme to, co se bojíme rozpoznat, prozkoumat, pak se rozhodnout a konat. Je pro nás důležité dozvědět se i o životě po smrti. Jen tak poznáme smysl života. Proto se někdy zaposlouchejme, co říkají naše děti o druhém, jemnohmotném světě, o smyslu života. Neboť i tak se naše strachy zmenší. Když vím, že máme v duchovním světě anděly strážné, duchovní vůdce a spoustu přátel, proč by pak měl být můj strach před fyzickou smrtí větší než moje radost ze života? Nyní vidíte, jak je důležité zabývat se jednoduchými otázkami — ODKUD (přicházíme) i KAM (odcházíme)?

Když se pak zamyslíme, možná budeme dokonce zklamáni — ze situací, událostí, možná i vztahů. Že jsme nežili nebo nežijeme jinak a pak se možná sami budeme divit, jak jsme mohli tak dlouho žít ve stínu jiných! Ale co si počít? Inu, jsme ZKLA-MA-NÍ! Což znamená, že kouzlo klamu se vypařilo a konečně vidíme věci jasně! Nevidíme vše kolem nás tak, jak to chceme vidět my, tedy iluzorně, ale tak, jak to opravdu JE. A tato realita nás někdy pak i zabolí.

Shodíme ze sebe staré šaty a budme tímto okamžikem počínaje vnímavější, pozornější, abychom se znovu neocitli v klamných, iluzorních situacích. Žijme dále, přejme si setkávat se s podobně smýšlejícími lidmi, jako jsme my. Když se budeme držet starých vzpomínek a bolestí, nic nám to nepřinese, pouze si tak zastíníme nové pohledy vpřed.

Kmotra Smrti se obávat nemusíme. Smrt je „sympatický typ“, potkal jsem ho osobně...

Na jaře 2002 jsem si koupil nové sportovní auto. O půl roku později se mi zdál zvláštní sen. Byl jsem v domě rodičů a přede mnou stál neznámý muž, celý v černém. Vybledlé tváře, vysoký, svalnatý a usmíval se na mě. Ukázal mi, jak odnáší duše — z fyzického světa na druhý svět. Dělal to mlčky. První z těchto duší byla zlomyslná holčička, která shodila ze schodů nějakou ženu. Vyzvedl duši z těla děvčátka a já jsem viděl, jak procházela světelným kruhem, jakýmsi světelným sloupem v jejím pokoji a pak zmizela. Další duše patřila podsaditému pánovi ve středních letech. Ze života tohoto pána jsem ale neviděl nic. Pohlédl jsem k černé postavě a zeptal se jí, zda je Smrt. Usmál se na mě a přikývl. Na moji otázku, proč odvádí ještě zcela dobře vypadajícího muže, mi odpověděl: „*Ten dostane generální opravu.*“ Pak se na mě znovu usmál, srdečně mě objal, otočil se a zmizel.

Probudil jsem se velmi rozrušený. „Super typ“, pomyslel jsem si jen tak pro sebe.

V hlavě se mi prohánělo tisíce fantastických myšlenek kromě jediné — že mě možná navštívil z úplně jiného důvodu, než aby si se mnou jen tak popovídal...

O tři týdny později jsem se s ním (téměř) potkal znovu. Se synem jsme podnikli výlet do Berchtesgadenských Alp, takřečeno „pánská jízda“. Po dobré večeři jsme se vraceli do hotelu v Berchtesgaden a já jsem v rychlém sportáku nezvládl „příliš úzkou“ zatáčku. Vletěli jsme nejprve do stromu a pak pokračovali dolů svahem. Zkrátka — bylo to natěsno. Auto bylo zralé do šrotu a můj syn Amadeus a já jsme si odnesli odřenin. Mohlo se to ale skončit i jinak. A najednou jsem si vzpomněl na černého muže z mého snu...

Nuže, jak jsem se již zmínil, události se vždy ohlašují předem. Co jsem však o kmotru Smrti chtěl vlastně říct — je opravdu milý, nemusíme mít před ním strach.

TO JE ZNAMENÍ!

Všímejme si znamení, která nám servíruje život.

Kvůli zachování rovnováhy zažijeme vždy to, co jsme způsobili jiným. Pak je logické, že bychom si měli dávat pozor na naše myšlenky, řeči a činy. „Sejte“ proto vědomě, abyste pak sklidili chutné plody.

Když jsme nemocní, něco, nebo někoho ztratíme, když nás postihne nějaká jiná „pohroma“, měli bychom si položit a zodpovědět otázku, proč se dostavily tyto následky? Již samotné okolnosti jisté události jsou často poukazem na nějaký vzorec. V dokonalé hře stvoření se totiž všechno děje podle zákona rezonance a nikoliv náhodně. Všímejme si symbolů, úkazů, znamení, které se nám nabízejí! Dostáváme je každý den. Někdy od lidí, jindy od zvířat nebo se nám něco přihodí.

Patří sem i náhody a fenomén synchronicity. Známe to všichni: na někoho myslíme a on nebo ona nám vzápětí zavolá. Může to být telepatie, — člověk cítí, že ten druhý na něj myslí — nebo důsledek zákona rezonance. Jiný příklad: Právě jste nastoupili do nového zaměstnání, například v mateřské školce. Sedíte v čekárně u lékaře a povídáte si s paní vedle vás. Jaké že má povolání? Je učitelkou v mateřské škole! Nuže, taková náhoda! Pak si doma zapnete televizor a hele, právě tam běží reportáž o nějaké mateřské školce. Tolik náhod a najednou, je to vůbec možné? Podobně reaguje většina těch, kteří si dosud ještě nevšimli, že žijeme ve světě prosítovaných, propojených struktur, řízených jistými zákonitostmi.

Základem fenoménu synchronicity je zákon rezonance — stejné přitahuje stejné. Řečeno jinak, všechno, co má stejné vibrace, neboli stejné frekvence, se přitahuje. Všechno, co vysíláme, se pak vrací k nám, stejně jako vše, co k nám patří a s čím souzníme (=jsme na stejné frekvenci). To je jeden druh znamení, který nám ukazuje, kde se v životě právě nacházíme.

Se synchronicitou je to poněkud jinak. Výraz synchronicity používal známý švýcarský psychoanalytik Carl Gustav Jung. Jednoho dne, když si ve své pracovně právě povídal s jedním pacientem o Egyptě, všimli si oba, jak po pracovním stole leze egyptský skarabeus. Odkud se vzal ve švýcarském Küsnachtu, jak se z Egypta dostal na Jungův stůl, se nedalo vysvětlit. Jung však v tomto úkazu viděl potvrzení toho, že univerzum není chaosem (=nepořádek, zmatek), nýbrž kosmosem (=pořádek, řád) a sleduje uspořádaný a dokonalý vzorec. Jung se vyjádřil, že univerzum je synchronizováno.

Několik příkladů synchronicity:

Snídáte a čtete přitom noviny. Vaše dcera se houpe na židli, rozmlouvá s manželkou a v pozadí hraje rádio, kde právě běží zprávy. Náhle si uvědomíte, že dcera právě použila stejný slovosled, jaký jste četli v novinách. Anebo že v rádiu zazněla stejná věta, kterou jste právě přečetli.

Nebo jste v restauraci a rozmlouváte s partnerkou. Ona něco řekne a ve stejném okamžiku vysloví u vedlejšího stolu někdo jiný totéž.

A další příklad: cestujete autem a spolujezdec vám říká, že má nové telefonní číslo končící na tři devítky 999. Pak pohlédnete na auto před vámi, které má v poznávací značce rovněž tři devítky.

Oč vlastně jde při těchto jevech? Co nám chtějí říct nebo na co nás upozorňují? Již jsme mluvili o tom, že si před narozením s duchovními vůdci vytvoříme životní plán, neboli program toho, co chceme v následující inkarnaci vyřešit. Většina lidí naplní asi šedesát procent svých předsevzetí. Jen málokdo dosáhne sto procent. Čím víc se to CO a JAK žijeme, překrývá s tím, co jsme si předsevzali, tím víc se hromadí i případy synchronicity. Proč je tomu tak? Neboť pak se stále častěji nacházíme ve správném čase na správném místě. A v tom je umění.

Jak to ale dosáhnout? Ve správný čas na správném místě jsme vždy tehdy, když posloucháme svou intuici, neboť ona je KLÍČEM! Ona je hlasem Boha v našem nitru! Intuici si nekoupíme, nikdo nám ji nemůže darovat ani naordinovat jako pilulku a ani s ní nikdo nemůže manipulovat. Posloucháme-li intuici, budeme vždy ve správný čas na správném místě a se správnými lidmi! Zdá se, že si v tom musíme pomoci sami. Ale jak jsme již řekli, máme v sobě božskou jiskru a kolem nás duchovní pomocníky. Zda jsme opravdu kráčeli cestou intuice, ohlásí nám pak život i prostřednictvím případů synchronicity. O co více případů rezonance (=zdánlivých náhod) a synchronicity se v našem životě objevuje, o to víc se přibližujeme našemu životnímu vzoru, a o to blíže jsme k sobě, na naší vlastní cestě!

V závislosti na našich rozhodnutích se to ovšem každým dnem může měnit. Rozhodně je to ale vzrušující! V oněch momentech skutečně cítíme, že jsme v kontaktu, že komunikujeme se životem, že nás ochraňuje dokonalý systém a že můžeme stále lépe vnímat a chápat jeho tajemný hlas. A přitom je to stále systém, ve kterém naše vůle vždycky

zůstává svobodná.

Chápáním duchovních zákonů si vytváříme vlastní štěstí. Pak již nikomu nebudeme dávat vinu za to, co se kolem nás a s námi děje, ale víme, že máme sami za sebe zodpovědnost. Vnímáme svůj život jako dar a každým novým nádechem pocítujeme větší lásku a duchovní porozumění.

HURÁ – JÁ TVOŘÍM!

Mezi hledajícími a nacházejícími je rozdíl. Hledající (většinou) někoho nebo něco následuje — svého guru, zákon, víru, ideologii. Ten, kdo nachází, tvoří vlastní zákony a stává se vůdcem. Sám rozhoduje o tom, zda chce v zimě mrznout nebo si na žhavých uhlících spálit nohy. Určuje sám, které jídlo je škodlivé a který nápoj je naplněn božským duchem, neboť si to tak přeje.

Mluvíme zde o vývoji, o vzestupu — od stvoření ke Stvořiteli. Naším pozemským úkolem je, naučit se tvořit a pomocí naší víry pak i „hory přenášet“. Nemyslím na hromady sněhu před domem ☺... Sami rozhodujeme o tom, jestli nám něco uškodí nebo udělá dobře. Jsme „stvořitelem v malém“, dostali jsme do výbavy všechno, co má i Bůh — jen v menší míře, postupně, tolik, kolik z toho vědomě pochopíme. Kvalita je však stejná. Podobně jako kapka mořské vody, jež má totéž složení jako oceán.

Zapomeňme na všechno, co jsme kdy četli, slyšeli nebo co nás učili. Ponořme se do sebe a zeptejme se našeho nitra, co chceme my, a naslouchejme intuici. Pak si položme otázku, zda si troufáme za naším cílem kráčet? A uslyšíme-li v našem nitru ano, vydejme se za ním, a pokud v něj věříme, dosáhneme ho. Kromě vás v něj nemusí věřit nikdo jiný.

Když Bill Gates kdysi dávno začal vyrábět softvéry pro počítače, nikdo nevěřil, že z něj jednou bude jeden z nejbohatších mužů na světě.

Celý potenciál máme v sobě! Semínko je v nás! Je čas, abychom ho začali polévat.

A co odpověděl Bill Gates, když se ho ptali na tajemství jeho úspěchu? „*Dělej to, co tě baví nejvíc!*“

TO MĚ ILUMINUJE!

Vraťme se ještě jednou k nejbohatším rodinám. Bez ohledu na to, zda sledují božské (dle srdce) nebo dávelské (dle hlavy) cíle, jedno můžeme s jistotou potvrdit — cíleně využívají svůj rozum, intelekt. Souhlasíte?

Je to prostě tak, rozdílem mezi těmito a ostatními rodinami je to, že ti první mají před očima jasně definovaný cíl. Je to víc než pouhá víra, je to jistota, že úspěch se dostaví. Ilumináti nejenže věří, ale i vědí, že dosáhnou co si předsevzali a také to uskutečňují. To platí i pro „mudrce“ všech dob. A v tom je rozdíl mezi mnoha dnešními ezoteriky a mágy praktikujícími bílou magií. Ezoterici nemají jasný cíl. I když znají kosmické zákony, mají s nimi problémy. Směřují ke svému velkému cíli, k osvícení. Když se jich zeptám, co osvícení je, mlčí. Neví, co to je, jaké je být osvíceným a ani, jak toho dosáhnout. Ti, kteří osvícení skutečně dosáhli, mlčí, nedovedou to popsat. Tak jako iluminát nedovede popsat své pocity opojení mocí nebo matka dceři pocity zamilovanosti.

Všechno to je nebo může být velmi neurčité.

Pro ty, kteří ještě nevědí, co si od života přát, nabízím malou pomůcku:

Napište si na list papíru, že jste připraveni chopit se své životní role a pak pokračujte:

„Otevírám se všemu, co patří ke mně a najde si cestu ke mně, přičemž nejraději dělám to, co nejlépe umím a z čeho mám největší radost. Vždy je tu dostatek peněz a je při mně partner/ka, s kterým/ou jsem šťastný/á a který/á se ke mně

nejvíc hodí.“

Doplňte datum, podpis a list nalepte na stěnu, podle možnosti ne na místo, kde ho každý vidí, a poděkujte se, aby si to k vám postupně hledalo cestu. Pak trpělivě čekejte, co se stane.

Když se nám přání splní, jsme šťastní. Jsme-li šťastní, roste i pravděpodobnost, že jednoho dne dosáhneme stavu „středu“, klidu, harmonie, naplnění a snad i osvícení. Ještě jsem neslyšel, že by zažil nebo dosáhl osvícení sklíčený nebo agresivní člověk. Nezačínejme ale hned se stavem osvícení. Věnujme se raději maličkostem v životě, teď, v tomto okamžiku, řešme to, co zmůžeme.

Vždy znovu a znovu zjišťuji, jako i nedávno v Indii, že mnozí západní lidé tam následují buď některého guru anebo denně meditují v naději, že dosáhnou osvícení. Vyhýbají se každé práci, považují se za autentické, ale přitom jsou nedochvilní, nepořádní a někdy i fanatičtí, nepřátelští a nepozorní.

Nenarodili jsme se přece na západní polokouli proto, abychom putovali do Indie a utíkali od výzev našeho, můžeme ho tak klidně nazvat, luciferského světa. Průzkum v jemnohmotných oblastech ukazuje, že mnohé z těchto duší byly dříve inkarnované v Asii a žily jako askéti. Pak se rozhodly inkarnovat v západním světě, aby si vyzkoušely, nakolik jim jejich dovednosti, hlavně disciplína, pomůžou odolávat pokušením západního světa. Samozřejmě, že tyto duše to táhne zpět na místa, která jsou jim známá. Úkoly této jejich existence na ně ale čekají úplně někde jinde...

Jak to vidíte vy? Mýlím se?

Mimochodem formulaci, že vždy je tu dostatek peněz, jsem použil docela vědomě. Víte proč? Když máme dostatek peněz, máme i víc času, nemusíme příliš pracovat a máme méně starostí. Máme čas na cestování, čtení a zkoumání. A tak se můžeme rychleji vyvíjet směrem k naší osobní individualitě, vědomí sama sebe a tím i k božskému aspektu v nás.

„*Peníze vládnu světu!*“ Starý výrok, který v sobě ukrývá mnoho pravdy. V životě má všechno nějakým způsobem něco společného s penězi. Důležité je, jaký k nim máme postoj. Každý se dívá na peníze jinak. Jeden v nich vidí nutné zlo, jiný se za nimi honí, další penězi plýtvá a jiný je drží. Někteří je považují za ďáblovu dílo, jsou lidé, kteří s nimi zacházet umí, jiní to zase vůbec nedovedou.

Zeptejme se sami sebe: jsme penězi posedlí, milujeme je nebo jimi opovrhujeme? Málokdo si uvědomuje, že jeho vztah k penězům souvisí s tím, kolik jich má. Kosmické zákony nám ukázaly, že si všechno v životě způsobujeme sami, i to, zda jsme bohatí nebo chudí. Nemoci mají svůj původ v hlavě, tak je to i s penězi. Peněžní problémy musíme vyřešit v hlavě.

Permanentní nedostatek peněz není nešťastnou náhodou, ale výsledkem špatného programování a nesprávného postoje k nim. Většinou to má původ již v dětství a souvisí to s postojem rodičů. Člověk, který vyrůstal v chudých poměrech a musel hodně pracovat, má jistě jiný vztah k penězům než ten/ta, kteří se narodili v bohaté rodině. To, jak se nakládalo s penězi v rodině, se automaticky ukládá do paměti našeho podvědomí. Proto se v případě finančních problémů musíme ponořit do sebe, zkoumat, přehodnotit

a pak se rozhodnout pro nejvhodnější postoj, protože ten formuje náš zítřek.

Je nápadné, že nedostatkem peněz trpí právě mnozí duchovně orientovaní lidé. Proč? Na jedné straně pochopili kosmické zákonitosti a jsou možná zdraví a vyrovnanější. No, s penězi to jaksi neklape.

Někteří tvrdí, že peníze jsou špinavé, špatné a že jsou na světě hlavním zlem. Kdyby však byli k sobě upřímní, možná by zjistili, že jediné, co je na nich špatné, je to, že jim v životě chybí. Je to tak? Jisté struktury využívají peníze na zlo, to se nedá popřít. Co to má ale společného se mnou? V Ruande se lidé zabíjejí kuchyňskými noži. Neměl bych snad proto krájet chléb nožem?

Mnozí mají na všechno nějaké řešení, hlavně v hospodě u stolů pro štamgasty. Jak vyřešit hlad ve třetím světě, válku na Blízkém východě nebo atomové pokusy Američanů. Okamžitě nacházíme viníky a my se měnit nemusíme. Nejjednodušším závěrem podobných debat je pak požadavek, že bohatí by měli dát chudým a všechno bude lepší. Co si myslíte, že udělá bezdomovec nebo drogově závislý s darovanými penězi? A co lidi, kteří žijí ve stísněných podmínkách? Opravdu by se jim pomohlo peněžním darem? Změnili by svůj postoj, svůj životní vzorec? Není to náhodou tak, že je do aktuální situace přivedl právě jejich omezený a hodnotící vzorec a názory?

Lidé by chtěli řešit problémy jiných, problémy celého světa. Nedokážou se ale poprat ani s vlastními obtížemi malých kalibrů. „Peníze kazí charakter.“ „Na penězích ne-

záleží,“ prohlašují někteří a někdo dokonce řekl: „Peníze nejsou pro mě důležité.“ Je pochopitelné, že k němu pak ani žádné nepřijdou...

Nedostatek peněz souvisí s nesprávným postojem k nim. Motivační trenér Arthur Lassen říká:

„A proto nedávej penězům nikdy pocit, že jsou ti lhostejné, protože přísahaly, že se budou zdržovat pouze u toho, kdo si jich váží a má je rád. Kdo se o nich vyjadřuje lhostejně a nesprávně s nimi zachází, ať se pak nediví, když ho obcházejí velkým obloukem.“ A dále radí: „Respektuj peníze, dej jim pocit sympatie a ony budou s radostí plnit tvé kapsy a bankovní účet.“⁵⁸⁾

Berme peníze jako partnera. Když je vydáváme, například když něco kupujeme, můžeme si pomyslet:

„Ahoj, milá bankovko, do časného vidění, a přines s sebou své bratříčky a sestríčky.“⁵⁹⁾

Možná se vám zdá, že je to přehnané a jistě máte pravdu. No, hodně lidí má k penězům extrémně napjatý vztah.

V té souvislosti mě napadá jeden příběh. Můj strejda, úspěšný firemní konzultant, mi vyprávěl o jednom jeho známém, který byl po celý život velmi šetrný. I když hodně cestoval, málokdy navštěvoval restaurace a téměř vůbec k sobě nezval přátele. Dobře vydělával, ale bydlel v malém bytě a kupoval nejlevnější potraviny, šetřil, kde se jen dalo. Je inženýr, velmi pracovitý a ve své profesi i žádaný. Když se ho někdo zeptal, proč tolik šetří, odvětil, že na penzi, aby si pak mohl něco dovolit. Než dovršil padesátku, seznámil

se s jistým investičním poradcem a svěřil mu všechny své úspory. A nejen své, ale i peníze své družky a její matky. Mezi přáteli se chlubil, jaký dobrý obchod udělal, neboť peníze mu měly přinést pořádný výnos. Šlo o několik milionů německých marek. No, pak se ukázalo, že poradce byl podvodník a náš přítel všechno ztratil. A tak mohl i nadále skromně žít, jako chudý člověk. Nevážil si peněz a nevyužil je na to, aby si zařídil harmonický život.

Životní okolnosti kolem nás jsou zrcadlem našich názorů. Mám ve svém nitru pořádek? Je uklizený byt, auto, dům? Základem bohatství a úspěchu jsou dobré nápady, rozhodnost a odvaha realizovat je. Všichni úspěšní lidé v dějinách dosáhli výjimečné výsledky díky osobní iniciativě.

A proto prozkoumejme, jak můžeme změnit k penězi postoj, abychom s nimi žili v harmonii. Když je přeceňujeme, je to extrém, stejně jako když je odmítáme. Tak jako v životě a ve všem je optimální najít střední cestu a nehodnotit.

Mimochodem — hodnocení. Když nevím a necítím svou hodnotu, necítím se ani být hodný dobře vydělávat. Podceňuji-li se, ukáže se to na mé životní situaci. Pokud máme cíl, sen nebo přání, neptejme se „co to bude stát?“ a ani neříkejme „na to nemám...“ Když máme představu cíle, myšlenku, každopádně bychom měli usilovat o jeho realizaci. V praxi se ukázalo, že když jsme na cestě k cíli, pak se objeví i peníze na jeho uskutečnění.

Jestli nějakým způsobem peníze ztratíte, nepomůže truchlit. Zůstaňte raději optimisti a řekněte si: „Děkuji ti za poučení, živote. Zkusím to znovu a jinak.“ Mluvím z vlastních zkušeností! Vyjasníme si však, proč jsme neviděli

nebo nereagovali na znamení, která k nám přicházela? Proč jsme peníze ztratili? Máme snad problém říci ne? Anebo jsme byli příliš důvěřiví?

Pokud jde o peníze a nové programování podvědomí, i tady si můžeme zhotovit tabulku. Na jednu stranu napíšeme, co si myslíme, že bylo v našem dosavadním vztahu k penězům kontraproduktivní, tedy výroky s omezujícími účinky typu „peníze nedělají člověka šťastným“, nebo „od bohatých se učíme šetřit“. A na druhou, pozitivní stranu zase to, jak budeme s penězi zacházet v budoucnu a jaký vztah si k nim chceme vybudovat.

Arthur Lasse radí osvojit si postoj:

- „Žiju tady a teď.“
- Můj život určují pozitivní myšlenky a činy.
- Vytvářím si skutečnost podle svých představ a plánů.
- Těším se z úspěchu. Moje úspěchy jsou výsledkem vytrvalosti a houževnatosti, pozitivního myšlení, kreativních plánů a rozhodného jednání.
- K penězům se stavím kreativně. Dokážu s nimi skvěle nakládat a nabízejí se mi dobré výdělečné možnosti.
- Za všechno v mém úžasném životě nesu odpovědnost sám/a — za mé myšlenky, slova, činy.
- Neustále si tříbím odborné schopnosti a dělá mi radost, když jsem dobře připraven.
- K lidem jsem otevřený bez ohledu na jejich postavení a pozici.

- *Vím, že všechno závisí jen od mého postoje k životu. Hledím vpřed a jsem odhodlán udělat ze svého života to nejlepší.*
- *Rád se směju a vím, že všechno, co vysílám, se mi vrátí.*
- *Jsem v nejlepší formě.* " 60)

PRINCIP VÍRU

Co to má znamenat — opět toto téma? Ano, přiznávám, dělá mi radost, konfrontovat vás s věcmi, o kterých jste dosud nechtěli slyšet.

Je to celkem jednoduché: Máme princip tlaku a princip víru. Téměř všichni lidé žijí podle principu tlaku, který můžeme porovnat i s vůlí nebo svévolí, a vůbec o tom nevědí.

Výraz princip víru, neboli sání, nasávání, pochází od geniálního rakouského konstruktéra létajících talířů Viktora Schaubergera, pionýra technologie harmonizované, nebo revitalizované vody. Schauberger si všímal chodu přírody, jejích procesů a na základě svých pozorování vyvinul technologie a přístroje. Sledoval například, jak pstruzi plavou v potoce proti silnému proudu. Z vědeckého hlediska je (teoreticky) vyloučeno, aby pstruzi skákali do výšky několika metrů proti proudu vodopádu nebo potoka. Z velikosti ploutve, tloušťky svalu a dalších faktorů se dá vypočítat, jak silně musí ryba zabrat ploutví, aby se pohnula dopředu. Výpočty a skutečná délka neboli výška skoku se však úplně rozcházejí.

Podobně je to u čmeláků. Podle závěrů exaktních věd by tento roztomilý hmyz vůbec neměl být schopen letu. To ho však nezajímá a on si lítá. Jeho tajemstvím je antigravitační pole. To vzniká souhrou tvaru křídel a jisté frekvence kmitu.

Příroda totiž do vodního víru spirálovitě vnáší životní energii (=či, ki, éter, od, orgon, vril, prána...). Používá k tomu krouživý pohyb opačného směru a působení gravi-

tace se tak ruší. Vnější obal víru tahá směrem k výchozímu bodu a vnitřní část saje vzhůru, podobně jako je to u hurikánu. Hurikán nasává předměty ze země. Je-li pak předmět v jeho centru, v oku, v neutrálním bodě, tak je bez tíhy, nepodléhá gravitaci a vznáší se, aniž by se otáčel. Pstruzi rovněž využívají tento princip, nechají se vírem nasávat a skáčou do výšky několika metrů.

Viktor Schauberger studoval tuto zákonitost a využil ji při konstrukci svého létajícího rotoru.

Další vědci systém rozpracovali a použili elektromagnetismus. Zrušili gravitaci, neboli zemskou tíhu, protichůdně rotujícími energetickými poli. V takovém létajícím talíři sedí pilot v neutrálním centru, tedy v oku talíře a je mimo všech působících sil. Není to zázrak, jen aplikace přírodních zákonů. Dnes říkáme těmto létajícím rotorům UFO.

Princip víru, neboli nasávání, má svůj původ v zákoně rezonance.

Vysvětlím to. Létající talíře — mohu mluvit jen o německých, jež jsem viděl na vlastní oči a znám i jednoho z jejich pilotů — vytvářejí před sebou umělé vakuové pole, do kterého se nechají vtahovat, podobně jako pstruh do vodního víru. Rozdíl je pouze v tom, že vakuové pole si létající talíř tvoří kolem sebe permanentně a uměle. Talíře nepohání zážehové, spalovací motory typu Ottových motorů, ani nic tomu podobného. Nepoužívají ani žádnou z explozivních technologií zpětného nárazu. Nechají se jednoduše táhnout, nasávat ve směru pohybu. Podobně jako kočí, který má na bičiku zavěšenou mrkev, mává s ní před nosem svého koně či osla, a to ho táhne dopředu. Konstrukční plány, fotografie a další detaily na toto téma jsem zveřejnil v knize

Projekt Aldebaran (zatím pouze v němčině; pozn. překladatelky).

Jemnohmotný princip víru přenesen do života by zněl asi takto: „Čím více před něčím utíkám, o to rychleji mě to dožene a čím víc něco chci, tím víc se to bude ode mne vzdalovat.“

Jeden příklad z oblasti vztahů:

Představme si partnerské soužití. Čím více se budeme svého partnera vyptávat, kam jde a kdy konečně přijde domů, s kým byl atd., tím víc se bude od nás vnitřně vzdalovat. Proč? Neboť se bude cítit pod tlakem. Je to klasické téma. Čím víc žárlíme a omezujeme partnera/ku, o to víc si můžeme být jisti, že nám k žárlivosti opravdu poskytne i důvod. Bude se dožadovat větší svobody, neboť mu to půjde na nervy, cítí se být omezován. O co víc svobody mu poskytneme, o to víc se bude cítit být k nám přitahován, protože si svoji svobodu cení.

Přibližně každý desátý čtenář nebo čtenářka, který nám zavolá nebo napíše, se mě ptá, jak to vlastně dělám, že mám přístup k tak horkým informacím. Já informace nevyhledávám, ony hledají mě. Chovám se jako létající talíř — vytvářím vakuum, do kterého se informace nebo lidé nasávají, neboli vtahují samy. Ve svém energetickém poli vytvořím vakuum, prázdnotu a přetlumočím univerzu, aby toto vakuum vyplnilo. Z hodin fyziky známe všichni fenomén, kdy se v nádobě vytvoří umělé vakuum. Když ji pak otevřeme, univerzum prázdnotu automaticky vyplní. Já nedělám nic jiného. V duchovních vědách se to jmenuje princip vyvážení, neboli rovnováhy. Jak to provést? Inu, něco si přeji, v hlavě i srdci. Pak se přání snažím úplně ze sebe vypudit,

nemít s tím nic společného. Tak řečeno před ním utíkám. Vytvořím v sobě jakousi nechuť k tomu, co bych vlastně chtěl. Nebo řečeno ještě jinými slovy — upustím od toho. A ono si to pak automaticky najde ke mně cestu.

Vy to dovedete taky. Dokonce to často i děláte, ale podvědomě, negativně — zacházíte tak například se strachem. Čím více se něčeho bojíte, o to víc to přitahujete. Znáte to přece. Když cítíte, že vám například obchodní zástupce chce vnutit, abyste od něho koupili jisté produkty, nechcete s ním mít nic co do činění. Je vám jasné, jak to myslím? O co více na nás někdo tlačí, o to víc se od něj vzdalujeme. Tlakem působíme vždy proti zákonitostem Stvoření. Stačí, když dovolíme, aby nás vtáhlo, nasálo naše rezonanční pole. Nechme působit vír, a pak vše proběhne samo od sebe.

Chci jen říci, že za posledních sto let jsme se nechali totálně a cíleně dezinformovat. Univerzum pracuje na principu víru, nasávání! Ano, tak postupuje dokonce Bůh a nikoliv na základě tlaku nebo zpětného nárazu. Bůh nikdy nezasahuje do svého Stvoření, nechá ho, aby jednalo samo. Pohání snad naši zeměkouli na cestě vesmírem nějaký explozivní motor? Ne. Naše Země se nechá vsávat, táhnout magnetickými poli! Nebo jste někdy nebo někde slyšeli, že naši planetu pohání reaktivní tryskový motor?

Přeneseno do života bychom mohli princip tlaku vyjádřit i takto — *musím, musím, musím...* A princip víru takhle — *nechám, nechám, nechám...*

Dnes se téměř všichni ženeme (jen) za technikou. Na

rozdíl od většiny lidí, považují hlavně počítače a internet za dokonalý nástroj pokušení. Na internetu můžeme najít spoustu zpráv mimo kontrolovaných masmédií. Zejména ze zákulisí politických událostí to mohou být docela užitečné informace. Skutečné nebezpečí však na nás číhá na jiné úrovni používání internetu! Problém je ve způsobu myšlení jeho uživatelů: „*Informaci potřebuji okamžitě a ihned si ji musím i najít.*“ Tak se chová většina lidí a pak prosedí před digitální bednou nesčetné hodiny a vůbec si neuvědomují, že se neustále vzdalují od skutečného života. Stále více používáme intelekt a centrujeme vše v hlavě, přičemž tyto změny probíhají nepozorovaně. I v tomhle případě se uplatňuje princip tlaku. Já osobně používám internet přesně opačným způsobem.

Zopakuji ještě jednou — čím víc něco chceme, o to víc se nám to vymyká z rukou. O co intenzivněji před něčím utíkáme, o to rychleji nás to dohoní. Čím víc se něčeho nebo někoho bojíme, o to jistější je, že se nám to přihodí. To je přece jasné! Čím intenzivněji něco hledáme, o to spíše můžeme něco přehlédnout. I to, co stojí nenápadně vedle nás, protože veškerou naši pozornost zaměřujeme úplně jiným směrem.

Proto je důležité, abychom přestali hledat a konečně něco našli. Jinými slovy, aby si to, co hledáme, našlo nás. Podle zákona rezonance si nás (náš) osud vyhledá sám. No, když stále hledáme to, po čem příliš toužíme, může se nám přihodit, že přehlédneme řešení problému, které bylo možná již dlouho na dosah.

Žijeme v nové epoše plné rizik a šancí. Dosud se lidé ří-

dili podle toho, co jim diktovali jiní, jak je třeba myslet a čemu nebo v co věřit. Pokud jde o víru v Boha, doposud se doktríny diktované etablovanými náboženstvími nezpochybovaly. Dnes je však doba, kdy morálka, tradice a kultura ztratily svou hodnotu. Na jedné straně je to zlé i dobré, protože staré mizí a nové vzniká. Dle starého kodexu skotského zednářského ritu „*ordo ab chao*“, vyrůstá nový pořádek z chaosu. Nové vzniká jen zánikem starého! Rozpad starého světa je možná největší šancí, jakou kdy tato planeta zažila. Může to však být i totální zánik, dle toho, kam se uvolněná energie usměrní — ke světlu nebo stínu, k bytí nebo nebytí.

Nastala doba konce pro ty z nás, kteří se nedovedou osvobodit z tradic či náboženského dědictví. Jsou tady časy zániku omezených světonázorů! a začátek nového, čerstvého pohledu na svět. To, co vždy opakovaly předešlé generace, zmizí. Nová generace bude podrobena zkoušce, zda dokáže využít šanci svobody a samostatného rozhodování, zda se zbavila duchovních pout, jestlipak nepropadne bezradnosti.

Ještě donedávna se mnozí z nás nechali vést z venku převzatými a žitými náboženskými představami. Porovnávali jsme to i ono a pak zvažovali. Co je příjemné, co nepříjemné, co je dobré a co méně dobré? Snažili jsme se pocítit a procítit to, co tu již bylo. To byla *exoterika* — z venku dovnitř.

Život dnes si však stále naléhavěji vyžaduje jiný způsob myšlení a vnímání — *ezoteriku*. Ezoterika, bez ohledu na všechny její definice a chápání, co vlastně je, učí přesný opak toho, co většina z nás doposud žila a akceptovala jako pravdu. Pravdu, lásku, jistotu a to, čemu říkáme Bůh, na-

jdeme jen ve svém nitru. V každém z nás se v těchto dobách otevírá a probouzí něco zcela NOVÉHO!

Již nemusíme běhat jako lemík za pravdami psanými v knihách nebo opakovat rituály, o nichž nikdo neví, odkud pocházejí, memorovat texty, celebrovat modlitby a vzývat bytosti, o nichž ani netušíme, zda existují.

Stále více a více lidí chtějí (u)věřit jen tomu, co vnímají ve svém nitru a ne tomu, co jim vsugeruje někdo zvenčí. Odmítají být jen poslušní občané nebo dobří členové společnosti, mechanickým kolečkem sociální struktury a už vůbec ne jednou z oveček obce. Přejí si pouze jedno, a to úplně vědomě — převzít zodpovědnost sama za sebe.

Nepřejí si, aby je někdo zachraňoval. Chtějí se stát vědomými duchovními bytostmi přebývajícími v lidských tělech. Chtějí žít každým dnem, konstruktivně, a možná být tak vzorem pro jiné, bez jakéhokoliv misionářství.

Pravé učení přichází zevnitř. Bůh k nám mluví skrze srdce. Na to již dávno zapomněla všechna světová náboženství. Vedle nespočetných tradic a předpisů zapomněli lidé na lásku. Lásku a srdce nám každým dnem, znovu a znovu, prezentují naše nové děti.

PLNOU PAROU VPŘED!

Je nutné, abychom si přiznali, že si životní situace vytváříme sami, a přestali vinit za náš osud jiné.

Dále musíme žít ve stavu tady a teď, neztrácet se příliš v minulosti a nedělat si starosti o budoucnost. Soustředíme se na to, co se právě odehrává kolem nás — rodina, práce, zájmy, životní kvality, ale nehodnotíme se v těchto situacích. Pozorujme se, jako kdybychom byli herci ve filmu a mějme od sebe a okolností odstup. Pak mnohem rychleji najdeme řešení z konfliktů. Považujme sama sebe za svého nejlepšího přítele, který nám radí, jak by jednal on.

Proměňujme, transformujme negativní vibrace okamžitě na pozitivní. Stavějme se k věcem optimisticky. Pesimista vidí, že je pohár poloprázdný, optimista napůl plný...

Jestli žijeme vědomě, projevuje se to i na našem chování k bližním. Zacházejme s jinými tak, jak chceme, aby se zacházelo s námi! Vžijme se do svého protějšku a vynasnažme se pochopit jeho stanovisko

Nabízím vám malou moudrost, kterou se v životě řídím já: **Každý člověk, kterého potkám, má pro mě nějaké poslání.**

Tato věta se mi již roky přehání hlavou a pomáhá mi žít vědoměji. Snad pomůže i vám. Faktem je, že se s každým člověkem setkáváme dvakrát.

Život je hra a Země hřištěm. Jaká je v ní naše role? Jsme na šachovnici života pěšcem, běžcem, králem nebo králov-

nou? O tom rozhodujeme sami.

Ale proč je ve hře tolik dramát? Vraždy, pornografie, zneužívání nezletilých, nenávisti a závisti a neustálé války? Jsou součástí plánu každého hráče i hry samotné. Zde se může projevit, zhmotnit, dualita dobra i zla, které musíme zažít a přežít do krajnosti, abychom si pak uvědomili, nakolik zneužíváme nebo také využíváme naše tvořivé síly.

Univerzálním klíčem ke všemu je bezpochyby intuice – náš vnitřní hlas, jenž nás vede individuálně naší cestou, abychom udělali ze života to nejlepší. Ať už patří tento hlas našemu andělovi strážnému, našemu vyššímu Já, Bohu, nebo jednoduše řečeno, našeptává nám naše duše.

Intuice nám pomáhá i správně manifestovat přání. Když zformulujeme větu, obraťme, ponořme se do sebe a naslouchejme, jestli je to ta nejvhodnější varianta. Odpověď dostaneme obratem.

Život je prostě vzrušující, že?

Už jste si (možná) mysleli, že všechno, nebo dost již víte, a museli byste začínat opět znovu... Tak zlé to však není. Samozřejmě že nezačínáme nikdy úplně znovu. Každá dosavadní zkušenost, veškeré naše poznání je pomůckou a oporou dalšího konání. Možná že jsme toho jen hodně potlačili a málo se rozhodovali.

V zásadě bychom si měli zodpovědět jen otázku, zda patříme k těm, kteří se se svým osudem smířili a rezignovali, nebo jsme pořád ještě zvědaví? Rozhodnout to můžeme jen sami.

A na závěr už jen tolik, že není na škodu, když poděkujeme Stvořiteli, že nám dal možnost, abychom poznali sebe

sama. Neboť bez něj bychom neexistovali. Představme si, jak by všechno vypadalo, kdyby Stvořitel ztratil jednoho dne chuť tvořit a pokračovat ve hře?

Co by se stalo, kdyby si Lucifer uvědomil, že jeho vzpou-ra je omezená časem a rozhodl by se vrátit zpět k Otci? Pak by veškerá hra v dualitě skončila! Co by asi udělali iluminá-ti, kdyby se jejich šéf jednoho dne na všechno vybodl? Ne-nudili bychom se snad na této Zemi, kdyby zde již nebylo nikoho, kdo by nás zlobil?

Nuže, uvidíme.

Lucifer má každopádně sportovního ducha. I samotného Ježíše v poušti JEN provokoval, pokoušel, ale nespokl.

Je to HRA, která hrou zůstane, i když někdy trochu kru-tou. Každý z nás přispěl k tomu, že na Zemi je to tak, jak to je.

Co se týče mé osoby, já jsem se rozhodl, že zůstanu ještě nějakou chvilku v této pozemské hře spolutvůrcem a „ne-budu strkat hlavu do písku“...

A co vy?

Praxe: JSEM MALÝ BŮH!

Než začnu tvořit, uvědomím si, KDO JSEM, jaké mám talenty a co si přeju. Následující kroky vám mohou být malou orientací:

- 😊 Tabulka - čeho se chci zbavit, co chci dosáhnout... (str. 304)
- 😊 Moje plusy, moje mínusy. (str. 304)
- 😊 Co bych změnil/a, kdyby udeřila moje poslední hodina? (str. 340)
- 😊 Jak bych si zařídil den, kdybych byl finančně nezávislý a nemusel vůbec pracovat? (str. 340)
- 😊 Přezkoumám svůj vztah k penězům a všechna má přesvědčení a názory o nich a pak začnu o nich přemýšlet novým způsobem ve smyslu hojnosti. (str. 355)
- 😊 Uzavřu se Stvořitelem smlouvu o tom, že přijímám svůj život, tuto inkarnaci, a začnu plnit svou životní roli. (str. 323)
- 😊 Když mám nějaké problémy, jsou to výzvy. Pak se podívám s vnitřním odstupem na situaci, ve které se nacházím, a objevím a pochopím poselství, které s sebou pro mne přináší i to, co se mám naučit. Pak se rozhodnu. (str. 331)
- 😊 Nechám se vždy vést srdcem a zbavím se rozumování. (str. 309, 316, 328)
- 😊 Poslouchám svůj vnitřní hlas, hlas intuice. (str. 319, 351)
- 😊 Žiji tady a teď a neustále si uvědomuji svou tvůrčí schopnost; v každé životní situaci. (str. 150, 369)
- 😊 Role pozorovatele je pro mě pomůckou - mohu si tak sám radit. (str. 369)
- 😊 Stavím se k životu optimisticky i když se situace zdát být beznadějná. (str. 358, 369)
- 😊 K ostatním se chovám tak, jak bych si přál, aby se oni chovali ke mně. (str. 328)

Poznámky

1. Erdmann, Stefan: Banken, Brot und Bomben; 1. díl, str. 263
2. tamtéž; 1. díl, str. 80
3. Drake, W. R.: Graf Saint Germain – Der Mann, der niemals stirbt, str. 2
4. tamtéž, str. 5
5. Krassa, Peter: Der Wiedergänger, str. 92
6. tamtéž, str. 237
7. Helsing, Jan van: Buch 3 – Der Dritte Weltkrieg, str. 124
8. tamtéž
9. Krassa, Peter: Der Wiedergänger, str. 236
10. Muldašev, Ernst: Das Dritte Auge – und der Ursprung der Menschheit, str. 14, 15
11. tamtéž, str. 44
12. tamtéž, str. 48, 49
13. tamtéž, str. 49, 50
14. tamtéž, str. 51
15. tamtéž, str. 51, 52
16. tamtéž, str. 173, 174
17. tamtéž, str. 174
18. tamtéž, str. 185, 186
19. Berlitz, Charles: Weltuntergang 1999, str. 33, 34
20. Muldašev, Ernst: Das Dritte Auge – und der Ursprung der Menschheit, str. 229 - 238
21. Morpheus: Matrix-Code, str. 80
22. Přesné datum narození Bernharda von Clairvaux není známo. Udává se většinou přibližně rok 1090. V jednom

rakouském klášteře jsme v červenci 2004 našli podklady s rokem narození 1084. Ten samý rok udal i velkopřevor rakouských templářů. Zkoumám však dále ...

23. Göring, Lothar W.: Apokalypse Seele – Das „A-Omega-Projekt“, str. 1-7
24. Erdmann, Stefan: Banken, Brot und Bomben – 1.díl, str. 226
25. Hoffmann-Schmidt, Helga: Das Vermächtnis von Atlantis – Das Legat der Hegoliter, str. 10-11
26. tamtéž, str. 333
27. tamtéž, str. 13
28. tamtéž, str. 16-17
29. tamtéž, str. 11
30. Erdmann, Stefan: Banken, Brot und Bomben – 1.díl, str. 232
31. Risi, Armin: Machtwechsel auf der Erde, str. 255
32. Lincoln, Baigent, Leigh: Der heilige Gral und seine Erben, str. 381
33. Erdmann, Stefan: Banken, Brot und Bomben – 1.díl, str. 247
34. Queensborough, Lady: The occult Theocracy, str. 208-209
35. Allen, Gary: Die Insider - díl 1. str. 223
36. L'autre Journal, Březen 1991
37. Daniel Doyle Benham, adresa neznámá
38. Frissell, Bob: Zurück in unsere Zukunft, str. 177
39. Daniel Doyle Benham: adresa neznámá
40. Voldben, A.: Nostradamus – Die großen Weissagungen über die Zukunft der Menschheit, str. 15

41.

Vybírat peníze z bankomatu podkožně implantovaným čipem

Los Angeles. Americká firma Applied Digital Solutions plánuje o tři měsíce uvést na trh mikročipy, které se mají implantovat lidem pod kůži.

Čipy by měly obsahovat důležité zdravotní informace, čitelné skenem. Výrobce doporučuje takovéto „značkování“ hlavně pacientům s umělými orgány ve prospěch rychlé identifikace v naléhavých případech. „Implantovaný -průkaz- může pomoci i při hledání unesených lidí“, propaguje výrobce svůj produkt. Čip a jeho nosiče by měl lokalizovat satelit.

„Překvapilo by mě kdybychom o deset let neměli pod kůží čip, kterým zamkneme dům, nastartujeme auto a vybereme si peníze“, říká Chris Hables Gray, profesor informatiky na univerzitě Grat Falls v Montaně.

V nabídce firmy Applied Digital jsou již elektronické čipy pro zvířata, kterými farmáři mohou kontrolovat stáda.

(DPA) (Hohenloher Tagblatt, 21.12.2001)

Mini-čip pod kůží

Přístroj, který poskytuje lékařům informace v případě první pomoci

Při této představě Vás v prvním okamžiku možná přemůže hrůza. Ve Spojených státech implantovali lidem elektronický čip. V naléhavých případech má zachránit život.

Boca Raton. Ve státě Florida si jistý manželský pár a jejich 14-letý syn nechali implantovat elektronický čip. Má velikost rýžového zrnka a voperovali jej členům rodiny do ramene za lokální anestezie. Zárok byl bezbolestný a trval jen minutu, jak udávají jeho nositelé Jeff a Leslie Jacobs. Čip obsahuje telefonní číslo a informace o lécích, které členové rodiny užívají.

„Slibujeme si od toho více jistoty“, řekla Leslie Jacobs (46). Její manžel Jeff má za sebou několik operací a bojuje s mnoha nemocemi. Rodinní příslušníci chtějí tak být v případě nutné první pomoci lépe připraveni.

Díky přístroji mají lékaři v naléhavých případech anebo je-li pacient v bezvědomí potřebné informace rychleji k dispozici. Čip je určen i pro pacienty trpící Alzheimerovu chorobu, kteří trpí výpadky paměti. Údaje jsou čitelné přes kůži skenem.

„Jako pes na vodítku“ Kritici vyjádřili znepokojení nad možnými zásahy do osobní sféry. „Kdo rozhodne komu se má čip implantovat?“ Ptá se Marc Rotenberg z amerického informačního centra pro ochranu osobních práv v oblasti elektroniky. „Tímto přístrojem lze člověka ovládat snadněji než psa na vodítku.“

Prodejní cena takzvaného VeriChipu má být asi 200 dolarů. Firma předpokládá pro svůj výrobek obrovský odbyt.

Hohenloher Tagblatt, 14.5.2002

42. Voldben, A.: Nostradamus – Die großen Weissagungen über die Zukunft der Menschheit, str. 195

43. Holey, Johannes: Jesus 2000, str. 233
44. Hardo, Trutz: Reinkarnation aktuell – Kinder beweisen ihre Wiedergeburt, str. 29
45. tamtéž, str. 37
46. Cabobianco, Flavio M.: Ich komm' aus der Sonne, str. 38
47. Hardo, Trutz: Reinkarnation aktuell – Kinder beweisen ihre Wiedergeburt, str. 175
48. IDNDR – International Decade for Natural Disaster Reduction – Referát Karla Schneltinga: Zukunfts-Szenarien aus Geisteswissenschaft und Prophetie, str. 3
49. Geller, Uri: Mein wunder-volles Leben
50. Magazin „Licht Forum“, číslo 1, podzim 1999
51. Dong, Paul und Rafill, Thomas: Indigo-Schulen, str. 143
52. Holey, Johannes: Jesus 2000, str. 82
53. Cabobianco, Flavio M.: Ich komm' aus der Sonne, str. 6
54. Carroll, Lee und Tober, Jan: Die Indigo-Kinder, str. 34
55. Cabobianco, Flavio M.: Ich komm' aus der Sonne , str. 163, 31
56. tamtéž
57. Aufklärungsarbeit Nr. 16, Příspěvek: Erzeugung der öffentlichen Meinung Michaela Kente
58. Lassen, Arthur: Geld macht glücklich, str. 5
59. tamtéž, str. 35
60. tamtéž, str. 167

Bibliografie

1. Allen , Gary, Die Insider - díl 1., VAP-Verlag, Düsseldorf 1996
2. Berlitz, Charles, Weltuntergang 1999, Knaur 1981
3. Bouvier, Bernhard, Die letzten Siegel, Ewertverlag, Lathen 1996
4. Cabobianco, Flavio M., Ich komm' aus der Sonne, Ch.falk-Verlag, ISBN 3-924161-72-0
5. Carroll, Lee und Tober, Jan, Die Indigo-Kinder, Koha-Verlag, ISBN 3-929512-61-0
6. CORALF, Maitreya, der kommende Weltlehrer, Konny-Verlag, 1991
7. Dethlefsen, Thorwald/Dahlke, Rüdiger, Krankheit als Weg, Goldmann, ISBN 3-442-11472-1; v češtině: Nemoc jako cesta, Nakladatel: Aquamarin 2000
8. Dong, Paul und Rafill, Thomas, Indigo-Schulen, Koha-Verlag, ISBN 3-929512-62-9
9. Doyle Benham, Daniel
10. Drake, W. R., Graf Saint Germain – Der Mann, der niemals stirbt, Ventla-Verlag, Wiesbaden 1963
11. Erdmann, Stefan, Banken, Brot und Bomben – 1.díl, Ama Deus Verlag 2003, ISBN 3-9807106-1-0
12. Erdmann, Stefan, Banken, Brot und Bomben – 2.díl, Ama Deus Verlag 2003, ISBN 3-9807106-0-2
13. Erdmann, Stefan, Den Göttern auf der Spur, Ama Deus Verlag 2001
14. Farkas, Viktor, Unerklärliche Phänomene, Umschau-Verlag, ISBN 3-524-69069-6; v češtině: Nevysvětlitelné záhady, Knižní klub, 1993
15. Frissell, Bob, Zurück in unsere Zukunft, E.T. Publishing Unlimited, 1999
16. Geller, Uri, Mein wunder-volles Leben, Silberschnur-Verlag, ISBN 3-923781-90-3
17. Göring, Lothar W., Apokalypse Seele – Das „A-Omega-Projekt“,

- Vesta Verlag 1997, Velden am Wörthersee (A), ISBN 3-901895-00-4
18. Hardo, Trutz, Reinkarnation aktuell – Kinder beweisen ihre Wiedergeburt, Trutz Hardo, Silberschnur-Verlag, ISBN 3-931652-59-9; v češtině: Aktuální reinkarnace – děti dokazují své znovuzrození, Nakladatelství Alman 2002
 19. Helsing, Jan van, Buch 3 – Der Dritte Weltkrieg, Ama Deus Verlag 1996, ISBN 3-9805733-5-4
 20. Helsing, Jan van, Unternehmen Aldebaran, Ama Deus Verlag 1998, ISBN 3-9805733-2-X
 21. Hesemann, Michael, Geheimsache U.F.O., Silberschnur-Verlag, Göllesheim 1994, ISBN 3-923781-83-0
 22. Hitching, Francis, Die letzten Rätsel unserer Welt, Umschau-Verlag 1982
 23. Holey, Jan Udo, Die innere Welt – Das Geheimnis der Schwarzen Sonne, Ama Deus Verlag 1998, ISBN 3-9805733-1-1
 24. Holey, Jan Udo, Die Akte Jan van Helsing, Ama Deus Verlag 1999, ISBN 3-9805733-9-7
 25. Holey, Jan Udo, Die Kinder des neuen Jahrtausends, Ama Deus Verlag 2001, ISBN 3-9807106-4-5
 26. Holey, Johannes, Jesus 2000, Ama Deus Verlag 1997, ISBN 3-9805733-0-3
 27. Holey, Johannes, Bis zum Jahr 2012, Ama Deus Verlag 2000, ISBN 3-9805733-7-0
 28. Holey, Johannes, Alles ist Gott, Ama Deus Verlag 2003, ISBN 3-9805733-4-6
 29. Hoffmann-Schmidt, Helga, Das Vermächtnis von Atlantis – Das Legat der Hegoliter, Selbstverlag, A-9232 Rosegg 91, titul je rozebrán
 30. IDNDR – International Decade for Natural Disaster Reduction – Referát Karla Schneltinga, Zukunfts-Szenarien aus Geisteswissenschaft und Prophetie
 31. Johannes von Jerusalem, Das Buch der Prophezeiungen, Heyne-Verlag, München 1995

32. Kent, Michael, Aufklärungsarbeit Nr. 16, Příspěvek: Erzeugung der öffentlichen Meinung
33. Krassa, Peter, Der Wiedergänger, Herbig-Verlag 1998, ISBN 3-7766-2062-5
34. Lassen, Arthur, Geld macht glücklich, LET-Verlag Arthur Lassen, L'autre Journal, März 1991
35. Los Angeles Times, Papež Ján Pavel II., 12. prosince 1984 v Los Angeles Times
36. Lucker, Manfred, Die Botschaft der Symbole, Kösel-Verlag 1990
37. Lübke 1984; v češtině: Svatá krev a svatý grál, Rybka Publishers, 2006
38. Magazin „Licht Forum“, číslo: 1, podzim 1999
39. Morpheus, Matrix-Code, Trinity-Verlag 2003, Wien, ISBN 3-9501801-5-X
40. Muldašev, Ernst, Das Dritte Auge – und der Ursprung der Menschheit, Büchner & Selke-Verlag, Halle 2001, ISBN 3-9807507-0-1; v češtině: Z koho jsme vznikli?, Nakladatel: ALMI
41. Queensborough, Lady, The occult Theocracy; v češtině: Edith Starr-Miller: Okultní teokracie
42. Risi, Armin, Machtwechsel auf der Erde, Neuhausen 1999
43. Sitchin, Zecharia, Der zwölfte Planet, München 1995; v češtině: Dvanáctá planeta, Nakladatel: Dobra 2006
44. Sitchin, Zecharia, Stufen zum Kosmos, München 1996; v češtině: Schody k nebesům, Nakladatel: Dobra 2001
45. Lincoln, Baigent, Leigh, Der heilige Gral und seine Erben, Bastei-Unsolved Mysteries – Katalog stejnojmenné výstavy - 22.6.-23.9.2001 ve Vienna Art Center Schottenstift, Klaus Dona, ISBN 3-9501474-0-3; www.unsolved-mysteries.net
46. Voldben, A., Nostradamus – Die großen Weissagungen über die Zukunft der Menschheit, München 1988

Zdroj obrázků

- (1) www.joconrad.de
- (2) www.defenselink.mil/news/Sep2001/010914-F-8006R-006.html
- (3) Jim Garamone, American Forces Press Service, www.defenselink.mil/news/Sep2001/n09112001200109114.html
- (4) Krassa, Peter, Der Wiedergänger, Herbig-Verlag 1998, ISBN 3-7766-2062-5
- (5) viz (4),
- (6) privátní archiv
- (7) Etidorpha, 1. Díl, Kopie bez udání nakladatele
- (8) Jan Lamprecht
- (9) William Hamilton III., Cosmic Top Secret, Inner Light Publications, ISBN 0-938294-73-3, s. 102
- (10) www.detailshere.com/tunnelmachine.htm
- (11) Muldashev, Ernst, Das Dritte Auge – und der Ursprung der Menschheit, Halle 2001, ISBN 3-9807507-0-1, str. 382
- (12) viz (11), str. 13
- (13) viz (11), str. 46
- (14) viz (11), str. 57
- (15) Unsolved Mysteries – Katalog výstavy 22.6.-23.9.2001 ve Vienna Art Center Schottenstift, Klaus Dona, ISBN 3-9501474-0-3, str. 132, Fotografie: Dr. Cecil & Lydia Dougherty, Cleburne, Texas 1971, USA
- (16) viz (15), str. 135 Fotografie: Dr. Carl Baugh
- (17) viz (15), str. 135, Fotografie Dr. Carl Baugh
- (18) viz (15), str. 133, Fotografie: Dr. Carl Baugh
- (19) privátní archiv
- (20) Film Santilliho
- (21) viz (20)
- (22) Egyptské muzeum v Káhiře
- (23) Museo Arqueológico R. P. Gustavo LaPaige, San Pedro de Atacama

- (24) viz (11), str. 280
- (25) Mary King a Etsuko Shimabukuro, www.furinkan.com/mermaid/culture
- (26) Předasijské muzeum v Berlíně, archiv Stefana Erdmanna
- (27) viz (26)
- (28) Zecharia Sitchin, Der zwölfte Planet, München 1995
- (29) privátní archiv
- (30) viz (28)
- (31) viz (28)
- (32) viz (28)
- (33) viz (28)
- (34) Hesemann, Michael, Geheimsache U.F.O., Silberschnur-Verlag, Göllesheim 1994, ISBN 3-923781-83-0, str. 219
- (35) viz (34), str. 218
- (36) viz (34), str. 232, Fotografie: Erich von Däniken
- (37) viz (34), str. 236
- (38) Zecharia Sitchin, Stufen zum Kosmos, München 1996
- (39) Erdmann, Stefan, Den Göttern auf der Spur, str. 94
- (40) Erdmann, Stefan, Den Göttern auf der Spur, str. 94
- (41) privátní archiv
- (42) privátní archiv
- (43) privátní archiv
- (44) privátní archiv
- (45) Hitching, Francis, Die letzten Rätsel unserer Welt, str. 154
- (46) viz (15) str. 183, Fotografie artefaktu: Prof. Charles Hapgood
- (47) viz (15) str. 183, Fotografie artefaktu: Prof. Charles Hapgood
- (48) Erdmann, Stefan, Den Göttern auf der Spur, str. 166
- (49) viz (48) str. 168
- (50) privátní archiv
- (51) viz (15) str. 194

- (52) privátní archiv
- (53) Bouvier, Bernhard: Die letzten Siegel, str. 21
- (54) viz (15) str. 24, Reinhard Habeck
- (55) viz (15) str. 24, Reinhard Habeck
- (56) viz (15) str. 278, Reinhard Habeck, Wien
- (57) viz (15) str. 279, Reinhard Habeck, Wien
- (58) viz (15) str. 279, Reinhard Habeck, Wien
- (59) viz (15) str. 280, Reinhard Habeck, Wien
- (60) viz (15), str. 23, Erich von Däniken
- (61) viz (45), str. 145
- (62) viz (15) str. 219, Sbíрка Dunkel, Braunschweig a sbírka Johannes Fiebag, Northeim
- (63) viz (62)
- (64) viz (62)
- (65) Melchizedek, Drunvalo: Die Blume des Lebens, Burgrain 2000, str. 202
- (66) viz (65), str. 203
- (67) viz (65), str. 204
- (68) Allen, Paul M.: A Rosicrucian Anthology, Michael Maier: Atalanta Fugiens, 1618
- (69) www.geocities.com/iyce3/leo.htm
- (70) viz (69)
- (71) Allen, Gary: Die Insider – 1. díl, str. 224
- (72) viz (71), str. 217
- (73) viz (71), str. 219
- (74) viz (71), str. 220
- (75) moje peňeženka
- (76) viz (75)
- (77) privátní archiv
- (78) privátní archiv
- (79) Hohenloher Tagblatt, 21.12.2001

- (80) Hohenloher Tagblatt, 14.5.2002
- (81) Hoffmann, Eva Katharina: Kanarische Blütenessenzen der Liebe, str. 17
- (82) Dong, Paul und Raffill, Thomas: Indigo-Schulen, str. 174
- (83) viz (45), str. 118
- (84) viz (45), str. 121
- (85) viz (82), str. 143
- (86) Holey, Jan Udo: Die Kinder des neuen Jahrtausends, str. 383
- (87) privátní archiv
- (88) tamtéž
- (89) tamtéž
- (90) tamtéž
- (91) tamtéž
- (92) tamtéž

COPYRIGHT

Obrazový a textový materiál spolu s motivem obálky jsme převzali z německého originálu. Všechna práva a povinnosti vyplývající z autorského práva na tomto materiálu vlastní Amadeus Verlag.

ISBN 978-3-9814301-1-0

Připravujeme:

Dvojkniha:

Wolfgang Kremling & Dorothea J. May:

Lucifer v přímém přenosu

V Bibli vysloví ďábel legendární větu: „*Mé jméno je Legie, neboť je nás mnoho.*“ „*Ďábel*“, se kterým se setkáváme na stránkách této knihy, je ale z jiného těsta. Argumentuje na nejvyšší intelektuální úrovni a vysvětluje svou roli v dějinách světa. Působí jako jeden z pólů duálního systému, vytváří a udržuje tak napětí, v jehož rámci se pohybujeme.

Zajišťuje nás tím v pozemské osnově, abychom odsud „nevypadli“, mohli tak procházet zkušenostmi a předávat je do světelných sfér.

To je docela odlišná interpretace božského antipódu, než jakou nám zprostředkovala výchova a obecná mínění. „*Jsem část síly, která zlo chce a dobro činí,*“ říká Mefistofeles ve Faustovi. Stín světa a stín v nás má mnoho jmen a mnoho tváří. Ve své prapodstatě je však Luciferem, Světloňosem, nití Ariadny, základový kámen našeho vnitřního chrámu — svítí nám na cestě zpět ke hvězdám, k božskému prameni.

V čertovsky otevřeném rozhovoru prostřednictvím média Wolfganga Kremlinga mluví Lucifer o převratných změnách aktuální doby, o svém poslání v minulosti a dnes a... o své nejhlubší touze, kterou je... Nechte se překvapit!

Wolfgang Kremling:

Božská světelná struktura prakticky

Všechno co člověk prožívá, zkušenosti a poznání prochází kanálem, božskou světelnou strukturou do pra-původu, do Absolutna. Každá buňka lidského těla je s touto sítí spojena a jsou v ní informace této struktury.

Když do této soustavy pronikneme a navážeme s ní vědomý kontakt, otevře se našemu poznání univerzální databanka. Za „normálních okolností“ do ní nahlížíme až v okamžicích fyzické smrti, když si prohlédneme uplynulý život a vidíme i do minulých existencí.

Do božské světelné struktury však můžeme vstupovat už za života na Zemi.

Tato knížka je návodem pro navázání spojení s naším duchovním Bytím .

Co tím získáme?

Důležitá poznání pro současnou existenci, proč jsme zde na Zemi, jaký to má smysl? Můžeme si s s odstupem prohlédnout dosavadní život a rozpoznat, korigovat nebo změnit konání, myšlení nebo citění tam, kde jsme zkouškami Lucifera neprošli.

Christoph Fasching channeluje

Archanděle Gabriele:

Společnost 2015

Co víte, co tušíte, co si myslíte o nadcházejícím Zlatém věku a co si od něho slibujete? A co všechno o něm nevíte?

Rakouský autor Christoph Fasching channeluje v této knize Archanděla Gabriela, anděla zvěstování. Ten mluví velice jasně a podrobně o tom, jak bude lidská společnost vypadat po „velkém třesu“, který podle něho neobejde ani jedinou oblast našeho života.

„Drahé božské bytosti,

jste na cestě do nové, zlaté budoucnosti. Máte velké štěstí, že jste se narodili v těchto dobách a že můžete zažít obrovské změny. Blíží se úžasná epocha, i když si s tím spojený přerod dovedeme dnes jen těžko představit. V době, ke které směřujete, se vám otevře zcela nová perspektiva existence, ve které budete mít vyhlídky a možnosti osobního vývoje, o jakých jste doposud jen snili! Čeká na vás tolik změn, že kdybychom je chtěli odhalit všechny, zaplnilo by to mnoho knih.

Otevřete se všemu novému a naplní vás to radostí. Pomozte, aby se všichni dozvěděli a pochopili, co se právě odehrává, aby vzhledem k nadcházejícím událostem procitli i oni.

Váš Archanděl Gabriel“

Dr. Richard Bartlett

Matrix Energetics - Umění transformace

V roce 1997 se dr. Richardu Bartlettovi podařil epochální objev: Koncentroval se na jistou myšlenku, dotkl se dvou senzi-
bilních, s problémem pacienta souvisejících bodů na jeho těle
nebo v uchu a vyvolal u něj spontánní a působivé změny.

Svou metodu nazval Matrix energetics. Když ji použil, záhy
překvapivě zmizelo vadné držení těla, uvolnila se emoční blo-
kace a pacienti se cítili odlehčení a plní energie.

Dr. Bartlett zde učí, jak jednoduše funguje tento jemný a
zdánlivě tajemný postup umožňující trvalé změny.

Matrix energetics nebo-li Metoda dvou prstů je vhodná pro
terapeuty i lajiky. Může se ji lehce naučit a použít pro svůj
osobní vývoj každý, kdo se otevře intuitivnímu přístupu.

Flavio M. Cabobianco

Přicházím ze Slunce

*„Když jsem řekl, že přicházím ze Slunce, byl jsem ještě malý a
neuměl jsem tak dobře používat slova. Nejde o fyzické Slunce
ale duchovní. Než jsem přišel na Zemi, přebýval jsem v tomto
prameni světla. Nepřicházím ze Slunce sám. Všechny děti, které
se nyní rodí, jsou odtud a také všichni dospělí, kteří se mění a
kteří obnovili své propojení se světlem.“*

*Nové děti zůstávají spojené se svým původem. Miminka pláčou,
neboť je velmi těžké být na této planetě. Pokoušejí se telepaticky
dorozumět, ale většinou to nejde, všechno je tu takové nepro-
pustné... Bojí se, protože jsou uzavřeny v tělesné schránce. Tou-
ží po esenciální jednotě, z níž přicházejí, a proto se upínají na
své opatrovníky. Úkol nejvyšší bytosti přenášejí na rodiče. Když
však rodiče věří jen hmotě, strhávají dítě stále více do tělesnosti.
Když ho učí mluvit, omezují jeho myšlení. A dospíváním ztráce-
jí děti spojitost se svým původem. Pokud chceme pomoci dětem,
musíme pomoci rodičům.“*

Flavio, 8 let

Flavio z Argentíny začal již jako dvouletý vyprávět svým ro-
dičům o sobě, svém původu a o minulých životech. O tom,
co jsou duše, odkud přicházejí a kam jdou, co je Univerzum a
Bůh, jak funguje svět. Jednoduše, slovy dítěte a s nevídanou
filozofickou hloubkou. Texty v knížce jsou ilustrované Flavi-
ovými malbami a kresbami.

Informace na adrese:

www.anch-books.eu

Jan van Helsing

! nová kniha

Každý z nás se s ní alespoň dvakrát v životě setká. Toltékové říkají, že kráčí stále s námi za levým ramenem a je naším

nejmocnějším průvodcem. Německý autor Jan van Helsing přežil dvě autonehody, které ho přivedly do její bezprostřední blízkosti.

Fascinovaný jejím zjevem a především prodchnut nesmírnou zvědavostí se během následujících dvou let pokoušel navázat s ní kontakt. V prosinci 2004 se mu to podařilo...

V jedinečném interview položil bytosti, kterou my nazýváme Smrt, 222 otázek: Kdo jsi? Kam odnášíš duše? Co cítíš, když vyzvedáš duši vraha? Jak vypadá druhý svět? Jsi nesmrtelný? Viděl jsi Boha? Existuje peklo? Kdo vládne světu? Komu slouží Illumináti? Kdy přijde Antikrist? Co víš o Ježíši? Co je smyslem života? Je smrt nevyhnutelná? Jaká budoucnost čeká lidstvo? Jaký smysl má nemoc? Jak být zdravý a šťastný? ...

Odpovědi bytosti, která od počátku stvoření nepřebývala ve fyzickém těle a sama si říká Anděl proměny, přesahují naše „pozemské“ vnímání světa. Otevírají čtenáři intergalaktické, univerzální pohledy nezatížené dualitou a představami dobra a zla.

Jistě se zeptáte: „Proč bych neměl tuto knihu brát do rukou?“
Je její titul jen promyšlenou reklamní strategií? Sotva.

Možná nevíte, že dvě knihy Jana van Helsinga byli kvůli jejich brilantním obsahům v Německu a Švýcarsku zakázány. Masmédia dodnes varují veřejnost před jeho myšlenkami a mluví o „nejnebezpečnějším německém autorovi faktografické literatury“.

Jan van Helsing zde otrásá základy světonázoru – tentokrát vašeho! Svou publikaci nazval Ruce pryč od této knihy! A myslel to opravdu vážně. Když si ji přečtete, nebude pro vás snadné žít dál jak dosud. Dnes si snad ještě můžete myslet: „O tom mi přece nikdo nic neřekl, odkud jsem to měl vědět?“
Nebo vás napadne, že sám či sama nic nezměníte. No přečtete-li si tuto knížku, změníte postoj.

Pokud vás však tajemné a nepoznané nezajímá, nikdy jste nezatoužili po vnitřním a vnějším bohatství, nezamýšleli jste se nad vlastním úspěchem a nezáleží vám ani na zdraví, bude lépe, když dobře míněnou radu autora poslechnete, a knihy se více nedotknete.

Máte-li však pocit, že se světem, v němž žijeme, není něco v pořádku, zajímáte se o jeho poslední tajemství a toužíte se to dozvědět přímo od života – je to VAŠE kniha!

Nemůžete se však stěžovat, že sme vás nevarovali. Jan van Helsing mluví zde o věcech a událostech, které vám otevrou možnosti nabýt moc nad vlastním životem a sílu, o kterou se můžete podělit s ostatními. No kdo má moc, má i velkou odpovědnost.

Jsou dvě možnosti: Chcete aby nadále žil život vás nebo nastal teď okamžik vzít osud do vlastních rukou?

Rozhodněte se!

ISBN 978-3-9814301-1-0

